

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Winther, Christian.
Titel | Title: Nye Digtninger.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1853
Fysiske størrelse | Physical extent: 290 s.

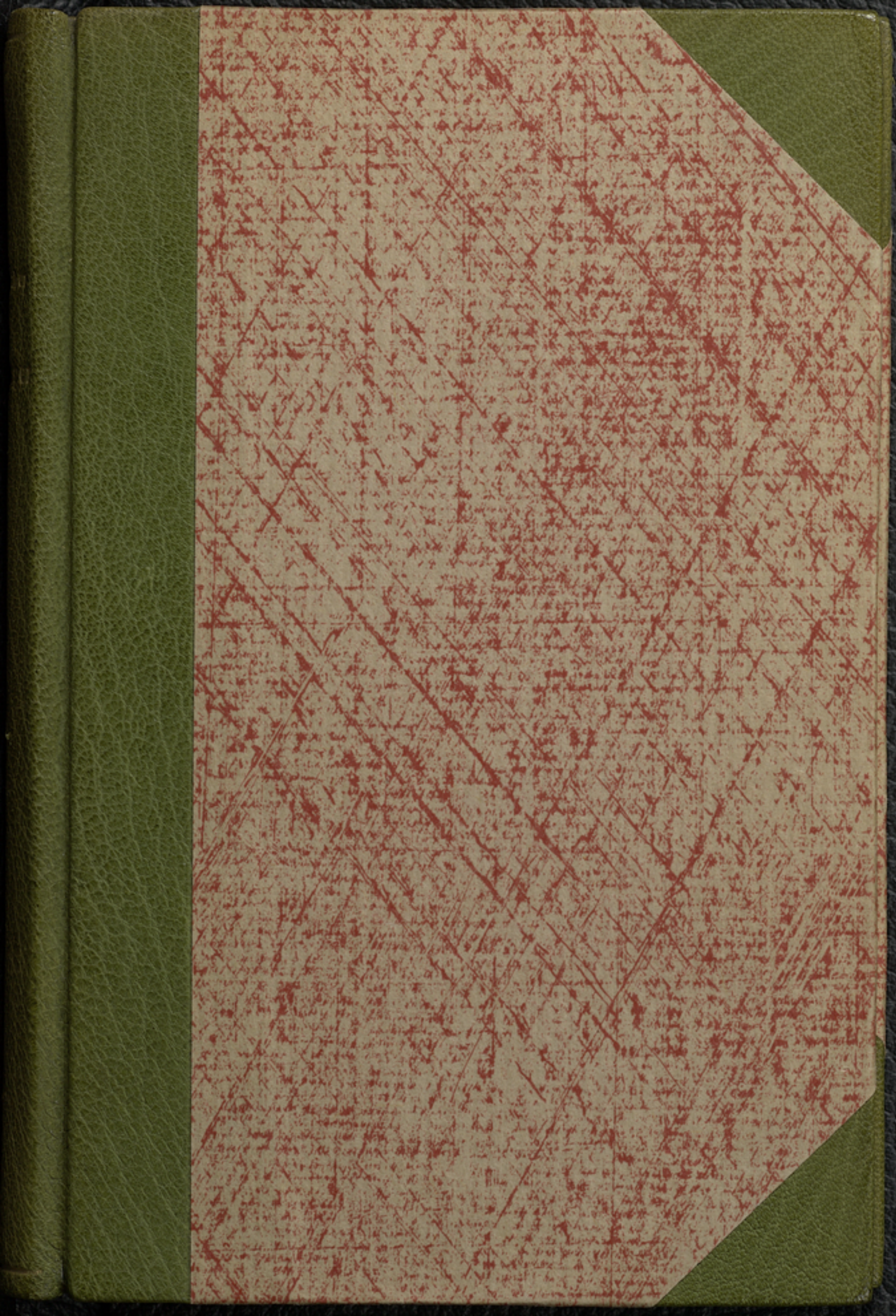
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

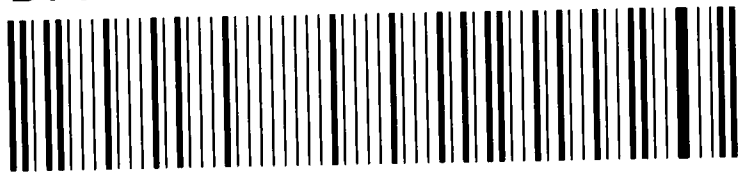
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54,-86,-80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

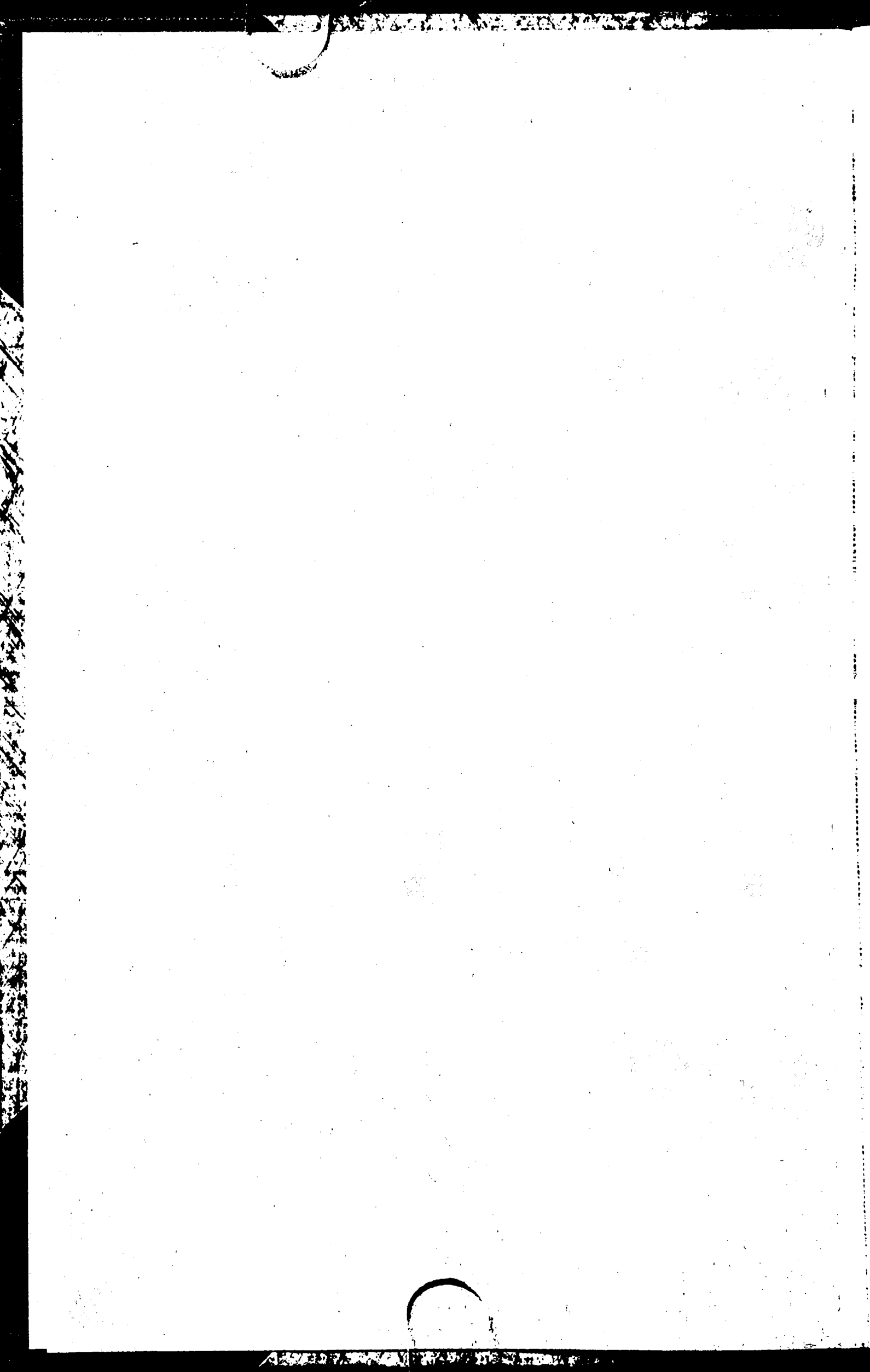

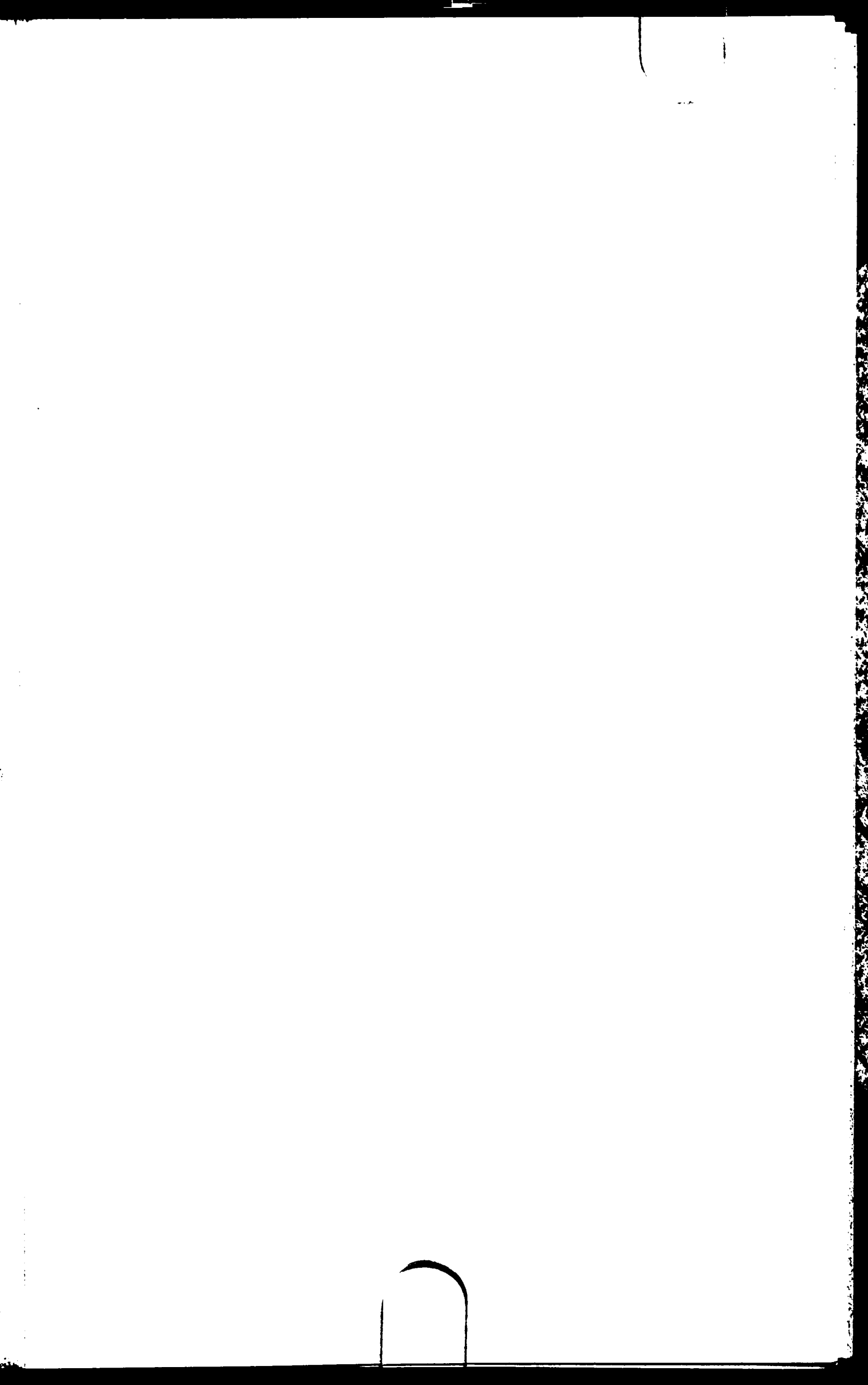
1 1 54 0 8 01535 0

+ REX

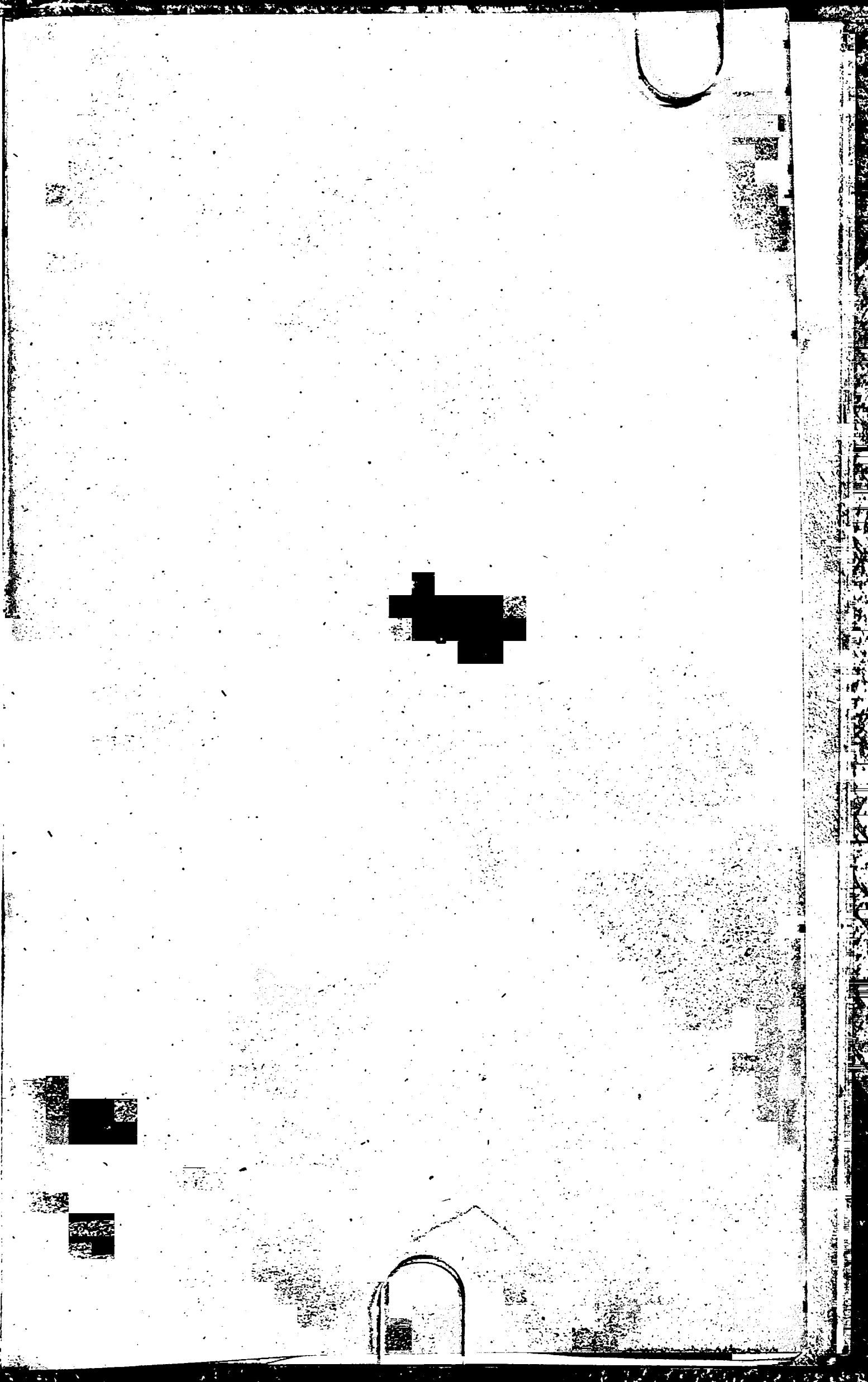

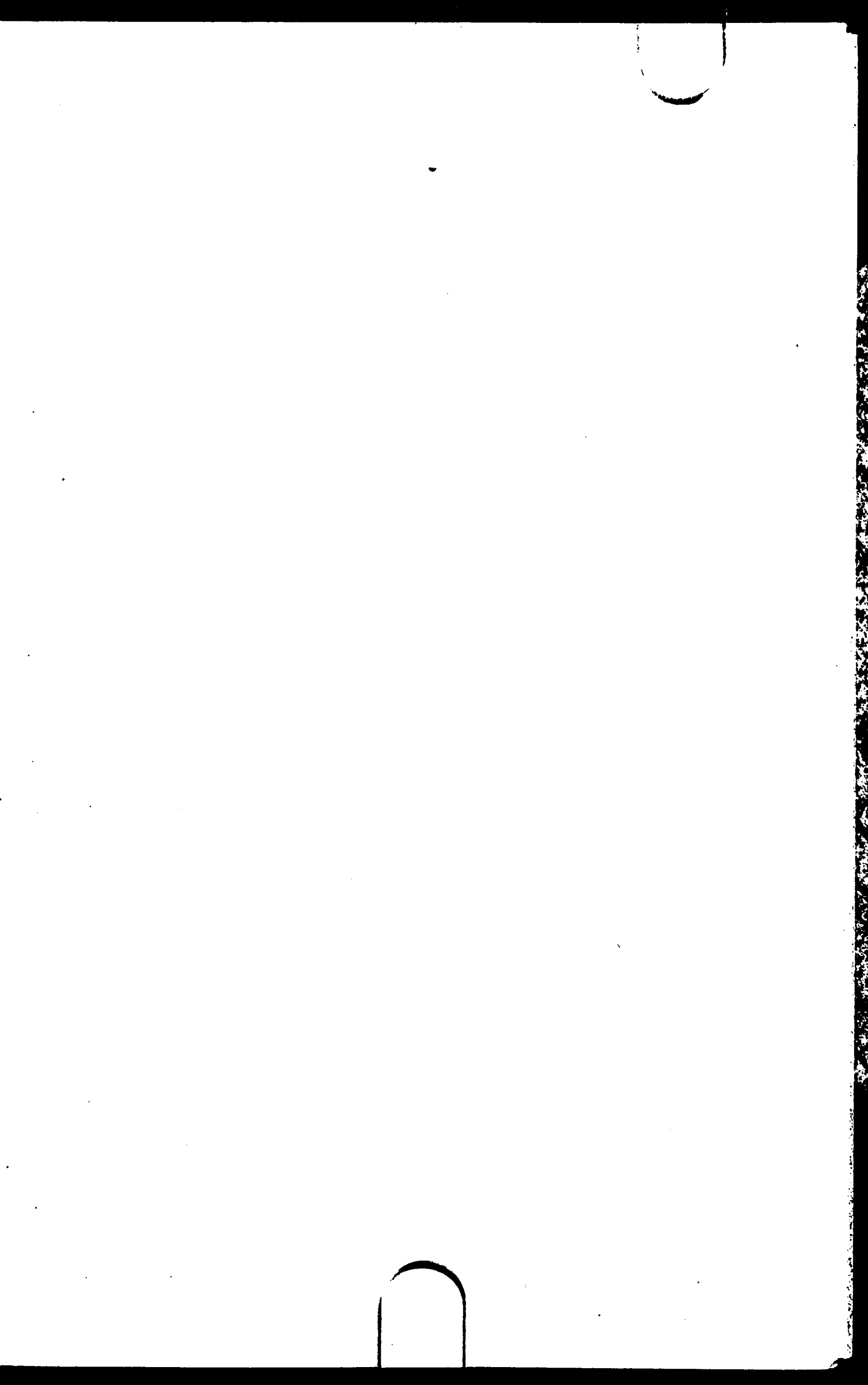

Uge Digtninger,

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

LIBRARIUS

LIBRARIUS

LIBRARIUS

LIBRARIUS

LIBRARIUS

D i g t e .

Indhold.

Digte.	Side
Forord	1
Til Vinterlærken	3
Til J.	6
En Hytte	8
Til Storken	11
Vaaren	14
Til en Snegl	17
Farvel	19
Et Genrebillede	21
Forlokkelse	21
Den hvide Hind	29
Et Sagn	33
Dandsen ved Glumsø	42
Tre Frafener	49
Tre om Een	54

	Side
Natligt Frieri	57
Ridder og Svend	65
Skatten	69
Den rige Frøken	79
Fragmenter af Keinekes Memoirer.	
Første Fragment	99
Andet Fragment	114
En Episode af et Familie-Liv	129

Forord.

Som Perler i et Bæger Viin
Opstige let til Randen,
Saa stige fra mit Hjertes Skrin
De Tanker op i Panden.
Som Perlerne i lette Dands
Kun flygtigt sig forbinde,
Saa maa og mine Tankers Krands,
Knap flettet, brat forsvinde.

Den savner al den sunde Saft,
Som før den holdt i Live,
Den friske, frie Sjælekræft,
Jeg før den kunde give:
Naar Træet hugges af ved Rod,
Maa Toppen snarlig falme;
Hvor Kulden kuer Solens Mod,
Der voyer ingen Palme.

Til Vinter-Særken.

Hvi quiddrer du saa tidlig hist?
Du troer maaskee, det snart er Sommer?
At Solen pynter snart hver Kvist
Med grønne Løv og Rosenblommer?

Du svæver der saa salig fro,
Saa høit, at jeg dig ei kan skue,
Dg synger om din faste Tro
Paa Vintersolens falske Lue.

O, vogt dig vel! og gjem din Sang,
Dg put dig dybt i varme Rede!
Til dine Qvad ei nogen Trang
Er følt af dem, som gaae herneede.

De har saa travlt med deres Huus,
 Hvor Alting nys er blevet flyttet,
 At de mod Rotter og mod Muus
 Og andet Utøi faaer det hyttet.

De har saa travlt med Korn og Sviin,
 Med Gjaas, Kartofler og deslige.
 Om end din Sang var nok saa fin,
 Du fik ei Tanken til at stige.

Nei, hi, til Solen ret er varm,
 Og høit paa Himlen længe raster,
 Og Rosenstoffens grønne Arm
 Et Purpurhys til Lilien kaster.

Da kommer frem de stakkels Folk,
 Som intet Nyttigt veed at gjøre;
 De drive om; for Vaarens Tolk,
 Jeg veed, de har et aabent Dre.

Spred da din Strubes Klang, som Trø,
 Vær sikker paa, din Høst ei mangler:
 Da lytter Ugersvend og Mø
 Og den, der om med Liren dangler.

I disses Barm er Grunden god
For din Bedrift; vær ikke bange!
Den Frugt, du høster, strax fuldmøed,
Er Hjertesuf og Smil og Sange!

Til I.

Læg Bedbendranken om min Hat
Med dine kjære, kjære Hænder!
Den kjøler, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

Uf Laurbær har jeg ingen tjent;
De er og her tillands saa rare.
Tidt var det maadelig bevendt
Med dem, som stolteligst dem bare.

Et Egeløb er sagtens smukt;
Men nuomtide sees Sveranden,
Som sine smaa Bedristers Frugt,
At faae en Agernfrands om Panden.

Vi Alle Tornekronen faae
I Livet med fra Morgenrøden;
Dog Roserne, som er derpaa,
Gjør, at den bæres let til Døden.

Men Bedbend er mit Hjerte kjær,
Dens mørke, stille Blad ei pranger;
Den hyggelig og trofast er, —
Den passer netop for din Sanger!

Den svale Bedbend paa min Hat,
Omlagt af dine kjære Hænder,
Skal kjøle, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

En Hytte.

Her gad jeg boe og bygge,
Til jeg var træt og skulde døe,
Bag Lindetræets Skygge
Tæt ved den klare Sø.

Den Hytte, lav og lille,
Med kalket Væg og Tag af Straa,
Bag Høien tryk og stille,
Kan Stormen ikke naae.

Den snevre Have rummer
En Skat af Grønt og Blomsterduft;
Fra Kuben Bien svømmer
Ud i den varme Luft.

Læt ved den blanke Rude
Har Svalen klistret op sin Bo;
Blødt ligger, som paa Pude,
I Eng den brune Ko.

Saa luunt i Lindens Grene
En Drossel sidder mangen Gang,
Sørgmodig og alene
Med sig og med sin Sang.

Frisk dufter Kløvermarken,
Bilbanden seiler med sin Biv,
Og Fisken slaaer i Barken
Imellem Blomsterstv.

Hen over bløde Høie
Til fjerne Skov fra denne Braa
Ustandset kan mit Die
I Fred og Bemod gaae.

Den svale Kilde rinder
Hen mellem Steen og snakker smaat;
Den vækker gamle Minder,
Som gjør mit Hjerte godt.

Hvor eensomt og hvor stille!
Hvor fjernt fra Verdens stygge Barm!
Her kunde Sangens Trille
Let svæve fra min Barm.

Til Storken.

Saa drager du ad fremmed Land,
 Du lange Mand,
 Med dine røde Hoser?
 Træt er du af at spanke her
 I vore Kjær
 Og vore grønne Moser.

Du kloge Fugl! farvel! farvel!
 Jeg ønsker Held
 Dig paa din lange Reise.
 Din Rede her, den vogte vi,
 Du skal deri
 Paany ad Nare kneise.

Snart visner her hver Blomst, hvert Blad,
 Men du vil glad
 En nyfødt Sommer flue,
 Hvor Bignen breder Skjærmen stor
 Og Almen groer
 Omsnoet af heden Druer.

I Luftens Blaae du svæver let
Og seer dig næt
Paa Jordens Herligheder,
Paa Fjeld og Dal og Stad og Flod,
Der for din Fod
Sig som et Tæppe breder.

Min Tanke følger dig paa Bei,
Men Hjertet ei
Det her hos mig maa blive;
Kun her vi trives godt, vi To,
I venlig Ro,
Hvor først vi kom tillive.

Jeg ghyser for det steile Fjeld,
Og Fossens Væld
Mit Indres Gange døver;
Mig blænder al den stolte Pragt
Og Solens Magt
Som Gift min Hjerne fløver.

Jeg er i fjerne Land og By
Forknytt og bly, —

Alt er mig fiendt og fremmed;
Som i en vammel Ruus jeg staaer,
Dg Sjælen gaaer
Paa egen Haand til Hjemmet.

Nei, her paa denne grønne D
Med Skov og Sø,
Med Bakker, Eng og Strande,
Kun her jeg aander Liv og Mod,
Her Buggen stod,
Dg her min Grav skal stande.

Kom atter hid, du gamle Ven!
Naar Sol igjen
Har løst den bundne Bølge.
Byg paa mit Tag din stille Bo,
Man siger jo,
Du har Guds Fred i Følge!

Vaaren.

Nu har sit lyse Banner
Alt Skoven foldet ud;
Paa Kysten Vaaren lander
Rigt smykket som en Brud.
Fra tusind klare Stemmer
I Lunden, hvor jeg gaaer,
Jeg Jubelen fornemmer:
Velkommen, søde Vaar!

I Krattet ind mig vinker
Saa mangt et venligt Blik,
Hvor Bækkens Døve blinker
Og risler vims og qvik;

Hvor Pilens Hoved hælder
Sig mod den kjøle Strøm,
Dg Blomsterne fortæller
Mig deres Winterdrøm.

See, hist den bevre Vibe,
Den piler over Mark;
Træpikkeren mon slibe
Sit Næb paa Træets Bark.
Bag lyse grønne Banker
Nu sætter Stæren Bo,
Dybsindig Storken spanker
Bed Møllebækkens Bro.

En Elstovsvarme spreder
Sig gjennem Jord og Luft
Dg Brudetæppet breder
Af Farver og af Duft;
Thi Kjærlighed vil feire,
Det er nu saa dens Art,
Dg tusind Hjerter feire
Skal deres Bryllup snart.

Kom sæt dig her i Græsset
Paa denne steile Kyst,
Hvor ud i Havet Næsset
Har skudt sit grønne Bryst.
Her lad din Længsel ile
Hen i det fjerne Blaae,
Og lad dit Hjerte hvile, —
Hvis det kan Hvile faae.

Til en Snegl.

Du være vil min Læremester,
Som færdes her paa dette Træ,
Dg i dets sommerfriske Læ
Snart Toppen og snart Roden gjæster?

Saa snart du aner Storm og Torden,
Som ryste vil dit grønne Slot,
Da finder du din Regning godt
Bed trygt at holde dig til Jorden.

Men straaler Solen klart paa Himlen,
Er Luften let og luun og reen,
Du stiger op til Dvift og Green
Dg svælger mellem Blade = Brimlen.

Dg hvorsomhelst du gaaer, forsigtigt
Du flytter dig fra Sted til Sted,
Dig føler for ved hvert et Tjed,
Dg slutter altid ganske rigtigt.

Thi møder Noget dig paa Veien,
Som fiendligt mod dit Væsen staaer,
Tilbage i dig selv du gaaer,
Hvor du er ene og din egen.

Bær takket! men om end jeg vilde,
Jeg kan ei følge nu dit Spor.
Ja, havde jeg blot følt mig for
I Lide! — Nu det er forslde! —

Farvel.

Der klinger en Klokke paa den rolige Bang,
Mens Solen er ved at gaae ned.

Jeg hører en Stemme, den synger en Sang,
Saa Hjertet røres derved.

Jeg kjender den Klokke, jeg kjender den Ro,
Som den om sin Nakke bær;

Og Pigen, som synger, hun er mig saa tro,
Hun er mig saa inderlig kjær.

Nys fik jeg det sidste Farvel hende sagt

Alf de mange, vi sagde saa tidt.

Hendes Sang den har en underlig Magt,

Som kunde den standse mit Skridt.

Jeg vinker Farvel til Kirken hist,

Som staaer med sin Krone rød;

Til dem, der bag Lindenes svale Dvæst

Nu sove en Slummer sød.

Der nede paa Veien det lystigt gaaer!
Mellem Støv og Vaabnernes Blink
Majoren rider, Hornblæseren staaer
Og Fanen flagrer saa flink.

Her staaer jeg selv færdig og skal gaae med
Og bruge min Arm, om jeg kan,
Og gjenne dem bort, som gjør os Fortræd,
Og flaae for Konge og Land.

Om Døden for mig sit sorte Svøb
Har redt, det veed ikke jeg;
Men det jeg veed, at for ringe Kjøb
Saaer han mig ei med paa Ve.

Driff op, min Sjæl! Jeg spinger min Hat,
Skjøndt mit Hjerte banker derved.
Jeg ønsker jer Alle tusind Godnat!
Der flinger Hornet — Afsted!

Et Genre-Billede.

Det sused i Lindenes glindsende Blad.
 Høit Gjøgen den fuffed og Bogfinken qvad.
 Muriklerne dusted,
 Mildt Vaarvinden lusted,
 Mens Bien beruset paa Kløveret sad.

Paa Løvhyttens Mosbænk, saa yndigt i Løn
 Sad Møllereus Datter og Skovfogdens Søn.
 I dæmrende Bolig
 Hun læned fortrolig
 Sin Kind til hans Skulder og hørte hans Bøn.

Ved Huset paa Trappen sad Mutter og spandt,
 Hun lytted og vented, mens Tiden den randt:
 „Nu er her saa stille!
 Nys Han og min Lille
 So fyldte mig Dret med Skjemt og med Lant!“

Men Jægerens Hector, som hos hende laae,
 Han mæled: „Jeg hende i Lysthuset saae
 I Fryd og i Gammen
 Med Jægeren sammen, —
 Skjøndt sagtens jeg ikke forraade dem maa.“

Den næsvise, vindige, lille Hr. Stær
 Han læsped: „Nys var jeg dem begge saa nær,
 At grant jeg fik høre,
 Hvor han kunde føre
 Sin Sag, som det lod, ei til hendes Besvær.“

Frem sneg sig den hvide, den smidige Kat
 Med ringlende Hale, med frum Ryg og glat:
 „So, de er poliste,
 Jeg hører dem hviste
 Fra Haven og Bindevet hver evige Nat.“

Og Evalen, den fromme, den Nonne i Sort,
 Med hellig Fortørnelse mælede fort:
 „Jeg saae, hvor med Varme
 Han trykked den Arme
 Til Brystet — og vendte undseelig mig bort.“

Fru Skade sad kjæk paa den duftende Stak:
„Jeg veed, jeg er sikker, jeg fører ei Snak,
Jeg lyver ei! Tøsses!
Jeg saae dem jo kysjes
Saa sødt og saa blødt og saa høit, at det smak.“

Hr. Stork med de lange, lakerede Been,
Han raabte fra Taget: „Den Sag er jo reen!
Jeg glæder mig saare
Til muntert ad Nare
Her hjem i det Mindste at bringe dem Gen!“

— Og før de det aned, stod Mutter dem næst,
Og trued: „Nu veed jeg, hvad tjener Jer bedst!
Snart vil I nok trænge
Til Bord og til Senge,
Til Gryde, til Bugge, til Degn og til Præst!“

Forlokkelse.

Ung Anna før var lystig,
Ja lystig, from og glad:
Hun qviddrede saa trøstig
Som Droslen under Blad.
Nu gaaer hun om saa stille,
Som drømte hun en Drøm;
I Diet Taarer spille,
Dg blive tidt en Strøm.

I aarle Dæmringstide,
Før Lærkerne de flaae,
Dg Taageskygger hvide
End over Engen gaae,
Hun hurtigt snører Trøien,
Hun spænder sine Skoe,
Dg iler ud til Høien,
Hvor Ellestubbe groe.

Og knap har Aftenrøden
 Begivet sig til Ro,
 Gaaer Anna ufortrøden
 At flytte Lam og Ro.
 Mens over Mark og Enge
 Mørk Natten skrider frem,
 Hun dvæler der saa længe,
 At seent hun kommer hjem.

Men naar bag Krattets Kroner
 Hun er forsvundet, da
 Hel underfulde Toner
 Sødts svæve hid derfra.
 De yndelige Sange
 Hvert Hjerte røres ved;
 Men Ingen vover bange
 At flytte did sit Tjed.

Bag Høiens steile Side,
 Hift under grønne Tag,
 Boer Ellefongen blide,
 Det er en afgjort Sag;

Dg naar han hist ved Skoven
Gaaer med sit Strængespil,
Er Ingen saa forboven
At komme nær dertil.

Han er en mægtig Herre,
Han har saa møgle Guld;
Men hvad der end er værre,
Han er saa skøn og huld.
Hans Stemme klinger fyldigt,
Som Fuglesang i Vaar;
Hans Blik er saa uskyldigt,
At Ingen det modstaaer.

I gamle Sagn og Viser
Om ham er meget sagt;
Man frygter og man priser
Hans hemmelige Magt;
Hel mangan faver Dvinde,
Som svandt fra Byen der,
I Høien sidder inde
Nu som hans Hjertenskjær.

Sligt Byens Riger unge
 Just kjende paa en Prif,
 Men vogte deres Tunge;
 Kun ved et Blik, et Nik
 At klare hele Sagen
 Er deres mindste Kunst:
 „Ung Anna er hentagen
 I Ellekongens Gunst.“

Ung Anna før var lystig,
 Ja, lystig, from og glad;
 Hun quiddrede saa trøstig
 Som Droslen under Blad.
 Nu gaaer hun om saa stille,
 Som drømte hun en Drøm;
 I Diet Taarer spille
 Og blive tidt en Strøm.

En Aften, da til Lunden
 Hun atter vandred hen,
 Var hun med Gæt forsvunden,
 Hun kom ei meer igjen.

Man hørte da til Sengen
Det Strængespil, der klang
Saa yndigt over Vangen,
For allersidste Gang.

Hvad Byens andre Piger
I stille Aftenstund
Nu tænker og nu siger,
Fortier her min Mund.
Men floge Folk i Byen
Vil vide sikkert, at
Hun er rendt bort til Thyen
Kun med en Landsoldat.

Den hvide Hind.

Skjon Tomsfru vinked med Haanden hvid,
 Hun stod paa Høielofts Svale:
 „Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
 At jeg nu kan med dig tale.

Og hør mig nu, du Jæger fin!
 Hvis du vil min Attraa stille,
 Saa fange du mig den hvide Hind,
 Som hist i Skov mon spille.

Den spiller om i den grønne Lund,
 Der har den sit Matte-Stade,
 Og kjøler sin rosenrøde Mund
 I de sødtbeduggede Blade.

Og fanger du mig den hvide Hind,
 Da skal den din egen være,
 Hvad heller du faaer, hvad meest Dit Sind
 I Længsel kunde begjære!“ —

Da Matten kom og de Stjerner smaa
 Paa Himlen tindrede stille,
 I Skoven monne den Jæger gaae
 At bede Dyrene vilde.

De Vagtlær fløited i Sommerkorn,
 I Krattet de Nattergale;
 Den Jæger blæste sit Sølvhorn,
 Saa det klang i Top og i Dale,

Han stod saa taus paa den grønne Sti,
 Hensjunken i drømmende Tanker; —
 Da paled den hvide Hind forbi
 Hen over de lynchlædte Banker.

Da vaagned han op, da ilede han med,
 Hans Fod, hans Hjerte fik Vinger.
 Den lokked ham sødt, den drog ham afsted
 Som Tomfruens vinkende Finger.

Den dansede let paa de slanke Løb,
 Let monne han efter følge!
 Den skinned saa klar, at Mattens Svøb
 Gi kunde dens Flugt ham dolge.

Den standsed og stirred med Bemodsblik,
 Som stod der i Diet en Taare;
 Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gif,
 Det smelted og smerted saa saare.

Dg atter sprang den; da fluktes ud
 Vesthimlens dæmrende Kerter;
 I Dst forkyndte sig Dagens Bud, —
 Dg trætte var Begges Hjerter.

Den standsed igjen, liig spæde Lam,
 Der fjæler i Løv sig bange;
 Saa fløi den paany — og gjækked ham —
 Men blev dog tilstedst hans Fange.

En purpurskinnende Silkesnor
 Han slog om Halsen den ranke;
 Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
 Han skred over Dal og Banke.

Han ledte den ind over Borgebro,
 Hen frem under Høielofts Svale:
 „Kom hid, skøn Tomfru! her staae vi To
 Dg ville nu med dig tale!“

Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!"

Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Gi frem den Ranke, den Blide.
Med Get han vendte sit Hoved om, —
Da stod hun alt ved hans Side.

Hun Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkesflettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet har
Sin Blomst i den samme Time.

"Tak have du Sæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du alt mit Gods og Guld
Og mig, — ifald du vil ha'e mig!"

Et Sagn.

Der var i længst forleden Tid
 En Drot, retfærdig, klog og blid.
 Til Folkets Trøst, til Herrens Ære
 Sit Kongespjør han monne bære.
 Han i sit Hjertes Helligdom
 Var som en Helgen reen og from.
 Hvad Oldtids dunkle Sagn os melde
 Om ham, jeg Eder vil fortælle.

Den unge Drot var draget ud
 At søge sin forsvundne Brud.
 Den skjøne kongelige Mø
 Var kommet hid fra fjerne D.
 Trygt over Hav og saltens Vand
 Hun naaede til sin Brudgom's Land.
 Alt var beredt til Jubel stor —
 Da svandt paa een Gang hendes Spor.
 Med Fruer, Frøkner, Ridderknecht
 Hun som af Storm var veiret hen.

I Folkemund var talt og sagt
 Heel Meget om en hemmelig Magt,
 Som lured hist blandt vilde Fjelde
 Og øved der sin skumle Væde.
 For Korsets stærke Banner did
 Den flygtet var i fordums Tid;
 Og Alt, hvad der i Landet skeete
 Af Ondt, man troede, den beredte.
 Med Hjelm og Skjold den ædle Drot
 Forlod sit kongelige Slot.
 Ham fulgte mangan trosast Mand
 Og hjalp ham søge trindt om Land.
 De forsted, fritted ufortrøden,
 Men Flygtet selv var taus som Døden.

En lummer Dag han træt sig ned
 I Græsset lagde ved Kildens Bred.
 Den risled frisk i dyben Dal
 I steile Fjeldes Skygge sval.
 Rundt om ham leired sig hans Helte
 Med Skjold paa Arm og Sværd ved Belte.
 I Ly for Middags-Solens Varme
 Tog Sønnen dem i sine Arme.

Dg Alle slumred trygt en Stund
 Omjufte af den svale Lund,
 Mens ved den ædle, levende Skandje
 Een Knægt stod Vagt kun med sin Vandje.

Med Gæt foer Kongen fra sit Stade,
 Stærkt raslede hans Banderplade,
 Saa alle Kjemper sprang op fra Jord
 Dg ventede paa Drottens Ord.
 Men Kongen dvæled, som sin Tanke
 Han vilde først i Sindet sanke.
 Han støtted til en Stub sin Lænd
 Dg talte saa til sine Mænd:
 „Seg, som I saae, var dybt og stille
 Indslumret her ved denne Kilde.
 Da drømte jeg, at, mens I sov,
 Jeg vandred i en uhyre Skov.
 Jeg, løb, det fasteste jeg kunde,
 Igjennem dunkelgrønne Lunde,
 Dg snart jeg naaede i min Drøm
 Til Bredden af en vældig Strøm.
 Jeg hoved ei at svømme over,
 For voldsomt bruste Strømmens Bover.

Jeg rastløs løb frem og tilbage,
 Men kunde intet Bad opdage.
 Med Gæt en Bro af Staal jeg saae,
 Som blank hen over Dybet laae.
 Da skyndte jeg mig, kan I vide,
 Og naaede snart den anden Side.
 Her vorte Bregner fjern og nær
 Langt høiere end Palmetræ'r.
 Imellem svære Klippeblokke
 Der vrimled Dyr i store Flokke.
 De løb saa vims; i høie Bjerge
 De havde Bo, som travle Dverge;
 Og andre Dyr, uhyre store,
 Med Klo og Tand imod mig foere.
 Men saae de Korset paa min Kappe,
 Saa flhede de paa Fodder rappe.
 Tilsidst en Klippevæg jeg øined,
 Langt over Sky dens Lind sig høined.
 Fast stod min Hu, derind jeg maatte,
 Jeg brugte al den Kraft jeg aatte.
 Jeg sprang imod, saa haardt jeg evned,
 Den graae Granit med Bulder revned.
 Ind gjennem mørke Klippegange
 Jeg snoede mig, ret som en Slange.

Tilstedst en hvælvet Hal jeg saae,
 Hvis Loft mit Blik ei funde naae.
 Der fandt jeg Hende, som mit Hjerte
 Med Længsel søger og med Smerte.
 Min Brud og alle de Forsvundne
 Sad der i Trylleslummer bundne.
 Tilbage drog jeg, for at faae
 Mit Sværd og mine Vaaben paa.
 Den samme Vej jeg tog igjen,
 Paa blanke Bro jeg ilede hen.
 Jeg vilde gribe til mit Sværd, —
 Da vaagned jeg og fandt mig her.
 See nu! min gyldne Ring jeg byder
 Den, som mit Drømmesynd udtyder!„

Og det var Ridder, det var Svend,
 De faldt i dybe Tanker hen;
 Men Ingen var der, som forklared
 Den Løndom, Drømmens Dyb bevared.

Da traadte frem, hel uforsagt,
 Den unge Svend, som nyss holdt Vagt:

„Her staaer jeg, Drot! og er beredt
 At sige dig, hvad jeg har seet.
 Dog love du, hvad end kan hændes,
 At ei din Harm mod mig optændes.
 Dengang du sov med dine Mænd,
 Stod jeg og stirred paa dig hen.
 Da see! frem af din Mund der krøb
 Et lidet Dyr, som hurtigt løb.
 Som Vintersneen hvidt og puurt
 Det sprang imellem Græs og Urt.
 Det var saa blødt som Hermelin,
 Dets Die klart, og Foden fin.
 Over dets hvide Ryg der stod
 Et Kors, rødt farvet som med Blod.
 Men da det kom til Kildens Rand,
 Det standsed ved dens klare Vand.
 Jeg saae, det vilde gjerne over,
 Men skræmmedes af Bækfens Bover.
 Da lagde thst jeg Sværdet ned, —
 Det rakte just fra Bred til Bred;
 Og flink paa Bærgets blanke Klinge
 Jeg saae det lille Dyr at springe.
 Imellem Bregner det sig snoede,
 Som yppigt hist i Krattet groede.

Imens jeg end det kunde skue,
 Løb det forbi en Myretue.
 To Væfeler imod det kom,
 Men som i Skræk de vendte om.
 Ved Fjeldet hist, ad denne Kant
 Med Gæt det for mit Blik forsvandt.
 Dog kun en søie Stund derefter
 Kom det igjen af alle Kræfter.
 Det atter brugte Klingen da
 Som Bro, og svandt, — hvor det kom fra!"

Den unge Konge stod forfærdet
 Og støtted sig en Stund til Sværdet.
 Han drog det ud og raabte: „Her
 Vi stande vistnok Maalet nær!"
 Han valgte sex af sine Mænd,
 Den syvende var den unge Svend.
 Kun Sværd og Hjelm og Skjold de bare,
 Det var saa fæver en Ungdomsskare.
 Med dunkle Haar, med Ild i Blik
 De ranke gjennem Skoven gif.
 Og da de kom til Fjeldets Muur,
 Høit blæste Kongen i sin Luur.

For Skjoldets Kors og hellige Mærke
 Sig aabned brat de Klipper stærke.
 Ind i den mørke Bjergets Gang
 De Kjemper traadte med Bøn og Sang.
 Sny Timer blev de kun derinde;
 Da kom de med den skønne Dvinde.
 End var hun deilig, men saa bleg,
 Og som en falmet Lilie veeg.
 Men Kongen og hans Mænd at see
 Det var et Under og en Bee!
 De havde lidt og stridt og seiret;
 Men deres Ungdom var henveiret.
 Den svære Dyst de havde havt,
 Brat havde knækket deres Kraft.
 De krumme gif, som Gubben gaaer,
 Sneehvidt var deres Skjæg og Haar.
 Det aldrig Noget blev bekjendt,
 Hvad dem i Bjergets Dyb var hændt.
 Hiin Rædsel, hiin uhyre Smerte
 De gjemte dybt i deres Hjerte!

Sny Døgn derpaa de Drotten bare
 Til Jorden, samt hans lille Skare.

Omkring hans Grav i Dødens Have

Der hæved sig syv andre Grave.

Men i de skumle Tjældes Skygge

Lod Enkebruden et Kloster bygge.

Med fromme Nonner der i Chor

Hun priste Herrens Naade stor.

Syv Aar hun fasted, bad og sang, —

Da endtes hendes Pilgrimsgang.

Bed Drottens Side blev Støvet lagt,

Af Engle Sjælen til Himlen bragt.

Paa Jorden i helligt Eftermæle

De leved længe; men deres Sjæle

I Evigheden smelted sammen.

Did, Herre! led os naadigt. Amen.

Dansen ved Glumso.

Hver Aftenstund, naar Saar og Ro
 Var malket og var flyttet;
 Naar Barn og Bo var bragt til Ro,
 Og Alt var gjemt og hyttet;
 Hver Svend og Mø med lystigt Sind
 Sig samlede paa Enge
 Og dansed om den grønne Lind
 Til Violinens Strænge.

I Dansens Rjede saae man da
 Hel tidt en fremmed Pige;
 Men hvem hun hørte til? hvorfra?
 Det kunde Ingen sige.
 Hun kom, som var hun faldet ned
 Liig Stjernefald fra Himlen;
 Men, naar det henad Midnat led,
 Forsvandt hun brat af Brimlen.

I brede Folder slog sig blank
 Det grønne Skjort af Silke
 Om hendes Krop, saa svai og rank
 Som Hyacinthens Stilke.
 De brune Lokkers rige Krands
 I blaaligt Slør sig dulgte,
 Og hvor hun svæved hen i Dands,
 Hvert Die hende fulgte.

Selv Ivar Skot, den raske Knøs,
 Som ellers sad ved Kruset,
 Fra Kort og Tærning rev sig løs,
 Af Elskov reent beruset.
 Og han, som før ei for sin Død
 En Qvindes Blik gad døie,
 Nu saae sig ganske tam og blød
 I denne Piges Die.

Det Die ligned Søen blaa,
 Hvori sig Vaaren speiler,
 Mens Bemods Skyer, bløde, smaa
 Hen over Himlen seiler.

Selv let hun var som Svanens Fjer,
 Den Baarens Luftning hæver,
 Som naar det klare Maanestjær
 Paa Glumføs Bænde bæver.

Saa sirligt, som han kunde bedst,
 Med Barmen fuld af Flamme,
 Han svang den gaadefulde Gjæst
 Om Lindetræets Stamme.
 Og mens de hen i Hvirvlen foer,
 Bestraalt af Nattens Kerte,
 Der gik saa mange søde Ord
 Fra Hjerter og til Hjerter:

— „Mit Die aldrig før dig saae,
 Dog tykkes mig, jeg kjender
 Dig alt saa godt fra Top til Taa,
 Som var vi gamle Venner!“

— „I Drømme saae jeg dig saa tidt,
 Jeg mindes næppe Tiden,
 Da jo mit Hjerter slog som dit,
 Det er saa længe siden.“

— „Hvor snart to Hjerter enes kan,
Er underligt at tænke!“

— „Dem smedes let ved Længsels Brand
En stærk, usynlig Lænke!“

— „Den Lænke er saa kjær og blød,
Jeg vil den gjerne bære.“

— „End stærkere, naar jeg er død,
Den vil dit Hjerte være!“

— „Hvi er dit Slør om Bræmmen vaadt,
Som drivende af Vandet?“

— „Du spørger? og du veed dog godt,
Fra mine Dine randt det!“

— „Du er som Dagen klar og from,
Og dog en natlig Gaade?“

— „O, frit mig ei, hvorfra jeg kom,
Det kan jo Intet baade!“

— „Du elsker mig? et Kys mig giv,
At jeg kan være sikker!“

— „O, tøv en Stund, hvis ei, mit Liv!
Vort Hjerte Døden drikker!“

Da taug hun pludselig, og sprang
 Liig Hinden gjennem Lunden, —
 Thi høit fra Taarnet Klokkens Klang
 Forkyndte Midnatsstunden. —

I Svimmel gik den Ugersvend
 Den Nat og næste Dagen;
 Han svøer, at naar de saaes igjen,
 Han vilde klare Sagen.
 Af en ubændig Higen, snildt
 Den Løndom at opdage,
 Han Kirketaarnets Uhr fik stilt
 En Time da tilbage.

Den Aften kom; og Pigen med
 Sit klare Slør om Haaret
 I Rækken atter svæved ned,
 Som af en Bølge haaret.
 Ung Ivar hende atter svang
 Af ukjendt Fryd besjælet,
 Mens deres Hjerters stille Sang
 Sig atter sødt fornæled.

Alt Maanen op ad Himlen gled
Med blege Beemodsblikke;
Og langt det over Midnat led,
Men hun det aned ikke.
Dog, som de allerbedst blev seet
I Dands, de tvende Unge,
Da hørtes Klokkeslaget Get
Fra Kirkens Taarn at runge.

Og Ivar kryfted hende fast
Til sig med dobbelt Varme.
Da sled hun, dødningbleg, i Hast
Sig af hans stærke Arme.
Hun foer igjennem dunkle Krat,
Som ned mod Søen førte;
De Bønder i den tause Nat
Fjernt hendes Sammer hørte.

Mens alle Pigebørn i Skræk
Sig skyndte hjem til Sengen,
Ung Ivar og hans Venner kjæk
Tog Fart henover Engen.

I Grøft og Grav, i Dal og Lund
De søgte efter Møen,
Til i den klare Morgenstund
De standsede ved Søen.

Der hørte de fra Dybets Skjød
Siin bittre Sammer klinge;
En Blet frembobled blodigrød
Og bredte sig i Ringe.
Forfærdet stod de tause Mænd
Og stirred over Boven,
Mens Alt dødstille blev igjen
Og Fuglen sang i Skoven.

Ung Ivar Skot forlod sin Bo
Og ind i Skoven rendte;
Hans Hjerte fandt ei Fred og Ro,
Hvorhen sin Fod han vendte.
I Verden Intet meer ham bandt
Til Glæden og til Livet;
En mørk Novemberdag man fandt
Ham druknet mellem Sivet.

Tre Frøkener.

Tungt falder den hvide Decembersnee;
 Paa Borgen vaage Frøkener tre.
 I Sanctæ Lucie Nat saa silde
 De deres Lykke udforske ville.

Uf Vængsel blusjer Rinden saa rød.
 Paa Bordet ligger et nybagt Brød;
 Mens Hver sin Kniv deri de stikke,
 De vente paa Timen med bange Blikke.

Men Tiden vandrer sin stadige Gang.
 Da høre de Klokkens fjerne Klang.
 Langt horte Midnatshanen galer, —
 Den Ældste rejser sig rank og taler:

„Lucia, Du blide!

Du faae mig at vide:

Hvis Dug jeg skal brede,

Hvis Seng jeg skal rede,

Hvis Viv jeg skal være,

Hvis Barn jeg skal bære?”

Da spalter sig bredt den stærke Væg,
 Ind skrider en Herre med Hjelm og Skjæg,
 Med Stang i Haand og Staal om Lænder,
 Han griber en Kniv, — og bort sig vender. —

— Flur Væggen lukker sig efter ham.
 Fjernt lyder i Skoven Ulvens Glam.
 Mens Rædsel hvid hendes Læbe maler,
 Sig reiser den anden Frøken og taler:

„Lucia, Du blide!
 Du faae mig at vide:
 Hvis Haand mig skal føre,
 Hvis Røst jeg skal høre,
 Hvis Navn jeg skal bære,
 Hvis Brud jeg skal være?“

Da hvælver sig Væggen til et Portal;
 Og fjernt i Hallen, i Dødsens Dval
 Paa Korset sees Guds Søn at hænge,
 Og Blodet frem af fem Bunder trænge.

Livsaligt toner en himmelsk Røst:
 „See her Din Brudgom! see her Din Trøst!
 See her den Favn, hvorefter Du sukker!“
 Og atter Muren sig sagte lukker. —

— Den Tredie, den Ungste, fast Barn endnu,
 Var rolig i Sind og fjæk i Hu.
 Gi hendes Hjerte var vakt af Dvale, —
 Nu freidigt og lydt hun høres tale:

„Lucia, Du blide!
 Du faae mig at vide:
 Hvem tør jeg vel vente,
 Som Brud mig vil hente?
 Hvis Mund mig vil smile,
 Hos hvem jeg skal hvile?“

Dg ind ad Murens aabnede Skjød
 Sig skyder den ranglende, grimme Død,
 Med Leen i Haand og med grinende Tænder
 Han løfter een Finger og bort sig vender.

Den ældste Frøken stod stolt og rank.
 Den Anden blegnet til Jorden sank.
 Med foldede Hænder den yngste Lillie
 Sig spøjede fromt i Herrens Villie. —

— Knap var henrundet det halve Aar,
 Da holdt der en Ridder i Borgegaard.
 Han traadte i Sal med høviske Lader
 Dg beilede der hos Moder og Fader.

Den ældste Frøken man ledte ind
 Med smægtende Die og Blus paa Kind.
 Var Længselen lang, kun kort var Ordet,
 Snart sad de, Brud og Brudgom, ved Bordet.

Men Ridderen stirred paa Dugen vild:
 „De Knive, dem haver jeg Magen til!
 Du fik mig manet med Helvedsvide!“
 Dybt skjulte han Kniven i Brudens Side.

Forlængst hun slumred i Gravens Skjød,
 Da vakte han først af Vanvids Nød.
 Han kom til Borgen. Man saae ham gjerne,
 Thi did ham lokked paany en Stjerne.

Den anden Frøken, saa from og god,
 I Flamme tændte hans vilde Blod.
 Men hun ei elsked. Fra Tomfrubure
 Hun flygtede bly bag Klosterets Mure.

Den Tredie, den Ungste, det spæde Lam,
 Sit Hjerte kasted paa Baal for ham.
 Han saae ei til hende! Af Vee og Smerte
 Da brast i Baar hendes unge Hjerte.

Den Ridder flakked til Østerland,
For Korsets Seier kjæmpede han.
For Korset kunde han Palmen vinde,
Men Treden selv kun i Graven finde! —

— Vov ei at drage i Dækket, som
Dig naadigt følger Din Fremtids Dom.
Skrid trøstigt frem, mens Lyset brænder,
Det skjærmes huldt af en Faders Hænder!

Tre om Een.

Der roede tre Matroser fra Skib imod Strand;
De var just komne hjem fra fremmede Land.

Deres Trøier var af Silke, deres Kiste var tung,
Guld havde de baade i Fikke og i Bung.

Deres Kind var som Mahogany, deres Haar som Ibenholt;
Med Paradis-Ubild de spillede Bold.

De Drenringe blinked bag deres sorte Skjæg.
Ind traadte de i Kroen og slog Døren mod Bæg.

Saa fatte de sig ned ved Bord og paa Bænk:
„Kromoder! luk op nu for Skab og for Skjenk!“

„For Skab og for Skjenk kan jeg snart lukke op;
Hvor har I nu vel tumlet Eders lystige Krop?“

„Saa langt af Led vi seiled, saa viden om vi foer;
Sidst komme vi fra Landet, hvor Guldræet groer.“

„Og kommer I fra Landet, hvor Guldræet groer,
Saa skal den klare Blin stande for Jer paa Bord.“

„Hvor er saa din Datter, med Rosen paa sin Kind?
 Lad flux hende gange for Matroserne ind.“

„Hvad vil I saa min Datter? hun kommer tidnok.
 Hun spænder sine Skoe og fletter sin Lof.“

„Kromoder, hør! din Datter saa frisk og saa fin,
 Skal skjenke for os og sætte Smag paa din Vin.“

Ind traadte hun for Bordet; og det er vist og sandt,
 Det var dem alle Tre, som en Stjerne oprandt.

Den Første tog Pigen ved hendes Haand saa hvid:

„Min Skat skal du være fra nu til evig Tid.“

Han ledte hende frem og fik hende til Bords:

„Hos mig skal du sidde evindeligt til Roers.“

Den Anden hende klapped ved hendes Kind saa blød:

„Med mig skal du seile gennem Liv og til Død.“

Saa drak han hende til og rakte hende Glas:

„Paa Farten skal du være mig Stjerne og Kompas.“

Den Tredie sad stille og tænkte saa ved sig:

„Engang kommer Luren vel ogsaa til mig.“

Han talte med sit Die, han talte med et Vink;

Og Somsfruen svared saa lønligt med et Blink.

Men Kromoder tænkte saa listeligt i Sind:

„Jeg veed nok, hvem der farer for den føieligste Vind.“

De Tvende kasted hid og did saa skulende Blik,
Og tause ud ad Døren med hinanden de gif.

Paa grønne Eng derude de førte op en Dands,
Saa Liv og Død det gjældte for Somfruens Krands.

Den Tredie han smidsked: „At flaaes gjør intet Gavn!
Kom, kys mig, min Fæstemø! og tag mig i Favn!“

Og det var Kromoder, hun ud af Vindvet saae:
„Hold op nu at flaaes, lad være nu at flaae!“

Gjør nu, som jeg siger, forliges og kom!
Der er slet Intet meer for Jer at djævles om!“

De To tilbage humped med Næserne i Blod;
Op stod da den Tredie og traadte dem imod.

I Dør han stod og raabte med listige Blik:
„See her, Kammerater! det Bedste jeg dog fik!“

I Dør han stod og vinked med hendes Somfrukrands:
„Kom hid, Kammerater! til mit Bryllup og dands!“

Natligt Frieri.

Han vandred gjennem Lunden
 I Sommernatten mørk og varm,
 Med søde Ord paa Munden
 Og Gitren i sin Arm.

Han krystet mod sit Hjerte
 Den, som en Elsterinde rank,
 I Kamp med Fryd og Smerte
 Hans Haab snart steg, snart sank.

Hans hvide Tjerbust visted,
 Hans Kaarde let mod Sporen slog;
 Ved hvert et Tjed, han skifted,
 Hel dybe Suk han drog,

Da bæved i det Tjerne
 Bellstigt Nattergalens Sang;
 Den gjældte Frejas Stjerne,
 Som klar paa Himlen hang.

Dg da han gennem Haven
 Nær op til Slottet kom, var Alt
 Saa stille som i Graven —
 Man hørte, Duggen faldt.

Han rørte sine Strænge,
 Dg i den slummerfyldte Egn
 De Toner svæved længe
 Liig bliden Sommerregn.

Da vaagned op af Dvale
 Den gamle Lind, hos Muren stod,
 Som Melodiens Tale
 Dens Hjerter godt forstod.

Da aabned deres Dre
 De Blomster smaa i hvert et Bed
 For Klangens ret at høre,
 Dg sittede derved.

Der lod sig grant fornemme
 Et sagte Suf fra Skovens Bryst.
 Han hævede sin Stemme
 Dg sang med fjælen Røst:

„O! du, som hisset sover
 I Kammeret bag røde Muur,
 Mens Matten ruger over
 Den hvilende Natur;

O, lad min Sang sig snige
 Til Hjertets stille, dybe Gjem,
 Og fra sit Drømmerige
 Din Tanke kalde hjem!

Med halvopluffet Dre,
 Med Diet blankt af Nattedug,
 Du huldt min Stemme høre
 Og mine Hjertesuf.

Du Skjønne! som mit Die
 Kun een Gang saae, da rank Du red
 Hen mellem Skovens Høie
 Langs Søens Blomsterbred;

Min sværmeriske Tanke,
 Mit Hjertes friske Rosenvaand
 Sig om dit Billed ranke
 Som til to stærke Baand.

Mit Bryst var tomt, som Orken,
 Hvor hiint udvalgte Folk drog om;
 Nu er det efter Torken
 En Blomster-Helligdom.

Jeg saae dig paa din Ganger
 Liig Sulamith, hvis Skjønheds Magt
 Den kongelige Sanger
 Tik fast i Lænker lagt.

Som Rachel, søm og yndig,
 Som Esther prud og stolt, og som
 Debora kjæk og fyndig
 Mit Blik du forekom.

Som Judith, rank og fyldig,
 Da paa sin stærke Daad hun saae;
 Som Ruth, da from, uskyldig
 Ved Boas' Tod hun laae.

O, kunde jeg opvække
 For mig dit Hjertes Sympathie!
 O, turde jeg nedlægge
 Mit Haab som Frø deri!"

Da brat et Vindue flirred,
 En Kappe, hvid, med Strimmel bred
 Kom frem; to Dine stirred
 Søvndrufne til ham ned:

„Hvad skal den Jammerflagen,
 Hr. Lieutenant! og det Strængespil?
 Gaae hjem! De fan om Dagen
 Jo komme, naar de vil.

At trippe saa alene
 I Mulum og Mørke her omkring
 I vaade Græs og Grene,
 Det ligner ingen Ting.

Er jeg end Tødepige,
 Saa finder jeg det ikke net,
 Det maa jeg Dem dog sige,
 At la'e mig høre det.

Sligt kan jeg ikke lide,
 Om det er nok saa pent indsvøbt;
 Desuden maa de vide,
 At jeg forlængst er døbt.

Tilgiv, hvis halv i Taaget
 Jeg snakker! I min Tankes Net
 Jeg, søvrig og forvaaget,
 Ei Nede finder ret.

Jeg paa mit Hovedgjerde
 Alt længe laae, da tidligt just
 Jeg være maa paafærde, —
 Vi skal jo gjøre Ost.

Saa maa jeg have Die
 So med vort Svineslagteri,
 Og Bryg og Bægt jeg nøie
 Maa holde Orden i.

De Ord var ellers smukke
 Og Sangen var saa sød og blød;
 Men hvorfor vil De sukke?
 Det har jo ingen Nød.

See, nylig fik jo Fatter
 I Lotteri en stor Gevinst,
 Den gav han til sin Datter, —
 Det tænkte De vel mindst?

En Nylsgaard jeg mon eie,
 De har en anden, det gjør to;
 Saa har det gode Veie, —
 Slaa De kun Dem til No!

Det kan jo blive deiligt,
 Hvis ei De talte kun i Skjers;
 Vi ligge saa beleiligt
 For dette Slags Commers.

En dydefuld Forening,
 Kan De begribe, er min Smag;
 Hvis det er Deres Mening,
 Er det en afgjort Sag.

Gaae derfor ei om Borgen
 I Mørke som en fredløs Mand;
 Men kom til mig i Morgen,
 Saa skal De faae min Haand!"

— Han tabte fast sin Cither,
 Han tabte Næse, Maal og Mund;
 Den Dosis var saa bitter,
 Men gjorde flux ham sund.

Forbløffet drev han atter
Tilbage til sin egen Borg;
Dg brast han ei af Latter, —
Ei døde han af Sorg.

Ridder og Svend.

„Stands og svar nu paa min Tale,
Du, som svor mig Trofeds-Ged,
Som har tjent i mine Sale,
Dg mig fulgt, naar ud jeg red;

Du, hvem jeg har lært at fægte
Saa for Alvor som for Skjemt;
Du, hvis Hjerte for det ægte
Riddersind jeg vilde stemt;

Du, som bar mig Skjoldet, Landsjen
Til den vilde Kampens Dyst;
Du, som fulgte mig, naar Dandsjen
Vinked os til Livets Dyst:

Siig, hvi har du dig formastet
Som af Trolddom brat berørt?
Har dig Wrens Gud forkastet,
Dg en Djevles List forført?

Var min unge Hustrues Die
 Dig en Lygtemand, der vild
 Over Moser, Dale, Høie
 Lokked dig med suedig Ild?

Har din gode Engel sovet,
 Da du gik det første Skridt
 Og saa frækt begjære voved,
 Hvad mig Himlen gav som Mit?

Uden Hende, stig, hvad ændsed
 Paa den vide Jord din Aand?
 Naar du hende Viin credentials,
 Nørte Din ei hendes Haand?

Var du ikke hendes Sløise
 Hemmeligt omkring din Arm?
 Saae jeg dine Blik ei strøise
 Glødende til hendes Barm?

Hvad var det for Ord, du mæled,
 Saa hun stitted bly derved,
 Hift paa Jagten, da du knæled
 Og fra Hest hjalp hende ned?

Siig mig, hvem i Aftes silde
 Fulgte du til dunkle Lund?
 Var det i den kolde Kilde,
 At du læsked der din Mund?

Blukked du af Roser røde?
 Eller Liliens hvide Skaal? — —
 Viid det, Gen af os skal bløde,
 Her er sat det sidste Maal!

Ung er du, jeg graa og gammel,
 Men en Dybt jeg vover end;
 Luften blier mig giftig-vammel,
 Skal med dig jeg dele den.

Dybt i Taarnets skumle Gjemme
 Kunde jeg, med Ret og Skjel,
 Lade Dglens Ringe klemme
 Af dit Bryst den sorte Sjæl.

Men jeg vil, at vi skal stande
 Jævnbyrds for hinandens Sværd;
 Og jeg vil, at du skal sande,
 Jeg var mere Trostak værd.

Marv endnu min Arm bestbder!
 Kast din Kappe, knæl paastand,
 Og stat op igjen som Ridder
 Og forsvær dig som en Mand!"

— Lige stramt var spændt hver Enes
 Baand om Begges pinte Barm;
 Hadet hærkede den Enes,
 Kjærlighed den Andens Arm.

Begge faldt; men førend Livet
 Svandt, den Unge hvisted thyst
 Til den Gamle, skarpt, som Sivet
 Hvisler ved en øde Ryst:

„Hende tog du, skøndt du vidste,
 Min Trolovede hun var.
 Nu, før dine Dine briste,
 Nyd den Frugt, din Lumskehed bar!

Svinde skal din drømte Lykke,
 Ha, fortvivl og tag din Løn:
 Viid, din Borg, dit Baabensmykke
 Arve skal i Dag min Søn!"

Skatten.

„Nei, Karen! gaae ei bort i Nat,
 I Skoven fælt det hvæser;
 Paa Bjerget Stien er saa brat,
 Det er saa koldt og blæser.

Til Sengs er Næven gaaet alt
 I lune Hul paa Skrænten;
 Og trygt i Fjeldets snevne Spalt
 Paa Neden kurer Glenten.“

„Sovist, vor Moer! jeg maa affted,
 Jeg tør ei længer lente;
 Her ved din Rok en Stund, jeg veed,
 Du nok vil paa mig vente.

To Timer gaaer nok eller tre,
 De snarligt er henfløine;
 Naar saa jeg kommer, skal du see,
 Hvor du vil gjøre Dine!“

„Men hvis det skulde galt dig gaae,
Hvad vilde Jens saa sige?“

„Mig tænker Jens ret aldrig paa,
Jeg er en fattig Pige!“ —

Dg Karen gif, hun vidste godt
At finde Bei bag Lunden;
En Skat, meer værd end Teen og Tot,
Laae hist ved Egen bunden.

Tre Gange saae hun jo den Ild,
Som klart derover brændte;
I Nat hun vilde, kjæk og snild,
Den Kongeløsning hente.

Med Skjørtet filtet op om Lænd,
Med Spaden paa sin Nakke,
Med Haanden under Forklæd, hen
Ad Stien mon hun lakke.

Mens over Himlen Skyen jog
For Stormen, som en Krybster,
Fuldmodigt Pigens Hjerte slog
Bagved de unge Brybster.

Der var saa fort i Krat og Skov
 Og Stierne var trange;
 Langt borte hørtes Hundens Bøv
 Og Uglens Klagesange.

Det rasled her, det pusled hist,
 Mens gjennem Krat hun trængte;
 Liig Kløer Brombærbuskens Dvift
 I hendes Skjørt sig hængte.

Forkyft, en eenlig Fugl fløi op
 Og sthygt med Bingen basked;
 Tidt syntes hun, en lodden Krop
 Langs med paa Stien trasked.

Men hun brød sig om ingen Ting;
 De flinke Fødder baade
 Hun brugte til saa raske Spring,
 At snart hun Egen naaede.

Der satte hun sin Spade fast
 I Jord af alle Kræfter;
 Det første Spademaal blev fast,
 Det Andet kom derefter;

Det Tredie og det Fjerde lod
 Gi vente paa det Femte;
 Rask rørte hun sin Haand og Tod,
 Alt blive træt hun glemte.

Det var, som grant hun hørte Tjed
 Bag sig i Krattet rende;
 Hun lod det rende og blev ved
 Den førte Muld at vende.

Da stødte Spaden haardt en Gang,
 Saa Bladet nær var sprunget.
 En dyb, en mægtig Klokkeflang
 Hen under Jorden runged.

Men sagte op af Steen og Muld
 Skjød Kjedlen sig, den blanke,
 Til Handen fuld af myntet Guld,
 Med tvende stærke Hanke.

Da hvisler det i skumle Nat!
 I Vest og Øst det lyner!
 Da vrimler ud bag Bust og Krat
 Vidunderlige Syner!

Syv tykke Bindsvin løb foran
 Med lueroede Binde;
 De traf et Deigtrug, paa hvis Rand
 Der sad en puflet Dvinde.

Tre Marekatte red paa Stof,
 Slog op og gjorde Budser;
 Dem fulgte en fortvivlet Flok
 Af Fiirbeen og af Tudsfer.

De forlænds og de baglænds kom,
 De hopped og de tripped,
 De neiede, de dansed om,
 De snurrede sig og vipped.

De vralted, vriffed, sprang og loe,
 De peeb, de nøs, de hvæste,
 Mens paa en lang, ildrød Hoboe
 Et grimt Uthyske blæste.

I Dvas de tændte op en Ild
 Med Knittren og med Knagen,
 Mens nogle vendte Ryggen til
 Og pustede med Bagen.

Men Pigebarnet blev ei ræd,
 Og intet Ord hun mæled;
 Hun hverken gyste eller græd,
 Snaap Latteren hun gvalled.

Saa kom der Rotter, Flaggermus
 Saa store, som smaa Køer,
 Med Hui og Støi, og røde Blus
 De bar i deres Kløer.

Der stod en Præst og stirred ned
 Med sine Dine røde;
 En snehvid Kone Hænder vred
 Og hendes Taaler fløde.

Uf fire Haner i eet Spand
 En Trillebør blev trukket;
 Der sad en led, graastjægget Mand
 Og grinte, saa det flukked.

En Hørsebeenrad ud fra Bust
 Sin Dødningpande luded;
 Et Egern bag sin Haleduff
 Fælt i et Skovhorn tuded.

Høit jublede det fule Paf,
 Saa det i Skoven flingred;
 Og snevrere sig Kredsen traf,
 Og nærmere den flingred.

Dog Bigen end stod taus og fast,
 Ei Rædslen hende magted;
 Med kjæft og roligt Diekast
 Paa Skatten kuns hun agted.

Da slog hun Blikket op i Løn,
 Just som hun vilde hæve'n;
 Da saae hun Jens, sin Naboes Søn,
 Ved Træet staae med Bæven.

„Ih, Jesu Kors! for alt det Guld!“
 Saa lød hans Raab i Lunden.
 Afmægtig Bigen sank omfuld,
 Og — Alt var brat forsvunden!

Alf Jorden Skatten var opslugt,
 Hvert Gjøglesyn var borte.
 For tusind Aar var atter luft'
 Nu Lyffens faste Porte! —

Da Karen kom sig lidt igjen
 Og Hjertet fik sin Varme,
 Hun følte, hun blev baaret hen
 Af tvende stærke Arme.

Uveiret var forbi, og fuld
 Stod Maanen op, den blide;
 Sæns fattede Pigen paa en Bul
 Og sig ved hendes Side.

Han venligt hendes Hænder tog
 Og trykked dem i sine;
 Han hende sagte til sig drog
 Med ømt bekymret Mine:

„Men Karen dog! hvad er det her?
 Jeg aldrig havde ventet,
 At du ved saadan sælsom Færd
 Din Lykke vilde hentet.

Nei see, jeg har et Huus, en Rod,
 Tre Koer og en Have,
 En Haand paa Skafstet, nok saa god
 Til Skatte dig at grave.

Modtag nu denne Haand i Nat
 Og bliv min Hustru kjære.
 Dig gjemmes i mit Bryst en Skat,
 Som Møl og Røst ei tære.

Du tier stille, som da nys
 Du kjæmpede for Skatten?
 Siig mig din Mening med et Rys, —
 Jeg tænker, jeg skal fatte'n!"

Hun taug, men fik sin Mund lidt but
 Og trykked den paa Tenses; —
 Meer var der ei, fra det Minut,
 At siges eller ændses.

Hjemad de gik med Rinden varm,
 Med Hjerter lette, glade;
 Hun læned træt sig til hans Arm,
 Han bar paa hendes Spade.

Og da til Hyttens Dør de vandt,
 Hvor Lampen rødligt brændte,
 Sad Bigens Moder end og spandt
 Med tusind Ting i Vente:

„See, see! Du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen Nabo! sæt Jer! — Men —
Hvor har du Skatten, Karen?“

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
„Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!“

Den rige Frøken.

Det var just en St. Hansdag
 I Skienninge*) By;
 De Astenfangs Klokker
 Høit dirred imod Sky;
 Og Folk gif fra Kirke
 Saa stille og froe,
 Som over dem den hvælvede,
 Den lyseblaae Bro.

Der vandred blandt de Glade
 En Ungersvend thst,
 Og lod sit Hoved hænge
 Hel tungt paa sit Bryst,
 Som lytted han til Sorgen,
 Der havde taget Bo
 Derinde, og lod ham
 Hverken Nist eller No.

*) Mariebo.

Nys stod han paa Trefoldighed
 Hos Ham ved høien Mast,
 Og blæste fjækt Trompeten,
 Mens Gothens Hjerne brast.
 Nu var han atter hjemme
 Paa den saftgrønne D,
 Og havde sig troløvet
 Den væneste Mø.

Med Sang og Høvl han spåled,
 Men var endnu kun Svend!
 Og det var netop Knuden —
 Hvad kunde løse den?
 Skjøndt det gav flint i Skjeppen,
 I sin Fritid ung Frands
 Hjalp Stadsmusikanten
 I Kirken og til Dands.

Hift blæste han til Psalmer,
 Og her til en Svingom;
 Hans Baldborn hørtes gjerne,
 I hvor det saa kom.

Det fulgte lige villigt
Med sin smeltende Klang,
Naar gamle Qvinder sukked,
Og naar Ungmøer sang.

Han høvled og han blæste, —
Men ligevidt det drev,
Skjøndt Pigen tog ham gjerne
Foruden Pas og Brev.
Men hvad kan Sligt vel hjælpe,
Naar Fatter ikke vil?
Et Borgerbrev var Skatten,
Hans hele Hu stod til.

Nu kom han just fra Kirken
Og vilde afsted
Til Herregaarden hisset
Paa Grøns grønne Bred.
Der skulde han nu blæse
Den Commernat jaa lang,
Imens hans Hjerte banked
Og Bryllupsgjæster sprang.

Med Baldhorn under Armen
 Og Hatten lidt paa Kant
 I berstet Kistekjole
 Gik han nok saa galant.
 Fra mangt et Bindve titted
 To skjelmste Dine ud,
 Som tænkte: „Han er nydelig,
 Det veed den søde Gud!“

Men nær ved Vesterport
 Han sagtnede sit Skridt;
 Han skottede til Siden
 Og rømmede sig lidt.
 Da aabned sig et Bindve
 I Huset brat,
 Hvor over Døren dinglede
 En galloneret Hat.

Der vinked ham en Haand,
 Der straaled ham et Blik,
 Som fra to fjære Stjerner
 Saa venligt fremgik;

Der smilede to Læber,
 Og fra det unge Bryst,
 Som svulmed under Silken,
 Klang den sølvklare Røst:

„Men Frands! hvor er det fat?
 Hvad tænker du dog paa?
 Vil uden et Farvel
 Du saadan fra mig gaae?
 Nu Fatter spiller Kegler,
 Kun Moder sidder her, —
 Hun seer det jo saa gjerne,
 Vi har hinanden kjær!“

Han traadte hen til Vindvet
 Og greb den Haand saa hvid;
 Han trykked den til Munden
 En langsommelig Tid.
 Og da han vel var færdig,
 Med Haand paa Hjertet lagt:
 „Min Edel! min Fæstemø!“
 Var Alt, hvad han fik sagt.

Da smilede Pigen
 Alt med sin Mund saa rød:
 „Lad være, Frands! at sørge!
 I al vor Sorg og Nød
 Vorherre nok vil hjælpe!
 Har jeg da mere Mod,
 End du, som for din Konge
 Har vovet Liv og Blod?”

Gaf trøstig ud og blæs
 For Brud og Brudgom hist;
 Snart skal vi ogsaa dansse,
 Det troer jeg forvist.
 Vi Arm i Arm skal vandre, —
 Er du saa rigtig glad?
 Naar mig du her i Favn,
 Og vi aldrig skilles ad!”

„Men hør!” blev Edel ved
 Med en Mine snild og fin.
 „Du kommer just paa Veien
 Forbi den Borgruin,

Som ligger tæt ved Egen,
 Med Krat og Mos begroet,
 Der, hvor den rige Frøken
 I fordums Tid har boet.

Da kneised stolt i Skoven
 Hendes taarnede Gaard:
 Paa Marker og i Enge
 Der vrimled Dvæg og Faar;
 Smukt pranged hver en Hylde
 Af Sølvkander fuld;
 I Kisterne var Linned,
 I Kasserne var Guld.

Narvaagen som en Drage
 Hun ruged paa sin Skat,
 Og talte sine Skillinger
 Ved Dag og ved Nat;
 Men ikke selv en Hvid hun
 Af Medhynk slap løs
 I Stodderens Bøse, naar
 Ved hendes Bort han frøs.

Fra Øster og fra Vester kom
Saa mangen Ridder prud
At føre hjem den Skjønne
Til sin Borg som Brud;
Men aldrig blev hun fæstet;
Thi ei med nogen Mand
Hun vilde skifte Gods
Eller bytte Tomfrustand.

Men da hun saa var død,
Gud veed, hvorhen hun kom!
Nu maa for Sjælens Frelse
Hun endnu vandre om
Ved Borgens sjunkne Mure
Hver evige Nat,
Indtil med Fattigfolk
Hun har skiftet sin Skat.

Min Moder selv har sagt mig,
At mangt et fattigt Par
Med en kjon lille Skilling
Hun udstyret har.

Maaskee hun kunde hjælpe —
 Hvad mener du, min Dreng?
 Til at brede vor Dug
 Og at rede vor Seng!"

„Af, dril mig ikke, Edel!
 Hvo troer vel nu paa Sligt?
 Dog jeg skal ei forsømme
 Den ringe Christenpligt
 At gjøre Bøn for Sjælen, —
 Jeg tænker da ved mig:
 Gud give, hun var salig,
 Og jeg lidt mere rig.“

Men Edel taug og greb
 Med sine Hænder om hans Bart,
 Og trykked to, tre Kys
 Paa hans Mund i en Fart:
 „Der har du Reisepenge,
 Lad see, min Hjerteven!
 Du bringer mig med Nenter
 Min Kapital igjen!“

Saa skjød hun ham tilbage
 Og smækked Vinduet i;
 Og han gik ud af Byen,
 Hen ad den smalle Sti,
 Langs Søen, forbi Muren
 Med Krat og Mos begroet,
 Der hvor i fordums Dage
 Sin Troken havde boet.

Paa Herregaarden sad han,
 Tungstindig som han var,
 Mens Bryllupsgjæster spang sig
 Omkring det unge Par.
 Med sine Kammerater
 Til første Hanegal
 Han faldte op med Toner
 Den store Riddersal.

I blanke Sølvpokaler
 De Tjenere bar frem
 Den spanske Viin, som dufted
 Og vinkede dem;

Men Frands ved hver en Draabe,
Som over Tungen gled,
Paa liden Edel tænkte
Med meer Beemodighed.

Tilfaldt da alle Gæster,
Samt Spillemand og Stræng
Dg Brudejolk var trætte
Dg gjerne søgte Seng,
Og de Musikanter
Langs Søen, gennem Skov,
Hvor end i deres Næder
De smaa Fugle sov.

Men da de kom til Muren
Med Krat og Mos begroet,
Der hvor i fordums Dage
Hin Frøken havde boet,
En lille Stund de hviled,
Dg hørte tause paa,
Hvor Søens Bover sagte
Mod Bredden monne gaae.

Da hvisted ung Frands:
 „Nei, hør dog nu engang!
 Lad os den Frøken hilse
 Her med en Morgensang.
 Hun skal jo boe histinde;
 Maaskee hun komme vil,
 Og Spillemands Penge
 Hun da skjenker os til.“

En heihellig Psalme
 De strax da stemmed i;
 Ud bredte sig i Skoven
 Den søde Harmonie.
 Det klang som Engle-Vingeflag,
 Som Trost og som Haab,
 Som Forbarmelse og Naade
 Efter Smertens bittre Daab.

Men knap var sidste Tone
 Hensmeltet og død,
 Saa traadte ud en Skikkelse
 Af Nattens sorte Skjød.

Det var en Qvinde, høi og rank,
 Hun kom med sagte Trin,
 I gammeldags Kjortel
 Og om Panden hvide Liin.

Dybt neied hun for Alle,
 Som de nu stod paa Gad,
 Og rakte hver en Rosengreen
 Med duftende Blad.

Dybt neied hun mod Jorden
 Og som en Taage svandt; —
 De Spillemands Tunger
 Forførdelsen bandt. —

Med Get gav sig den ældste
 Trompeter til at lee:
 „Hun tog os kjønt ved Næsen,
 Det er jo let at see.
 Savist! en deilig Frøken!
 En Bondetøs det var,
 Som tidligt skulde malke
 Og nu holdt os for Nar!“

Han smed sin Green og spytted
 Ud Murens brune Steen;
 Saa gjorde og de Andre
 Og flængte hver sin Green.
 Men Frands stod hensjunken,
 Og medens Flokken drev
 Ud Stien hen langs Søen,
 Han end tilbage blev.

Net som i dybe Tanker
 Han bukked sig tilsidst
 Og sanked op med Omhu
 Hver lille Green og Dvift;
 Han drømmende, alene
 Gik sagte gennem Skov,
 Han drømmende derhjemme
 Sig lagde og sov.

Men Drømmene ham fulgte
 I Søne, som han laae:
 I Kirken først for Alteret
 Med Edel han sig saae.

Saa sad han i en Stue,
I den venligste Kreds;
Af Drenge og af Piger
Var der vistnok en Snees;

Han var til Reifegilde,
Med Musik og med Dands,
Og Huset var hans eget,
Hvor der var heiset Krands;
Tilfældt han som Raadmand
Paa Byens Raadhuus saae
Sig selv i sorten Kappe
Og med Bibekrave paa.

Da vaagned han og dækked
Sit Die med sin Arm;
Et Bemodssuk sig stjal
Fra hans bankende Barm;
Dog næppe fik han seet sig
I Stuen ret omkring,
Saa foer han ud af Sengen
Med et Skrig, i et Spring.

Hvor han de Rosengrene
 I Mørke havde lagt,
 Der laae de, men aflædte
 Deres duftende Pragt;
 Men under dem, der straaled
 Hans Lykkesol saa rød:
 Med blanke Rosenobler
 Bar Gulvet heelt bestrøet.

Med blussende Kinder
 Og bankende Bryst
 Han takkede Vorherre,
 Og sankede sin Høst;
 Og da han havde gjemt
 Hvert gyldent Rosenblad,
 Han tænkte: „Naa, Edel!
 Hvor hun vil blive glad!“ —

— En Morgenstund det banked
 Paa Hattemagens Bod;
 To statelige Borgermænd
 I Stuen fremstod.

For Mester Frands de beiled
Til Jomfruen da,
Dg Fatter raabte: „Gjerne!“
Men Edel hvifked: „Ja!“

Nu havde Sagen faaet
En Omstiftelse brat:
Den Hattemager selv
Tog af for Frands sin Hat;
Dg Frands han bar sit Hoved
Meer freidig og fry;
Men Bigen — hun var blevet
Udselig og bly.

Da saa med Faer og Moer
Alt var flappet og flart,
Det lysteligste Bryllup
Blev feiret i en Fart;
Dg Farten gjennem Livet
Den blev dem let og fro,
Til dem Gudherren kaldte
Til Evighedens Bo.

I Kirken, tæt ved Choret
Imellem Tavler fleer
Et prægtigt Epitaph
Paa Muren end man seer;
Der stande de, affkildrede
Alt efter gammel Skik,
Med foldede Hænder
Og andægtige Blik:

Han i sin Raadmands-Rappe
Og Bibekrave fin;
Hun fort, i Silkekjole
Med klare Hovedliin!
Til Høire og til Venstre,
I streng Symmetrie
Staae Sønnen og Døttre,
I hver Række ti.

Fr a g m e n t e r

af

den store Hof= og Stads=Mand,

Mikkel Reineke de Fos,

Ferstetjener hos Nobel, titulair Leopard, decoreret med mange
Sjerner, Kors, Vaand og Bandager, item med den gyldne
Kloepind med Brillanter, Arveherre til, i, af og paa
Malpertus 2c. 2c. 2c.

hans Memoirer,

sammen=, op= og nedskrevne med paaholdt Ven

af

hans Fætter,

Grimbart, Grevling.

Cosi si fa fortuna in questo mondo!

Pignotti, Favole.

Første Fragment.

En Dag, da Reinke laae og sov
 Ved Malpertus, i grønne Skov,
 Og drømte om den Tid, der svandt,
 Da han saa mangen Vist opspandt,
 Der frelste ham fra Nød og Død,
 Mens sine Fienders Vold han brød,
 Og selv fra Nedrighed steg op
 Til Wrens og til Magtens Top;
 Hans Nabo, Grimbart, kom i Mag
 At forte sig den lange Dag
 Ved en gemyttlig Basstar.
 Knap Reinke blev sin Fætter vaer,
 Før høfligt han imod ham sprang,
 Saa Korsene paa Brystet klang,
 Og viftede med Halen brav,
 Saa Nøglen nær var fløiet af.

Han førte ham i Slottet ind
 Og kaldte paa Fru Ermelin,
 Der strax det Bedste satte frem,
 Hvad Jagten havde ydet dem,
 Samt Viin fra Kjældrens kjøle Hjem.
 Da nu de var af Sulet mæt
 Og dertil havde druffet tæt,
 De lagde sig ved Borgens Port,
 Hvor der en Hvilebænk var gjort,
 Og lod Cigarens Skyer blaae
 Mod Bøgens Skyggetag opgaae.
 Da mæled Grimbart, „Hør, min Ven!
 Beret mig Noget nu igjen
 Om, hvordan det hos Nobel gik,
 Hvor al din Magt og Pragt du fik?
 Som for Exempel, nu fortæl,
 Hvordan det hænger sammen vel
 Med hine Kors og Baand og Bind,
 Som smykke her dit ædle Skind,
 Samt Nøglen, som paa Bag du har;
 I fordums Tide var den bar!“
 „Ja gjerne, Ven!“ var Reinkes Svar.
 „See, Nøglen her“ — — „Du, paa min Tro!“
 Afbrød ham Hiin, „begynder jo

Bagfra?" — „Det er nu saa min Viis!"
 Loe Reinke fint og tog en Priis.
 „Det var da Nøglen: seer du vel,
 En Tjener bør med al sin Sjæl
 Udspeide hver sin Herres Lyst,
 For deraf selv at tage Høst.
 Heel snart det heller ei undgif
 Mit øvede, mit skarpe Blik,
 At der var mangen Port og Dør,
 Der voldte Nobel ondt Humeur,
 Fordi hver Laas var stærk og god
 Og ikke let sig dirke lod.
 Da tog jeg Hammer, Tang og Fiil
 Og smedede med Lyst og Til
 En Nøgle, du! som passed godt
 Til Kiste, Kasse, Huus og Slot.
 Jeg gav ham den ei selv, — jo Byt!
 Den blev bestandig noget Ny.
 Jeg førte ham da rundt til hver
 En Skat, som vakte hans Begjær;
 Jeg luffed op for mangt et Hul
 Og fyldte Bøsen ham med Guld.
 Da jeg dernæst heel ofte saae
 Min gode Herre staae og gaae

Med Suk og høist forelsket Blik,
 Hvor Tigerinden stod og gif;
 Og da jeg vidste paa en Brik,
 Naar hendes Mand, den raae Krabat,
 Just støved om i Skov og Krat;
 Tik jeg ad hendes Løndør smukt
 Min gode Nobel indeluft;
 Og han, den Staffel! mærked ei,
 Han vandred paa en alfar Wei! —
 Min snilde Nøgle tidt jeg stak
 I Døren til det Løngemak,
 Hvor selv de allerførste Mænd
 Paa deres Fod maa vandre hen.
 Da stod jeg hos, mens han var paa,
 Og korted Tiden ham som saa
 Med mangen Wit og snurrig Snak,
 Saa fast hans Bug af Latter sprak.
 Ved mine Loier, ved min Sang
 Alt havde sin forønskete Gang.
 Sligt er saa vigtigt, veed du vel,
 For Folkets Lykke, Statens Held!
 Da var det, at den Herre god
 En gylden Nøgle smede lod
 Og selv høistegenhændig der

Den fæstet, hvor du nu den seer.
 Den er jo ret beqvem, den Sag,
 Thi naar jeg vender Gen min Bag,
 Kan han dog see den med Behag! —
 — Det første Kors, min Bringes Pryd,
 Det skylder jeg en anden Dyd.
 Du veed, at Nobel gjør sig til
 Af stor Forstand paa Dands og Spil.
 Forviist! det røber ædel Sands!
 Blandt alle Kunster, troer jeg, Dands
 Tilkjendes bør den første Krands.
 Hvad er vel Tankens, Tonens Kunst?
 Af, idel Snak og Taagedunst!
 Nu, Meiselhug? og Pensleri?
 Alt det der intet Liv er i!
 Nei, Dands, det veed man, hvad det er,
 Den lever dog, det seer Enhver.
 Den kommer og den gaaer sin Wei,
 Og staaer ei som et Einerlei!
 Der tales klart med Skulder, Arm,
 Med Albu, Nakke, Bag og Barm,
 Med Ryg, med Mave, Laar og Knæ,
 Saa det forståes af hvert et Fæ!
 Vor Dandsmester, Bukken, kan

Nok kaldes Landets største Mand,
 Maaskee selv paa den hele Jord.
 Han har os Dandsen bragt i Flor!
 Du skulde see ham blandt hans Høns:
 Det ædle Hoved lidt paastjønns,
 Han spanker frem saa stout og strunk
 Som nogen Hane i Seiersprunk.
 Saa tripper han smaa, bitte Trip,
 Snoer sig som Top paa Taaens Tip,
 Saa flyver han mod Himlen op,
 Som hængte ved en Traad hans Krop,
 Og snurrer der sig atter om
 I Luften, rank og smækker, som
 Tambour-Majorens blanke Stok,
 Og staaer med Get — stiv som en Blok!
 Mit Hjerte brændte, Sjælen fløi
 Med ham i hans Begeistring høi,
 Mens Folket jublede med Støi!
 Jeg følte dybt hvor flau og kar
 Al anden jordisk Stræben var;
 Hvor ussel, hvor betydningsløs
 Mod en Carriere saa glorios! —
 Jeg raader dig, Grimbart, min Ven!
 At du en Aftenfund gaaer hen

Og seer paa Tomfru Heires Dands,
 Da vil du gaae fra Vid og Sands,
 Saa Sjælen i dit gamle Skind
 Ei veed, om den skal ud eller ind.
 Musikken lyder, Tæppet op
 Nu flyver, og med yndigt Hop
 Hun svæver frem! Hun er ei seen,
 Men strækker ud sit lange Been
 Og dreier langsomt sig saa net
 Som Passeren paa et Tegnebræt.
 Du skuer op — dog, hvad du seer,
 Jeg ikke vil beskrive her.
 Da mjaener hver en Ratte=Art
 Og stryger jublende sin Bart,
 Og skriger „Satan!“ og „Guds Død!
 I Aften er hun rigtig fød!“ —
 En sand Begeistring, som — jeg dølger
 Det ei — kan have falske Følger; — —
 Jeg haaber, du mig vil forstaae! —
 Hr. Nobel selv forsøgte paa
 At øve disse lette Spring,
 Han troede det var ingen Ting.
 Saa lystigt han i Ring sig svang
 At Kronen ham i Nakken hang,

Fra Skuldren gled hans Ridderbaand,
 Ham Sceptret foer af høire Haand,
 Rigssæblet af den venstre fløi
 Og trillede med megen Støi
 Ret som en Reglebøsse trind
 Blandt Hoffets Mænd og Damer ind.
 Hans Høierverdighed, Hr. Stud,
 Af Angest brølte rigtig ud;
 Fru Faar besvimed, Fru Bibe peeb,
 Mens Frøken Papegøie greb
 Saa fast i Martins Aldtoupée,
 At hele Hoffet fik at see
 Hans ædle, høie Bandedes Glands
 Fra Snuden bagom ned til hans — —
 Gen slog sit Knæ, Gen vred sin Arm, —
 Det var en Helvedes Allarm!
 Med saadan Fart det Gøble kom,
 At halve Rigets Raad faldt om,
 Ja, mangen Dame gif ei fri,
 Saa Hoffets Nar skreg: „Alle ni!“
 Men jeg udraabte: „Held den Stat,
 Som har en saadan Potentat,
 Der ei blot føler Sympathie
 For Dands, men Mester er deri!“ —

Siin skjønne Kunst jeg ogsaa drev
Dg tidlig Dilettant jeg blev.
Jeg efteraved Buffens Dands
Dg vandt mig mangen Hædersfrands.
Men det var altid dog min Dval,
At ei jeg var original.
Jeg napped hist og her mig lidt
Dg gjorde det, som saa, til Wit.
Det var mig dog ei nok. Jeg saae,
Hvor Nobel lagde Vægt derpaa,
Dg vilde da for hver en Pris
Fremtræde paa min egen Viis.
Men det var svært! Dog, seer du vel,
Den Driftige har altid Held.
Paa mine Reiser jeg engang
Dpholdt mig i en Dal saa trang
Hist mellem høie Bjerger, der
Just lige over Skovens Træer.
Der boede Murmeldyret alt
Forlængst udi en Klippespalt.
Hans Stilling var just ikke flot,
Dog havde han til Tørt og Vaadt,
Dg leved paa sin Viis ret godt.
Men gnaven var han i sit Sind,

Han flunred helst om Vintren ind,
 Og vaagned først ved Vaarens Tid,
 Naar Solen skinned varm og blid.
 Han fulgte strengt hvad Kempis lær':
 „Kom ei for tidt de Store nær!“ *)
 (Og tænker man paa Kirsebær,
 Saa maa man sige, hvad man vil,
 Han har jo nogen Grund dertil.)
 Nok, aldrig ved en Nissemblee,
 I By, ved Hof han lod sig see, —
 Det sølle, taabelige Kræ!
 Men dandse kunde han, det Fæ!
 Jeg flere Dage sad og saae
 Med spændt Opmærksomhed derpaa,
 Naar han en Pastorage net
 I Græssted tripped, fri og let.
 Man kunde falde det en puur,
 Men ubehøvlet, raa Natur.
 Landboerne med deres Børn,
 Sel mangan gammel Grib og Dri,
 Der leved eensom paa sit Fjeld,
 Den Odder fra sit Kildevæld,

*) Coram proceribus non frequenter appareas.

Samt Pindsvin, Lækat, Egern, Muus
 Kom tidt til Murmeldhyrets Huus.
 De sad i en fortrolig Ring
 Og saae paa disse jævne Spring,
 Mens Gjøg og Stær og Lærkelil
 Oprartede med Fløitespil.
 Men jeg tog efter; thi som sagt,
 Jeg har det altid i min Magt
 At give mig om kun et Skjær
 Af hver en Ting, jeg kommer nær;
 Liig dette Fiirbeen, i hvis Kjød
 Sig speiler hver en anden Lød.
 Saa lærte jeg ham Kunsten af,
 Og mig til Hove strax begav.
 Den første Gang jeg mødte der
 Ved Bal, jeg gav mig ret en Air.
 Jeg lod de Andre, Een for Een,
 Frit gjøre Stads med deres Been.
 Jeg tænkte: Louren kommer snart
 Til mig, da faaer det anden Art.
 Da Mængden træt tog Hvileplads
 Og nippede til Kop og Glas,
 Jeg lod Musikken strax begynde
 En Melodie af simpel Unde;

Da løfted jeg min rige Svands
 Og traadte raskt hiin Bondes Dands,
 Der var saa jævn og saa naiv,
 Og dog skalkagtig, fuld af Liv.
 Vel var min Dands kun — det er sandt —
 Paa anden Haand. Den Priis, jeg vandt,
 Den Larm, der midlertid opstod,
 Mig ei tilorde komme lod;
 Og siden glemte jeg, paa Ære!
 At sige, hvor jeg gif i Lære.
 Sligt havde før man aldrig seet,
 Paa Sligt man ikke var beredt;
 Nok sagt: jeg tripped min Idyl.
 Da skulde du kun hørt et Hyl,
 Et Undringsraab, et Jubelchor!
 Man steg paa Stol, man sprang paa Bord,
 Man stimled til med Halsen lang,
 I Lysekronen Alen hang
 Og skreg Hurrah! og Satten svang.
 Man trykkede mig tæt til Bryst,
 Og jeg blev klappet, jeg blev kyst.
 Man rev mig hist, man traf mig her,
 Thi see mig vilde nu Enhver.
 Da nærmed Nobel sig. Jeg saae

En Taare i hans Die staae.
 Kort Skjægget vipped, mens han gif
 Smod mig med begejstret Blik;
 Knap til de Ord han Fatning fik:
 „Velkommen, Ridder! paa mit Slot!“
 Hans Mening fatted jeg jo godt,
 Men buffede mig dybt og lod,
 Som jeg ham ikke ret forstod,
 Og sagde: „I, al Viisdoms Speil,
 Har denne Gang dog taget feil,
 Thi jeg er ikke Riddersmand!“
 „Veed du da ei,“ gjensvared han,
 Hvad Nobel vil, han ogsaa kan?
 Jeg vil det, og hvad jeg har sagt,
 Staaer altsaa nu som før ved Magt.
 Den Tanke, Du med dine Been
 Udtrykte, var saa sand og reen;
 Og hine Sving med høire Læg
 Bar heelt det nationale Præg.
 Til Løn for al den Fryd og Lyst,
 Din Dands har vækket i mit Bryst,
 Bær dette Kors og vær mig tro!“
 Derpaa han rakte mig sin Klo,
 Paa hvilken, ydmyg og adroit,

Jeg trykkede min Snude tæt,
 Og vendte mig, som om jeg, rørt,
 Af Kinden noget Vaadt fik tørt.
 Men da Trompet og Fløite klang,
 Og Ballet atter var i Gang,
 Jeg sneg mig ud og green i Smug,
 Saa jeg fik Krampe i min Bug! —
 Dog Tand for Tunge, bedste Ven!
 For Guds Skyld! nævn ei Sligt igjen.
 Hvad du har hørt af Reinke Fos,
 Bør blive, seer du, mellem os,
 Til Nobel og jeg selv er død;
 Saa siden har det ingen Nød. —
 Det var det første Kors. Hvordan
 Jeg fik det andet, kjære Mand,
 Skal jeg engang ved bedre Tid
 Fortælle, naar du kommer hid.
 Om alle Følgende er der
 Gi meget at berette meer,
 End, at de netop hænge her;
 Thi har man blot de første Lo,
 Saa yngle de som Muus i Lo.
 Som Bækken bliver til en Na,
 En vatret Strimmel voxer saa

Paa Bryftet ganske af sig selv
Til en stormægtig, haandbred Elv;
Mens Korset til en Stjerne blier,
Der tjener venstre Bryst til Siir.
Det Hele skal du see, for Spads,
Naar jeg engang til stort Galas
Er majet ud med al min Stads.
Skriv først det op, som nu du har;
Jeg er din Tjener! à revoir!"
— Saa talte Reinke og gif ind.
Men Grimbart rystede sit Skind
Og vandred, takkefuld i Sind,
Hjemad, hvor han med megen Til
Gik fat det Hørte udi Stil.

Andet Fragment.

„Hør,“ sagde Grimbart, da igjen
Han sad en Aften hos sin Ven
Om Vintren i den lune Braa,
Mens Reineke paa Ryggen laae
Dg gnaved paa et Hønsfebeen
Dg af og til ret listigt green, —
„Hør, stig mig, er det ikke sandt,
At ogsaa Palmen tidt du vandt,
Som Digter og som Speculant
Udi Kritik? Man har fortalt,
At fra din Pen var kommet Alt,
Som Navnet Amaranthus har,
Dg som saa høit berømmet var?“

„Sovist!“ gav Reineke til Svar,
„De Kunster har jeg og prøberet,

Jeg digtet har og recenseret,
 Arbeidet med i mangt et Blad, —
 Skjøndt ikke just i alle dem
 Hvor Nævehalen stikker frem, —
 Hør nu, hvordan jeg bar mig ad!
 Der var en Tid da Nobel saae
 Heel gunstigt og huldsaligt paa
 De Folk, som hine Haandværk drive,
 Som Vers og Recensjoner skrive.
 Ja, han har Luner mangen Gang,
 Naar Tiden bliver ham for lang!
 Det var mig som et Hjertestik!
 Mig syntes Noget fra mig gif,
 Naar han med naadigt Smil og Nik
 De Pennesliffere modtog
 Og huldrigt dem paa Skuldren slog,
 Og snakked om dem Dag og Nat,
 Og gjorde dem til Dit og Dat.
 Ja, selv Løvinden fandt sin Spads
 I dette litteraire Fjas;
 Hun logred for og gjorde Stads
 Af mangen skabet Røterhund,
 Naar paa Papir sin Bote kun
 Han havde sat; ja, Hoffets Flor,

Jeg mener Gjæsfene, fandt stor
 Fornøielse i dette Væsen;
 Man faae dem ofte have Næsen
 I Bøger, og at kunne rime
 Det stod hos dem i stor Æstime!

Sligt gjorde mig hel ilde stemt;
 Jeg rendte om saa endeflemt,
 Og pønsed Dag og Nat, hvordan
 Jeg skulde gribe Sagen an,
 At faae i saadan Ære Part;
 Det tyktes mig saa grumme rart.
 Dog hvad jeg søgte, fandt jeg snart.

Hr. Tyrk, den Buddel, var det først,
 Der stillede min literaire Tørst,
 Og lærte mig det rette Snit,
 Som selv han havde øvet tidt.
 Han var en jaare livlig Mand,
 Han skaaret var for Tungebaand.
 Før syede Buxer han ret brav;
 Men den Bedrift var ham for lav.

Han fasted Persejern og Sax
 Og blev æsthetisk lige strax;
 Skrev Vers for Klubber og for Baner,
 For Friheds Morgenrødes Haner,
 Kjærmindedigte, søde, bløde,
 Med Lilier hvide, Roser røde
 Og alt det Kram, som hører til
 Et ret erotisk Lirespil.
 I Musers Corps han sig indskrev
 Og gif som Kjender om og drev;
 Thi for en Skjønaand ret at blive,
 Man maa tilgavns forstaae at drive.
 Du saae ham tidt med vigtige Blikke
 Paa Gaden skride frem og nikke;
 Besøge Alt og høre, see
 I Skuespil, paa Balparee,
 I Klub, i Kneipe, Kro, Caffe
 Ved Abedands, i Opera,
 Udstillinger — et cetera,
 Og lytte til hvert Ord, der faldt;
 Saa af sig selv han lærte Alt!
 Han leved flot af Pen og Blæk,
 Og recenserede saa væk
 Alt, hvad der saadan foresaldt,

Og fyldte flittigt Spalt paa Spalt.
 Meest brugtes Verlen, hvor han fandt
 Et Digt, der var for smukt og sandt.
 Dog stundom rostes Sligt iblandt,
 Til stor Bedrøvelse for Mange,
 Der blev for deres Rygte bange.
 Paa mange hele, halve Aar
 Han prunkede som Aristarch.
 Især han gjorde sig til Pligt
 At prise hvert et daarligt Digt,
 Hvert Drama, fuldt af Skræk og Gru,
 Hvert Sørgespil med Ha! og Hu!
 Naar kun Forfattern var hans Ven
 Og vilde rose ham igjen.
 Ei Statua, ei Maleri
 Gik for hans Recenseren fri;
 Det flød fra ham, som Ol af Spunds,
 Thi han forstod det Alt tilbunds.
 Det var især hans Id, som sagt
 At hjælpe paa, hvad der er svagt:
 „Det Gode," sagde han, „er godt!
 Det i sig selv jo nok har faa't
 Af Hæder og jeg ikke seer,
 Hvorfor jeg det skal give meer;

Mens derimod den flette Sang
 Til min Berømmelse har Trang.
 Jeg vil den holde dog i Live,
 At den maaskee kan bedre blive." —
 Et Sørgeſpil han ſelv fik lavet,
 Fem fulde Acter ſammenſtrevet,
 Og næſten paa Theatret bragt.
 Til Sprogſcenen var henlagt.
 Paa Grund heraf, man lod ham faae
 Et Reifeſtipendium til Spraa,
 For Landets Idiom tilgavns
 At ſammenligne med Chriſtianshavns,
 Og Dens rige Sagn med mere
 Paa Stedet grundigt at ſtudere! —

Ham gif jeg til. Jeg var ei ſeen,
 Tog frem et lækkert Stegebeen
 Og ſagde: „Snuus den ſøde Dunſt!
 Det ſaaer du ſtrar, hvis i den Kunſt
 At recensere du vil være
 Min Meſter og mig Grebet lære!"

Han viste sine Tænders Glands
 I søde Smil og med sin Svands
 Han httred sin Velvillighed,
 Samt bad mig høfligt ligge ned;
 Og saa begyndte han da Talen,
 Mens af og til han rørte Halen:
 „Nu vel, du Recensent vil være?
 Den Kunst er saare let at lære.
 Om Kundskab er her Talen ei,
 Naar man vil træde denne Dei.
 Den Qvinde, som til Tvæt og Badst
 Hift bruger Lud og Sæbe rask
 Og renser baade Uld og Linned,
 Kan hverken væve't eller spinde't.
 Hun tager fat og gnider blot, —
 Gaaer det i Stykker — ligegodt!

Tag du en Bog en ledig Dag,
 Læs Litten, læs lidt for og bag;
 Om du forstaaer det eller ikke,
 Gjør ingen Ting; ved løse Blikke
 Du træffer snart en Leilighed,
 Hvor du dig ret kan gjøre vred,

Og, som det hedder, rive ned.
 Med fornem Rigegyldighed
 Du farer over det, som Noget,
 Du længst var bleven færdig med,
 Og laster saa tilsidst paa Sproget.
 Dog httres Haab at vel med Tiden
 Alt bedre blive kan, naar Gliden
 Smukt rækker Haanden til Talentet;
 Især naar ret, hvad du har prentet
 Og klaret ved Kritikens Kerte,
 Forfatteren tager sig til Hjerte.
 Men — hvad du siger, pyntes bør
 Med Ord, som ret har Næb og Klø'r,
 Som for Exempel: Conseqvens
 Og Phænomen — Incohærens —
 Den aprioriske Idee, —
 Den høiere Beaandelse, —
 Umiddelbar — og primitiv, —
 Det indre og det ydre Liv,
 Og absolut — og Illusion, —
 Subject — Object — og Reflexion —
 Og ethisk — Colorit — Plastik —
 Og Tankens Form — og Symbolik,
 Samt andre fjønne Penneving,

Sworbed du tænker ingen Ting,
Men overlader Andres Tanke,
Om Mening den deri kan sanke! —

Med Valget du dig ei generer,
Men Løst og Fast du recenserer:
Og Nutids smaa og store Mænds
Theologie, Jurisprudens,
Philosophie, ars medica,
Mathesis og Politika —
Det kan nu ikke være ring're —
Det veed du Alt paa dine Fingre!
Det kan du frit regjere med
Alt efter Tid og Leilighed.
Især tag fat paa Poeste;
Den er saa ganske fuglefri,
Alt hver en Veier, Maaler, Brager
Forstaaer at dømmme i dens Sager!"

— Saa talte han, og Meer end dette
Han tog sig for mig at berette;
Og da jeg Alt mig havde mærket,

Gav jeg mig sporenstregss til Bærket.
 Jeg recenserte mangen Bog,
 Til Høire og til Venstre slog,
 Og under Navnet Almaranth
 Jeg let og snart Berømmeth vandt.
 Thi skjøndt som Pseudonym jeg skrev,
 Jeg sørged for, at Sagen blev
 Alverden klar og aabenbar,
 At Fader jeg til Unglen var;
 Saa Nobel tidt med naadigt Nif
 Mig kaldte en durchdreven Strif;
 Og naar et Skrift paany løb af,
 Heel nøie Ngt paa mig man gav,
 Og strax, ulæst, forkasted Manden,
 Naar blot jeg Rynker slog i Banden.
 Med Rædsel ventede man min Dom,
 Man talte fagte, hvor jeg kom,
 Og fryggede mig som Politi,
 Det hemmelige nemlig; thi
 Vi er et farligt Folkesærd,
 Som bruge Ben for Sphd og Sværd.
 Selv de, som til os med Foragt
 See ned, os frygte som en Magt.
 See Panthren hist, vor General;

Du veed, det er en Satans Karl,
 Saa høit fortjent af Hærens Knapper,
 Som siger selv, han er saa tapper;
 Og dog hans Nakke, hans Moustache,
 Hans store Ord og hans Courage
 Tidt kryber ind af bare Skræk
 For lidt Papir, besmurt med Blæk!

Da jeg var fir i Theorien
 Af Videnskab og Poesien,
 Jeg, seer du, intet bedre vidste
 End praktist flaae mig til den Sidste.
 Jeg bandt da Ord i Rimets Baand
 Og skrev det af med stirlig Haand
 Paa fint Papir, og vandred om
 Og læste for, hvorhen jeg kom.
 Men mine Vers de var saa nette,
 Saa vel polerede og flette,
 Saa, var end Tanken flau og mat
 Og uden Salt, den gled dog glat.
 Fra Huus til Huus jeg lod mig see,
 Ved Kaffebord, i Afsemlee,
 Og mine Vers ved hvert Galas

Bar Duften af den hele Stads.
 For Gamle, Unge, Herrer, Fruer,
 I stolte Sale, jævne Stuer,
 Ja, selv paa Gader og i Stræder,
 I Porte — ja, paa andre Steder
 Jeg opsled mine smukke Phrafer,
 Saa Manuskriptet gif i Laster;
 Og derved vandt jeg, at man ikke
 Mig strax i Kortet kunde figge,
 Men tvertimod man altid fandt
 At jeg var yndig og charmant.
 Jeg hædret blev af Høi og Lav,
 Paa mig man mangt et Selskab gav,
 Og overalt mig fored man
 Med Sukkerbrød og Flødevand,
 Saa det mig tidt paa Hjerte faldt,
 At let det kunde gaae mig galt! —

Hvorfra jeg fik det? spørger du!
 Af, hvor naivt! — saa hør da nu:
 Mit eget Fond var ikke stort,
 Jeg gjorde, hvad der før er gjort;
 Jeg rapsed hist og her i Smug,

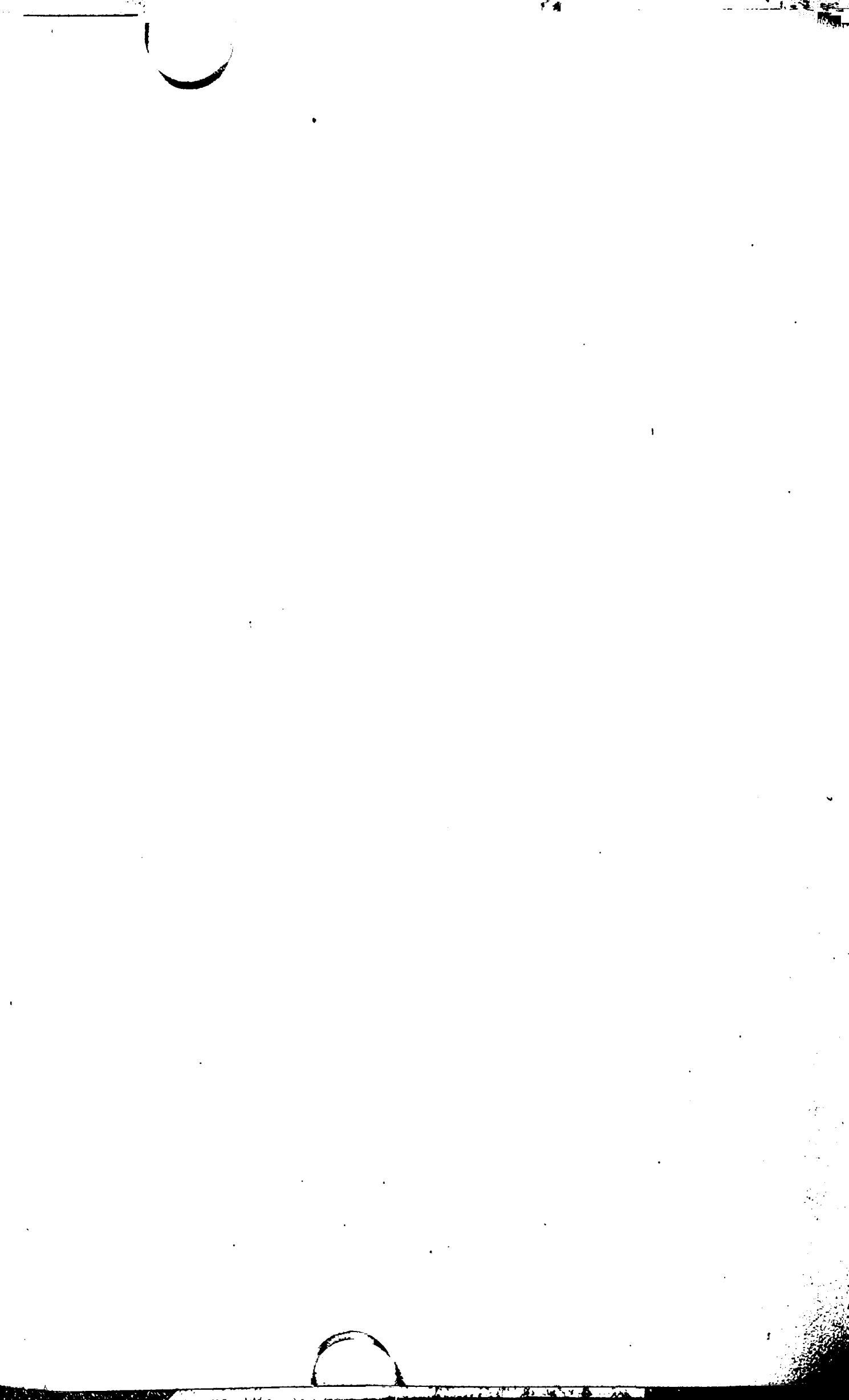
Hvad bedst sig egned til mit Brug ;
 Hos norske, Franske, Italienske
 Hos Britter, Græker, Tydske, Svenske
 Jeg fouragerte, gjorde Bytte
 Og drog mig flittigt Alt til Nytte.
 Og saae jeg Noget komme ud,
 Som ei var af den gamle Tud ;
 Og saae jeg Andre Noget brygge
 Af eget Malt, som gjorde Lykke,
 Saa var jeg ikke seen, men strax
 Jeg laved lidt af samme Slags ;
 Men vidste listigt dog at vende't,
 Saa strax man ikke kunde kjende't.
 De fleste Folk jo intet læse ;
 Dem dreied let jeg mangan Næse,
 De spored ei, at de blev snydt,
 Men troede, Alt var mit og nyt :
 Tilstedst der mangled ikke meget,
 Saa troede jeg det selv mit Eget! —
 En Tanke dyb, et findrigt Ord
 Beholde dog Værdien, hvor
 Det staaer. Om Poul, om Peer har sagt
 Dit eller Dat, har ingen Magt.
 Det kunde faldet lig'saa godt

Mig ind; han var den Første blot,
 Jeg var den Anden, — hvad saa mere?
 Paa fligt man ei bør reflectere.
 Den vise Salomo har sagt
 Et Ord, som endnu staaer ved Magt
 Og ei bør stikkes under Stolen:
 „Ei Nytt der skabes under Solen!“
 Det støtted jeg mig paa med Ret;
 — Min Musa var saa peen i Kjolen,
 Og hvad jeg skrev, man fandt saa net!
 Paa denne Wei, kan du mig troe,
 Heel mange Digterlaurbær groe!
 Vel Gen og Anden dette Bæsen
 Som Tyveri mig rev i Næsen.
 Isbjørne som og andre Bilde
 Behandled tidt mig meget ilde,
 Skrev Lister og i mange Boster
 Fremlyste mine Lyvekoster;
 Men fligt brød jeg mig ikke om:
 Jeg frygted ei Kritikens Glavind,
 Jeg vidste jo, at kun af Avind
 Og puur Misundelse det kom.
 Ja, spildt var deres hele Wit,
 Thi Ingen tog deraf Notits.

Det var jo og saa dumt og daarligt
Med Digt at mene det alvorligt;
Og hvorfor skulde Andre være
Meer, end jeg selv er, Mænd af Ære?

See saa, Grimbart! let nu din Krop!
Gaf hjem og skriv nøiagtigt op,
Hvad du har hørt. Det kan ei skade
Mig nu, jeg sidder fast i Stade!"

Episode af et Familie-Liv.

I.

Grevens elegante, velbesatte Taffel og ibrige politiske Samtaler holdt det talrige og af mange forskjellige Slags Menneffer sammensatte Selskab længe ved Bordet. Den klare Efteraarssol, der sendte sine Straaler ind i den store Sal, de varme Samtaler, der dreiede sig om en almindelig, vigtig og stor Interessse, den blinkende Wiin og andre ligesaa stærke Motiver havde sat Alles Hjerter i Bevægelse; rundt om saae man tindrende Dine, blusfende Kinder, der knap lode sig kjole af de sagte Windpust, som fra den efteraarlige; mørkeblaae Himmel trængte sig ind gjennem de aabenstaaende Balconvinduer, og legede med de lange Mousfelins Gardiner.

Tiendens Ankomst midt i Sommeren og Hovedstadens Beleiring, der indtraf paa en Tid, da de fleste anseelige Familier søgte Udspredelse deels paa egne, deels paa Venners Landsteder, havde udeluffet et stort Antal fra deres Hjem i Byen, og for disse var det et stort Held paa Grevens Slot at have fundet Beskyttelse og ved hans

Bord den gjæstfrieſte Modtagelſe. Formiddagen havde bragt Efterretninger om Hovedſladens Capitulation; og de dermed forbundne Tab for Landet, den Krigserklæring, ſom naturligſen maatte følge heraf, den Frygt og Tryghed, den Sorg og Glæde, ſom man følte for Tabte og Ikketabte, Venner og Slætninger, — Alt havde bragt det talrige Bordsſelskabs Stemning til betydelig Høide, og Sæſſonen vilde have varet længer, hvis ei den ædle Bert tilſiðſt, ved at ſkyde ſin Stol tilbage til Tjeneren, havde givet Tegn til at hæve den.

Man ſtrømmede ud til forſkjellige Sider; Nogle for at drikke Caffee og fortsætte Samtalen i det fælleds Selskabsværelſe; Andre for at nyde den Levantiſke Drik og Middagsrolighed i de mange Slags Pavilloner i den vidtløftige Hauge, der, leiret ned ad Høiderne, i Forening med to ſmaa Søer og en Skov omgav det kneiſende, gothiſke Slot.

Felix, en ung Kobberſtikker, hilſede til Høire og Venſtre, ſtillede ſig derpaa ind i eet af de dybe Binduer i Spiſeſalen, og ſaae med ſmilende Anſigt ud over den deilige Egn, der med Spor af dette Mars rige Fylde laae udbredt for ham i September=Maanedſ stærke og farverige Belønning. Lige for ham laae Sletten, gjennemſkaaret af Hækker og Ugerland; til Høire ragede det ſpidſe

Kirketaarn af den til Herregaarden hørende Landsby frem bag et Krat, og til Venstre glimtede en Kjøbstads Taarne og røde Huse bag en lille Aa, der som et fint blaat Baand snoede sig gjennem den mørkegrønne Eng. Dog var det nok ikke saameget alle disse Naturskønheder, der denne Gang lokkede Emil paa den unge Kunstners Læber, som snarere indvortes Bevægelser, og det saadanne, at hans Ansigt derved erholdt et ganske særegent Udtryk af inderligt Selvbehag. „Kan du ikke,“ tænkte han, „være tilfreds med dig selv, Felix? Har du ikke i Dag viist sjelden Kraft, Selvbeherfskelse og Færdighed i den fine Verdens-tone? Var din Samtale med Frøken Meltling ikke utvungen, moersom uden Fortrolighed, snild og vittig uden Anstød? Kan du nægte, at dette glæder dig inderligt, og at du venter dog maaskee, trods alle indvortes og udvortes Hindringer, med Tiden at kunne seire og naae et Maal? og tillige, er du vel gaaet videre, end du selv har villet, har du ikke desuagtet endnu stedse bevaret dig et smukt Tilbagetog? Og alt dette vovede og udførte du lige over for Hende, — hende, som du engang elskede, hvis nu saa kolde Ansigt mangen Gang straaede, naar hun blot saa dig, naar du sendte hende et Blik, naar du talte til hende? Al — skulde der endnu i denne Barm leve nogen Kjærlighed til hende; er ikke hver Gnist slukket ved hendes

tilintetgjørende Blik, ved hendes kolde Forstandighed? Skulde man ikke næsten troe det! Du vilde vel ellers ikke med saa megen Iver hovere over en maaskee indbildt Seier!" — I det samme faldt hans Blik paa Landsbyen og det beskedne Kirkeetaarn. „Min gamle Ven, Præsten, og hans syge Søster vente mig jo rigtignok i Eftermiddag, jeg har jo lovet dem at komme, jeg veed, det trøster dem, at see mig i deres Kreds, at høre alle hine vigtige Nyheder; men — jeg er altfor lykkelig, altfor exalteret til at kunne nedstemme mig til en Rolighed i Sindet, der passer sig for disse gamle, svage og — jeg maa selv tilstaae det, — mindre interessante Folk. Jeg maa nu, som altid, nyde min Glæde alene." Han vendte sig ved disse Ord lidt til Siden, støttede sig paa den anden Arm kastede et Blik udover Haugens Trætoppe, og øinede Kjøbstaden. En heftigere Rødme foer over hans Ansigt, han strøg hastigt Haaret fra Panden, og smilede med Velbehag, i det hans Hjerte bankede hurtigere. „Ogsaa Hun venter dig maaskee med Længsel, du tør tilstaae dig selv, du troer, hun tilbeder dig, det yndige Barn, uagtet alt Drilleri! og hvor elskelig er hun ikke, den Uforlignelige — men dog" — Han henfaldt i tause Betragtninger, og lod sin Aand urolig, men saligt drømmende svæve fra det ene Billede til det andet.

Da blev han pludseligt vaft af sine Drømmerier ved nogle hvissende Stemmer, der lode sig høre i det andet eller tredie Fag fra ham, og hvilke, som det gaaer, naar man hvissende vil disputere, lidt efter lidt gif over til en lydeligere Tale. Dog vilde den unge Mand næppe have forstaaet, hvad der blev sagt, hvis ikke Naturen havde begavet ham med en næsten utrolig fin Hørelse, hvilken Nysgjerrigheden nu skjærpede, især da han hørte nogle Udeladelser, der, som det lod, angik ham selv, og, i det de ikke just skabte de behageligste Følelser i hans Bryst, droge ham lidt ned fra den Selvtilfredsheds Himmel, hvori han svævede. Det var en blondhaaret og meget ung Kone, fyldig, men bevægelig, med et ægte græsk Profil, men med et koldt og næsten frastødende Udtryk i de forresten deilige blaae Dine, som talede med sin Mand, en ung Advocat. Med hendes lille Figur, Kulden i hendes Ansigts Udtryk og Hestigheden og Paastaaeligheden i Forfægtelsen af Meninger, kontrasterede paafaldende Ægteherrens store, forte, ildfulde Dine og Roligheden i den Maade, hvorpaa han forstod at bestride eller undvige sin Gemalindes Angreb og Paastande.

„Nei, kjære Antonie! Du gjør ham dog vist Uret! Saa slet er han dog nok ikke, som du gjerne vilde faae mig til at troe!

„Jo, kjære Charles! saa slet og ikke bedre er han just, som du ikke vil troe!“ svarede Damen parodierende. „Saae du ikke for Exempel i Dag ved Bordet, med hvilken fæde Vigtighed han opførte sig? hvor kjække og udfordrende ethvert af hans Blikke blev efter hvert Glas Viin, han tømte? Beskeden, siger du? — Hvis du kjendte ham saa nøie, som jeg, saa vilde du have bemærket, hvor skrumpuløs omhyggelig han er for at nedsette sin egen Person, hvor overdreven beskeden han taler om sig selv og sine Arbeider, at man maatte være meget uerfaren i Verden, om man ikke bag denne Maske pinede den smaaligste Forfængelighed! Og hvad skal saa denne hans affecterede Varme og Opmærksomhed for Frøken Melting betyde? Troer du, han har nogen alvorlig Hensigt, saa tager du mærkeligen fejl. Det smigrer ham kun at tiltrække sig denne fornemme og deilige Piges Opmærksomhed, hvilket jo rigtignok, som du har seet, paa en Maade lykkes ham; thi han besidder — det har jeg altid sagt — underligt nok, en saadan Egenkab, der har Lighed med Klapperflangens Natur!“

„Nu er den gode Madame altfor slem!“ sagde Advocat Friland smilende, og truede hende med Fingeren.

„Ikke saa slem, som jeg egentlig burde være! Jeg hader disse Cavalierer, der allevegne bære deres Hjerte tiltorvs. En Saadan er han. Jeg veed med Bestemthed, at han i Byen

ogsaa gjør stærk Cour til sin Sunsvertinde, som skal være en meget net og skikkelig Person, velhavende og af anstændig Familie. Hun er forresten ret fjøn, men seer meget phlegmatisk ud! Hun maa være meget ældre end han!"

"Hvorfra kjender du dog hende?" spurgte Friland.

"Na, hun handler med Porcellain, og jeg har kjøbt Adskilligt hos hende."

"Ah, saaledes!" vedblev Advocaten med et sarkastisk Smil, "Du pleier dog ellers at kjøbe slige Sager hos" — —

"Jeg kjøber, hvor det behager mig," svarede Fruen og fortsatte: "Naboer og Gjenboer have glædet sig ved at bemærke et meget idyllisk Forhold mellem de To."

"Virkelig?" loe Advocaten.

"Desuden," vedblev Fruen uden at standse, "hvad hjælper det ham vel nu, om han ogsaa sætter den smukke, unge Uerfarne nok saa mange Grillen i Hovedet? Man siger jo, at hun, saa ung hun er, har en begunstiget Veiler. Og var dette end ikke Tilfældet, vilde da vel hendes Formynder og Oncle, den gamle Geheimeraad Melting, tillade en Forbindelse med et Menneffe, om hvem man ikke veed andet, end at han er og hedder Herr Felix?"

"Ja med Hensyn til hans Herkomst kan du for saavidt have Ret, ma chère! Du maa jo vide bedre Besset derom end enhver Anden, da han er opdraget

i dine Forældres Huus; men mig synes dog, du gjør ham lidt Uret, naar du, ved at vudere ham selv, slet ikke bringer hans suukke Talent i Anslag?"

„Talent!“ loe den unge Frue i en haanlig Tone, „ja, hvis han havde været eller vilde være flittig, kunde han maaskee arbeide sig frem til at blive en taalelig Copiermaskine for Andres Mesterværker; men ikke engang dette vil han nogensinde naae, thi han er saa doven, saa doven — af, jeg kjender ham nok! Og nu hans egne Compositioner! Folk sige jo rigtignok, at Ideerne ere ret gode, ja endog saa nye, og Anlægget taaleligt; men er Udførelsen ikke altid saa overdreven flygtig, for ikke at sige skjodesløs? og mangler ikke alt hans Arbeide i den Grad, hvad man kalder Studium, at hvert Blad snarere bærer Præg af Hastværk og Lede, end af udholdende og taalmodigt Arbeide!“

Damen havde talt hurtigt og heftigt, og maatte puste lidt, hvorved en Pause opstod i Samtalen, en saadan, som pleier at antyde en lille Forstemning mellem Personer, hvoraf i det Mindste den Eine vil undgaae Modsigelse og Strid.

„Du sagde før,“ begyndte Advocaten, „at man ikke vidste noget om hans Herkomst; har din Fader da aldrig fortalt noget desangaaende?“

„Jeg har aldrig spurgt ham derom,“ svarede Fruen med en Stemme, der syntes at ville skjule en indvortes Bevægelse, „formodentlig fordi han interesserede mig for lidt. Da jeg var et lille Barn, kom han i min Faders Huus, hvor, som du veed, mange andre unge Mennesker bleve underviste og opdragne. Det Æneste, der dengang var mig og mine Søstre vigtigt, var at faae den nye Huusfælle at see, om han var smuk eller styg, kjedelig eller moersom, —“

„Fandt du Herr Felix smuk eller styg, kjedelig eller moersom?“ faldt Advocaten sin Kone i Talen.

Uden at svare derpaa vedblev hun med alvorligt Ansigt: „Siden, da jeg voksede til, forstod jeg ret godt, at det ikke kunde nytte at spørge Fader om en Ting, som han ikke af sig selv havde meddeelt os, og deraf kommer denne min Uvidenhed. Maa skee ikke engang mine Forældre vidste ret Besked! Der var en Periode,“ tilføiede hun efter et Dieblis Løusched, „da han var ret vakker, ret brav; — men han har forandret sig!“

„Hør, sig mig dog, Antonie!“ sagde Advocaten med Gæt, i det han kyskede begge hendes atlasthvvide Hænder, og som om noget ganske Nyt faldt ham ind, „hvilken af dine talrige Beninder har givet dig denne lille, forslidte Ring, som du altid bærer paa din venstre Haand? Du har jo dog fortalt mig alle dine Souvenirers Historie?“

„Veed du hvad, Charles!“ svarede den unge Kone med alvorlig, dyb Stemme og undertrykt Bevægelse, „det lader til, du taber din Sukommelse; har du ikke eengang for alle tilladt mig at bære netop denne Ring, uden at aflægge min strenge Herr Gemal Regnskab for den?“

„Ja, jeg tænkte kun ikke,“ — begyndte Friland godmodigt.

„Jeg haaber, Charles, du tænker intet andet, end hvad der kan bestaae med de gode Tanker, jeg veed, du baade kan og bør have om mig!“

Den unge Advocat tvang sig til en Latter, omfavnede sin lidt modstræbende Kone, og trykkede paa hendes Læber et Kys, der saaledes kom til at gjenlyde temmelig høit i den nu af Tjenerne forladte Spisesal. En uvilkaarlig, ubetvingelig Bevægelse af Felix forraadte hans Nærværelse. Den korte, pludselige Tausshed, som nu indtraadte, blev afbrudt, ikke af Manden, men af Fruen, der i en vel vedligeholdt, ligegyldig Tone spurgte sin Mand: „Du gaaer til Kjøbstaden i Eftermiddag?“

„Ja,“ svarede Advocaten, i det han tog en Brevtaske frem og bladede i nogle Papirer, „jeg var alt før Hovedstadens Spærring paa Spor efter en Forbryder af et ganske eget Slags. Tidens Uro og mange andre Omstændigheder havde standset mine Undersøgelser, der ogsaa egentlig have

ført mig herhid i denne Egn, da jeg just for et Par Dage siden af en Hændelse igjen fandt det tabte Spor. Det var saamæn inde hos den tykke Bager, ham, der har den lille nydelige Pleiedatter, som du holder saa meget af. Nu agter jeg, ifølge min Pligt, naar jeg atter indtræder i mine Functioner, overensstemmende med min Instrux at forfølge Sagen. Det er egentlig Geheimeraad Melting, som har givet mig det hele Hverv."

"Na, lad det heller være," sagde den unge Kone kjælende og med den hos Fruentimmer saa let vakte Medlidenhedsfølelse, "er det noget meget slemt?"

"Meget slemt! og noget, som du sikkert, kjender jeg ellers dig ret, næppe vilde tilgive, ifald du vidste det," fik hun til Svar.

"Kan du ikke sige, at du har tabt ham aldeles af Sigte, at han er gaaet over til Fienden, har givet sig under fremmed Beskyttelse?"

"Det gaaer ikke an, lille Tony! han er for gammel og forstokket i Synden, og vilde, saavidt jeg kan slutte mig til, endog saa selv foragte en saadan Udvei!"

"Hvad har han da gjort?" spurgte Fruen utaalmodigt.

"Det tør jeg endnu ikke sige dig," svarede den kjærlige Wgtemand smigrende men med Fasthed, "deels forme-

delft Sagens Ubished og særegne Bestaffenhed, deels ogsaa af Frygt for, at ikke din mig velbekjendte, uimodstaaelige Overtalelse muligen kunde forlede mig, om ikke til ganske at lade det Hele falde, saa dog at gaae lunfnere og mildere til Værks, end jeg kan forsvare for mig selv! Iøvrigt vil jeg dog, til din Beroligelse fortælle dig, at jeg opsporer ham, mere for om muligt at vende hans Brødes Følger til det Gode, end for at straffe ham selv!"

"Ja, det forstaaer jeg ikke, Charles!"

"Det skal du ikke heller, Tony! Farvel!"

"Saa gaa da med dine Mysterier, du:" sagde Fruen smilende, kysede ham, hængte sig ved hans Arm, og trak ham ud af Stuen, idet hun kastede et hemmeligt, skarpt, men dog af Felix bemærket Blik hen i det Vindue, hvor han stod.

2.

Et Par Bøsseskud fra det grevelige Slot deelte Veien sig til Høire mod Landsbyen, og til Venstre løb den ned mod Kjøbstaden. I Midten af den trekantede Plads, som de tre sammenstødende Veie dannede, stod et stort, gammelt Bøgetræ, formodentligen en Levning af de store Skove, som fordum ogsaa paa denne Side havde bedækket Skraaningen af de Høider, hvorpaa Herresædet var opført. Ved Træets Rodder laae flere store, mosbegroede Kampesteene, og af disses Beliggenhed saavel som af det rundt om nedtraadte Græs kunde man slutte, at denne Plads vel ofte maatte være et yndet Hvilested for Høstfolk, Malkepiger og Vandrende. Eftermiddagens Rolighed hvilede over Stedet, ingen Vogn hørtes i det Fjerne, ingen Arbeidere saaes paa de afmeiede Marker, ingen Fugles Qviddren, intet Insects Surren afbrød den dybe, esteraarlige Stilhed. Himlen var reen og blaa, kun i Horizonten rugede, liig fjerne Bjerger, nogle tætte, mørke Skymasser, der efter den lumre Dag syntes

at love en qvægende Torden. Paa een af Stenene under det vældige Træes Røvtag sad Felix; han støttede sine Arme paa Ræerne og skjulte sit Ansigt i begge Hænder, og havde alt et heelt Qvarteer siddet saa aldeles fordybet i sine egne Tanker, at han ligesaa lidt havde bemærket Advokat Friland, der med hurtige Skridt var illet forbi ham mod Kjøbstaden, som han af denne var blevet bemærket.

Skjøndt den Erfaringslection, han nyligen i Spise-salen paa Slottet havde modtaget, ingenlunde var ny; uagtet han mangen Gang, naar enten en sindig Ven skaansomt lod ham mærke Ujævnhederne i hans Væsen og Forhold, eller han selv ved roligere Overlæg betragtede sig som en fremmed Gjenstand, og som saadan bedømte sig selv, havde følt sig dybt ydmyget og nedbøiet; saa havde dog denne sidste Scene saameget smerteligere grebet hans Hjerte, som de haarde Domme udgik af en Mund, der forhen venligt havde tilsmilet ham; og havde saa meget dybere ydmyget ham, som de fremførtes for et Vidne, hvem han ikke kunde nægte sin fulde Afgtelse. Og dog kunde han, naar han ret roligt betragtede det Forhold, i hvilket han havde staaet til hende, og Grunden til hendes forandrede Stemning, ikke andet end tilskrive sig selv al den Uret og Sorg, han kunde indbilde sig at have lidt og følt; thi hans vankelemodige Character, det Ubestemte i hans Til-

høieligheder, den Mangel af Kraft og Fasthed i Dieblikke, som kunde have været afgjørende for hans og hendes Fremtids Skjebne, maatte vel have aabnet hendes Dine, og gjort hendes Hjerte — der rigtignok mest stod under Forstandens Vormynderskab, — koldt og bittert imod ham, og tilsidst næsten ladet hende see ham i et foragteligt Lys. Saameget lettere maatte det have været for Advokat F r i l a n d, der med Sindighed og Fasthed forenede Vid, felftabelige Talenter, stor praktisk Duelighed, et smukt mandigt Udvortes og stor Sikkerhed i Behandlingen af alle dem, han kom i Berøring med, at vinde hendes Tilbøielighed og erholde hendes Haand.

Disse Betragtninger og andre bittere Selvtilstaaelser, der dog af og til syntes at svækkes lidt ved ligesom fjernt fra tilraabende Retfærdiggjørelser og Undskyldninger, krydsede forvirret i hans Hoved, og sammentrængte sig undertiden i eet Brændpunkt for at vise ham hans hele Udselthed i det klareste Lys, og afpresede ham tilsidst Taarer og smertelige Suk.

„Hvor elendig, hvor ussel maa jeg ikke være,“ raabte han, og knugede framagtigt begge Hænder mod det vaade Ansigt, „hvor foragtelig i Andres Dine, naar jeg end ikke selv — dog — hvad nytter nu vel min afmægtige Klage? O, dette Kar“ — her lagde han Haanden paa Hjertet —

„er af en altfor flet Masse. Det er intet Bedre værd end at knuses og kastes blandt andre Skaar!“

Med en næsten latterlig Idee=Association før hans Tanke til Byen, til hans stille, ydmyge Hjem.

„Min stakkels Milla!“ sukede han bevægeligt, „hun er saa god, hun er saa from — Nei, nei! jeg kan ikke udholde den Tanke — — det maa — det skal — — Ak, hvorfor har jeg ikke i Tide med Kraft udrevet mig af saa mange Forhold, der have nærret min Svaghed, standset min Fremstræben? Hvi har jeg ikke dræbt Slangen i mit eget Bryst? Hvorfor har jeg ikke kastet Blyant og Gravstikke til Helvede, og heller lært at flette Kurve eller høvle Brædder? Min Forsængelighed var blevet brudt, mit Hovmod knækket, og jeg selv maaskee knust; men hvormeget bedre at sidde skjult for Alles Dine og tilfreds, — hvormeget sødere selv at have Gravhøien over sig, end at lide denne uftigelige Dval! Den bedste Tid er ubenyttet eller misbrugt, Fremtiden ligger for mig som en trostesløs Drk, der skal gennemvandles; og naar jeg saa har slæbt mig træt og mødig, — hvad saa?“

„Ja, Bedste! det skulde man have betænkt lidt tidligere!“ sagde en sonor Stemme tæt foran ham, og i det Samme følte han sin Skulder let berørt af en Stok. Forstrækket slog Felix Dine op, som Gen, der pludselig

vækkes af en Drøm; foran ham stod en mager Mand, der kunde synes at være noget over Halvhundrede Aar, hans Ansigtifarve var blegguul, Dinene lyse og matte, Tænderne, som hans grinende, men godmodige Smil lod see, lange og graalige; hans brune Kjole med de store Staalknapper, hans sribede Vest med Lasser, de spættede Strømper og guulkravede Støvler, der løseligt omgave de smalle Been, tydede paa Fattigdom og en forsvunden Mode. Han holdt i den ene Haand en gammel Hat samt det store Spankrør, hvormed han havde vækket Felix, og tørrede sin Bænde og de bagtil i en Pidsk bundne graae Haar med et stort mørkeblaat Lommeklæde. Han stod rank, som om han havde været Militair, og alle hans Bevægelser havde noget saa livligt og hurtigt, hans Stemme var saa klangfuld og Betonings Nuancer saa mangfoldige, at man maatte see hans Ansigt, for ret at kunne slutte sig til hans Alder.

„Hvad vil han mig? hvad godt?“ raabte Felix med rynket Bænde; og da den gamle Mand, skrækket ved hans Hestighed, traadte et Par Skridt tilbage, vedblev han roligere: „jeg har Intet hos mig!“

„Jeg vilde saamæn ei tigge, min kjære, kjære — Herre! men da jeg just i Forbigaaende hørte Deres sørgelige Udraab, faldt mig hine Ord uforvarende af Munden,“ svarede Manden.

„Hvilke Ord?“ sagde Felix, „har han luret? Vil han maasse trøste mig?“ lagde han til med Bitterhed; „gaa, gaa, og lad mig være i Fred!“

Den gamle Mand blev staaende taus foran ham, det grinende Smil, der før havde opklaret hans Ansigt, var forsvundet, og en Art af veemodig Undseelse havde luffet hans tynde Læber, slappet alle Muskler i de rynkede Træk og udbredt ligesom et Slør over Dinene. Der laae noget saa uftigelig sønderknust og bønfyldende i hele hans Holdning, og hans Tausshed var saa betydningsfuld, at Felix, næsten skamfuld over sin Hestighed, ogsaa taug, og forvirret betegnede ham med Haanden, at han skulde gaae og lade ham være ene. Da Manden desuagtet endnu hvælede og med sit matte Blik vedblev at betragte ham, tog han hurtig sin Hat op, som laae ved Siden af Stenene i Græsset, og lavede sig til at gaae.

„Hvor gaaer De hen, unge Herre?“ spurgte Manden hastigt, „jeg beder Dem saa bønligt, sig mig det!“

„Til Høire!“ sagde Felix, smilende over den Gamles Paatrængenhed, og pegede ned mod Landsbyen.

„Ja, aa ja, rigtigt!“ sagde Hiin, nikkende med Hovedet, „ja, gaaer De til Høire, saa gaaer De den rette Vej, gif De til Venstre, kunde De maaskee tage Feil.“

„Hvad mener Du, Gamle?“ raabte Felix med nys-

gjerrig Hestighed, „kjender Du mig? eller er Du maaskee —?“ lagde han sagte til i en medlidende Tone.

„Alf, ja vist!“ sagde Manden, dragende sig langsomt bort fra ham, „læg ikke Vægt paa mine Ord; man har tidt nok sagt mig, at der ofte ikke er nogen ret Mening i dem; thi her staaer det nok ikke altid saa ganske rigtigt til!“ og pegede paa sin furede Pande. Han vendte sig, og vilde gaae, men kom pludseligt tilbage, greb den unge Mand's Hænder og stirrede ham stivt ind i Ansigtet. „Lad mig dog endnu engang betragte disse Træk,“ sagde han med hævede Stemme, „disse lyse Dine, denne fine, krumme Næse, lad mig endnu engang tage paa disse Hænder, og saa — gaa! De besøger nu Pastor Petersen, De seer formodentlig hans Søster, hende, den Syge, saa kunde De jo — dog — hvad kan det interessere Dem, eller være hende kjær at tænke paa den gale Skræbder Siller! — Farvel, maaskee for sidste Gang!“ Han gjorde høire om, og gik med raske Skridt ned ad den Wei, som førte til Kjøbstaden, medens Felix endnu ganske forundret og overrasket saae hen efter ham, og derpaa fortsatte sin Vandring til Landsbyen.

Undervejs overtænkte han ret det Sære og Hemmelighedsfulde ved dette Møde, dadlede sig selv bittert for den uoverlagte Hestighed, hvormed han havde begejnet den

Gamle, og ærgrede sig over, at han siden, imponeret ved Mandens Person og Tale, havde spillet en temmelig flau Rolle i denne Scene, hvis Betydning tillige hans Forvirring havde hindret ham i at komme paa Spor efter. Men, hvad han egentlig mest i sit Hjertes Lonkammer beklagede, var, at han ikke havde havt et eneste Vidne til en Hændelse, der i hans altid exalterede Indbildningskraft var forekommet ham saa usædvanlig og vel skiftet til at underlægge en phantastisk Betydning; og hans Forfængelighed var lige meget krænket fra begge Sider.

„Jeg maa nu,“ tænkte Felix, idet han rask vandrede ned ad det med Pile og Hasler indgjærdede Stræde, som førte ned mod Landsbyen, „først og fremmest tage Afsked med disse gode Folk i Bræstegaarden, — saa er det overstaaet. Hovedstaden er aaben, alle Fremmede paa Gaarden ville nu drage ind igjen; ogsaa jeg maa i Morgen eller i Overmorgen see at faae en Plads paa een eller anden Vogn, — af, maaskee hos min Ven, den gamle Geheime raad, — og begive mig til mit forrige Hjem, hvis Slden ikke har gjort mig huusvild; thi den midlertidige Understøttelse, som Geheimeraad Melting saa ædelmodigt i denne Trængselstid har ladet mig tilflyde, tør og vil jeg ikke længer nyde, uagtet al den Fiinhed og Skaansomhed, hvormed han, saa at sige, paanødte mig den. Og hvorfor

gjorde han nu det? hvorfor udmærkede han mig ved enhver Leilighed? foretrak mit Selskab for saa mange Uldres? gjorde mig saa ofte til sin Fortrolige i mange af sine vigtige Anliggender? hvorfor behandlede han mig strax som en gammel Bekjendt, med saa megen — jeg kunde næsten sige — faderlig Godhed? hvorfor var han, syntes mig, bevæget og trykkede min Haand, hvergang Taler var om Skilsmisfen? hvorfor søgte han stedse at drage mig mere og mere nær til sin elskværdige Niece, Frøken Elisa? Dog vel ikke alene fordi jeg kunde hjælpe ham ved hans comiske, botaniske Kaseri, — tørre Planter for ham og tegne? eller for at give hende lidt Underviisning?" Han dvælede et Dieblif ved disse Spørgsmaal, uden at vove at besvare sig dem selv, skjøndt vel mere end eet Svar hemmeligt lurede i hans Indre. „Dog, for Diebliffet bort med disse lyse, i det Fjerne dæmrende Udsigter; nu vil jeg afgjøre denne Afstedsviisite, og — saa siden det Bedste!“

Denne sidste Vending i hans Tankegang foer alvorligt gjennem den klare Himmel, der for et Dieblif havde straalet i hans Hjerte, som en af Vinden hurtigt bevæget Sky stundom for et Moment kan fordunkle den blanke Sol. Det var nemlig ogsaa een af Gjenstandene for hans umættelige Forfængelighed at kunne omgaaes og tækkes alle Mennesker, af hvad Stilling, Forhold eller Dannelse de

end vare; og det lykkedes ham ogsaa i Almindelighed trods den Selbovervindelse, det ofte kostede ham, trods de mange kjedelige Timer, det beredte ham, i det Mindste for en kort Tid at indtage Alle, som han lagde an paa, ved en vis paatagen naiv Godmodighed og en dyb Forstillelse, der strakte sig i alle Retninger, som det selskabelige Samliv kan tage, og som skjulte det høist Mangelfulde i hans overfladiske Dannelselse og det Hule, Egoistiske i hans Character. Som en Følge heraf var især saadanne Menneskers Omgang ham kjær, hvis Stilling i Livet ikke lod dem skue meget dybt, eller ane hans Mangler, og som altsaa, i det de kun betragtede den skinnende Yderside hos ham, ideligen enten fandt sig smigrede ved hans Omgang, eller ved deres Opmærksomhed og Noes nærede og kildrede hans Forsængelighed. Saaledes havde han under sit Ophold paa Slottet nærmet sig Præsten, der levede alene med sin syge Søster, og, uagtet disse Folks Omgang i hine Henseender ikke aldeles kunde bære hans Svaghed op, saa var dog al den Opstgt, han gjorde ved — som Damerne paa Slottet udtrykkede sig — sin velsignede Opførsel mod de rare gamle Folk (som ellers ingen gad omgaaes) ham og hans Selvfjærlighed tilstrækkelig Tyldest.

Imidlertid var han kommet Landsbyen saa nær, at han kunde overse hele Gaden lige ned til Præstens røde

Bort; og hvor forundret blev han da ikke ved langt borte at see sit nye Bekjendtskab, den gamle Skrædder Siller, vandre ud af Præstegaarden og tage Veien langs Haugehækken, bag hvilken han kort efter forsvandt.

„Han har havt Grinde her, han kjender Egnen og Gjenveiene bedre end jeg,“ tænkte Felix, trykkede paa Portlaagens Klinke, og traadte ind i Gaarden. Her mødte han Præsten, der saa hurtigt, de gamle Been vilde bære den tykke Krop, ilede mod Portrummet: „Saae De ham? Høistærede! mødte De ham ikke?“ tilraabte han Felix med vidt aabnede Dine og Forsærdens Blegghed paa Ansigtet, idet han med sit Piberør pegede ud ad Veien til.

„Hvem mener De, Hr. Pastor? Fat Dem dog, Kjære, er der skeet nogen Ulykke?“ raabte Felix.

„Hvem skulde jeg vel mene uden Skrædderen, Siller, den Uffkyelige, — det vil sige, ikke Siller men Tanden, — Gud forlade mig min slemme Synd! --- og dog Tanden ikke Tanden, men snarere hiint Uffkums Gjenfærd! Al, hvad hjælper det, Høistærede! at man studerer Philosophie, og sørger for sin og Tidssalderens Oplysning, naar dog saadanne Erfaringer, som jeg og min Familie netop med dette Menneske have oplevet, formaae at omstyrte de bedst funderede Principer. Al den Ulykke, vi have oplevet med min stakkels Søster, at hun nu ligger og har ligget

i mange Aar histinde, ikke levende, ikke død, stum — kun i de velsignede Dine er der Liv, — uden at kunne røre et Lem, og saa yderligen svag i Manden, — Alt dette, siger jeg, have vi ham alene at takke for; og det var da heller intet Under, om der ved et saadant Menneske ogsaa fandtes Egenskaber, hvis Tilværelse kun maatte tilskrives den fule Mands Virkning, — Gud frie og bevare os! — Er det sandt, hvad Mange paastaae, og jeg næsten, trods al Dplysning, kunde fristes til at troe, at visse Mennesker besidde den Gave at kunne vise sig paa tvende Steder paa een Gang, saa maa det være Tilfældet med ham. Ja, sandt var det, Høistærede! kunde man bare et lille Gran titte indenfor hiint Forhæng, bag hvilket vi engang Alle skulle optræde, vilde man faae Dplysning om mange Ting, og vel ogsaa om denne. Hvorom alting er, saa erindrer jeg i denne Anledning en ganske snurrig Pasfus med een af mine Benner, hvem man ogsaa vilde gjøre til en Dobbelgjænger. Hans Kone havde den hæslige Bane at ligge og læse i Sengen om Aftenen, og gjorde det ofte, uagtet Manden, der var lovlig streng, havde forbudt hende det. En Aften, da Manden var i Selskab, og Konen laae og læste, faldt hun uformærket i Søvn med Bogen i Haanden; og da hun, som det nu lidt fleer, gav et Spjæt og vaagne, vender hun Hovedet lidt, og seer sin Mand med

stirrende Dine ligge ved Siden. Det gjøs rigtignok i hende; men da hun havde hørt, at slikt Spøgeri maatte standse, naar man kunde faae Ham til at slaae Gjenfærdet, saa betænker hun sig ikke længe, letter sin Arm, og vender, Vorherre Død! med Bagen af Haanden sin Egteherie og Huusbond saadan Gen paa Snuden, at Blodet sprang ham ud af Næse og Mund; — for, De maa vide, Høistærede! det var virkelig Manden selv, som laae der, og som var kommet hjem, medens Konen fik sig en lille Luur over sin Lektüre. Siden læste hun aldrig meer i Sengen, men slukkede kjønt sit Lys, og sov ind under sin Aftenbøn! — Hvad forresten Sillers Forhold til min Familie angaaer, da er det en Hemmelighed, som jeg, om jeg end vilde, skulde have ondt ved at forraade; thi jeg troer, der er kun to Mennesker levende, der veed ret Bested med Sammenhængen, nemlig min Søster og Han. Hun, Staffel, barer sig nok for at aabenbare Noget; thi, som De veed, er hun berøvet Tungens og næsten ogsaa Hændernes Brug, — og Han, han vogter sig vel! Længe have vi, Gud ske Lov! ikke seet til ham, thi een eller anden Ulykke pleier gjerne at være i Følge med ham; men nu maa han vel i denne urolige Tid være opkøst fra sit Smuthul, ligesom der undertiden efter et Jordskjælv eller anden stor Naturombæltning ud af Skove og Huler fremkomme saare sjeldne

Exemplarer af Dvadrupeder, Slanger og deslige, som ved den almindelige Forstyrrelse have faaet deres Logis opslugt og ere blevne huusvilde!"

"Han er her!" raabte Felix, endelig afbrudende den snaksomme Geistlige, "han er her!"

"Gud frie os vel!" hviskede Præsten og saa sig forfærdet om til alle Sider, "har De seet ham? hvorfra kjender De ham?"

"Jeg talede med ham hist oppe ved Egen; han snaktede noget forvirret Løi, og teede sig saa underligt, at jeg troede, han var vanvittig. Dog kan jeg ikke nægte, at jeg strax fortrød den utidige Hestighed, hvormed jeg i Begyndelsen affærdigede ham; thi hans Person gjorde siden et dybt og rørende Indtryk paa mig."

"Saa! ham gjør han ogsaa Indtryk paa, han har han ogsaa forheret ligesom os Andre!" mumlede Præsten.

"Da jeg forlod Stedet," vedblev Felix, "gik han ned mod Kjøbstaden, og det undrede mig derfor høiligen at see ham kort efter liste sig ud af Deres Gaard, da jeg var ved Enden af Byen. Han maa vel have gaaet en Gjenvei, og være kommet foran mig."

"Ik nei," sukkede Præsten, "der er ingen saadan Gjenvei, han var her ikke selv; hør kun, hvorledes det gik! De veed selv, at jeg næsten hver halve Time seer ind

til Felicia; mit Hjerte hænger ved den stakkels Kone, — Pige, vilde jeg sagt, — og jeg troer vist, at hendes dødelige Afgang, skjøndt saa ønskelig for hende selv, vilde give mig Naadestødet. Som jeg nu aabner mit Studerekammers Dør, seer jeg ham, Siller, gaae fra min Søsters Dør med Hat og Stof i den ene Haand og sit store, mørkeblaae Lommetørklæde i den anden, tvers gjennem den store Dagligstue og ud ad Gangdøren, — ligesaa tydeligt som jeg nu seer Høistørede her staae for mig. Stum og næsten lam i alle Lemmer af Forfærdelse bliver jeg staaende, og inden jeg kan besinde mig og forfølge ham, er han forsvundet!"

"I Sandhed! beshynderligt!" mumlede Felix.

"Ikke saa beshynderligt endda, Høistørede!" gjentog Bræsten, "thi alt det Onde, som dette Skarnsmenneske, — Gud forlade ham! — har tilføiet os, maa nok ligge ham haardt paa Samvittigheden, og ofte pine ham, saa at Tankerne, enten de ville eller ei, maae være henvendte paa hans Brødes Offere; og det er i saadanne Tilfælde just, at man fabulerer om flige Apparitioner. Men — som sagt — Hemmeligheden er ikke min, og jeg veed desuden saa grumme lidt deraf. De skulde kuns ellers have seet min Søster, da hun var ung, hvor det var et meget smukt Fruentimmer; ja, jeg forsikkrer Dem, hun gjaldt for

een af de kjønneste Damer i Byen, da hun var der i Huset hos vor salig Morbroder, Oberst Braun, og blev opdraget der tilligemed hans Datter, vor Cousine; Gud hjælpe os for Ende, den Opdragelse fik! De unge Herrer kaldte dem saamæn ordentlig Morgen- og Aftenstjernen for deres Deiligheds Skyld. Men han var da — desværre! — heller ikke hæslig, det maa man ikke sige, snarere smuk."

"Hvem? mener De!" spurgte Felix nysgjerrig.

"Jh! hvem andre end Siller! Ja, jeg siger Dem ikke mere! men har De Lyst, saa skal De see et meget deilig Portrait af ham, da han var ung. Kom herind i mit Studerekammer, Høistærede!"

Den gamle Mand førte sin Gæst ind i det lille forrøgede og med Boghylder tapetserede Gul, som han titulerede saaledes, bad ham sidde ned i en med Gynder vel forsynet Stol, aabnede sit Chatolskab, udtog deraf et temmelig stort Maleri og stillede det hen foran Felix. Det forestillede en ung Mand i Marinesoldater=Uniform, rød Kjole, mørkeblaae Rabatter med gule Tresser og Underofficiers Distinctioner. Hans blonde Haar, der efter hiin Tids Mode var friseret og bundet bagtil i en Pidsk, var endnu blevet mere blond ved Pudderet; under en smuk, høi Pande laae et Par lysblaae, klare, milde Dine, hans

Næse var flint frummet og om Næsesløien og Munden syntes et ret behageligt Smil at svære; men dette og hele det noget sødlige Udtryk i Ansigtet, i Forening med den blege Farve, kunde maaffee med Rette give den kyndige Bystognom Anledning til at stemple dets Character med Prædicatet kjødelig.

„Naa, Høistærede!“ tog Præsten Ordet, da den unge Kunstner længe taus havde betragtet Portraitet, „ikke sandt, er det ikke et peent Skilderi? Det er ogsaa malet af Juul. Hvad siger De?“

Felix tog Billedet i Haanden: „Tilvisse er det smukt og udtryksfuldt; men jeg falder kun i Tanker over, hvor beshynderligt dog Tiden kan forandre et Menneskes Træk; thi nu skulde man i den Gamles Ansigt have Møie med at gjenfinde et eneste Spor af, hvad det forhen har været!“

„Ja, sandt var det, Høistærede! vi ere alle skrøbeligt Guds, og Forghyldningen gaaer snart af os! — Men vil De allerede gaae?“ spurgte han Felix, som reiste sig.

„Ja, Herr Pastor!“ svarede denne med lidt Høitidelighed i Stemmen, „jeg vil gaae, og tillige med det samme sige Dem Farvel og Tak for al Deres Godhed mod mig. I Morgen eller Overmorgen reiser jeg rimeligviis ind til

Byen, som nu igjen er aaben. Vi sees da vel ikke saa snart!"

"Naa jo," svarede Præsten, "det kunde dog nok hændes; thi jeg har i Sinde med det Første at lade min stakfæls Søster føre ind til Byen, hvor Lægehjælp og Pleie lettere og bedre kan ydes hende end her, om ikke for andet, saa for i det Mindste at formindske hendes Lidelser; da følger jeg nok selv med. — Naa, saa De vil da rejse? fagtens med Hans Excellence, Herr Geheimeraadens? Ja, den Mand, han interesserer sig rigtignok for Dem, han elsker Dem næsten som — naa, bliv De kun ikke rød i Hovedet, jeg vil ikke trænge mig ind i Nogens Hemmelighed! Og om jeg end vidste Noget, saa skulde det saamen ikke komme over mine Læber. Det skulde ellers rigtig glæde mig inderligt, hvis jeg engang kunde omfavne min unge Ven i Byen hos Hans Excellence Herr Geheimeraaden, som hans — ja — for seer De, De har jo dog selv paa en fin Maade ladet mig ane noget Saadant; husker De ikke nok forleden Dag, da vi drak en Flaske Rhinsfammen i mit Væsthus, da var De ikke saa taus, ikke saa forsigtig, som De nu lader. Dog — inden De gaaer, vil De dog vel see min Søster!"

Ugjerne, thi han følte altid en egoistisk Modbydelighed for at besøge eller nærme sig Syge, — fulgte han Præsten

ind i Kammeret. Der laae hun med tillukkede Dine; et fiint Ansigt, hvis Træk nok kunde minde om noget fordums Deiligt. Under den hvide Kappe sneg sig et Par thunde, blonde Lokker frem, begge de særdeles veldannede Hænder laae lige udstrakte paa Teppet og paa den Høire bar hun en smal, forslidt Guldring. Hendes Mandedrag, der langsomt hævede Brystet, var næsten det eneste Livstegn; thi fra hendes Kinder og de ubevægelige Læber havde Smerten forlængst udpustet det friske Livsfjær.

„Jeg troer, hun sover,“ hviskede Præsten til Felix, der taus og forlegen betragtede den Syge, „og jeg vilde for Alt i Verden ikke forstyrre hendes Søvn og vække hende til Smertes; desuden vilde hun maaskee ikke engang gjenkjende Dem, hun er jo stundom reent fra det!“ Han ledsagede sin Gæst ud gennem Gaarden og tog Afsted med ham udenfor Borten. „Hvor vil De hen?“ raabte han til Felix, som vendte sig til Høire, „ah, jeg kan nu begribe, hvem De vil aflægge Besøg hos i Kjøbstaden, den lille Anne Marie, Bagerens Pleiedatter! Ja, De er mig en stor Skjelm! Vare vi ikke saa gode Venner, som vi ere, saa skulde jeg rigtignok underrette hans Excellence Herr Geheimeraaden om alle Deres Krumveie; og hvad, troer De, vilde saa den lille Frøken vel sige? Men vær De kun ikke bange, jeg blander mig aldrig i Andres

Gemmeligheder. Det forstaaer sig, det er meget naturligt, at De synes godt om Anne Marie, hun er saa fin og hvid som Hvedemeel og let og trind som en Eggefringle! Gud være med Dem! Adjes!" Leende vinkede han med Haanden ad Felix, der allerede var saa langt borte, at han næppe fornam eller forstod hans sidste skjemtefulde Ord.

3.

I Kjøbstadens Hovedgade tæt indenfor Porten eller Bommen laae den rige Bagers Gaard. Det var een af hine Bygninger, der, skjøndt opreiste for henved tre hundrede Aar siden og bestaaende af Bindingsværk, dog i mange af Smaabyerne have vedligeholdt et Slags Friskhed. Hovedlængen bestod af mange Tag tæt ved hinanden satte Vinduer, Kvistens Bjelkeværk, Bjelkehovederne og Gesimserne vare udhuggede i stirlige Snorkler, alle endnu synlige, uagtet en moderne Malerkøst havde overtrukket dem med en mørkegrøn Oliefarve; men trods det Skumle, som disse Bygninger pleie at have, trods det Mørke, som den stærkt udbyggede Kvist og det over Døren hvilende Bislag forarsagede, havde dog det Hele noget hyggeligt og beqvemt. Husets vel vedligeholdte Stand, der mindede om Gierens Rigdom, og de, forresten til den øvrige Architectur slet passende store, hderst blanke Vinduesrunder, den tykke, ægte-

forgyldte Kringle over Døren, det gammeldags, kunstigt udarbejdede Trappegelænder af Jern med svære, skinnende Messingknapper, men fremfor Alt en smal, men pæn og broget Blomsterhauge, der laae mellem Gaden og Husets Forside, gjorde, at Diet gjerne dvælede derved. Og naar nu ovenikjøbet en saa deilig lille Pige, som Bagerens Søsterdatter, Anne Marie, gif og syklede blandt Blomsterne, eller sad under Bislaget og syede, saa gif der vist ingen Student, Kunstner eller andet Phantaste-Menneske forbi, uden at han i det Mindste i sin Grindrings Mappe jo gjemte en Skizze af denne fredelige Scene.

Ogsaa Herr Felix havde alt i nogle Minutter staaet og med Interessje betragtet dette Maleri. Anne Marie var i Haugen; thi paa den sidste Tid havde hun faaet en uendelig Kjærlighed for Blomster og Haugevæsen, og beskæftigede sig saare ivrigt dermed. I disse Bestræbelser blev hun troligen understøttet af den unge Mand, der — en Middeltling af Intendant og Gartner — bestyrede Grevens vidtløftige Parkanlæg og kostbare Drivhuse. Han var en Franskmand af Fødsel, livlig og munter, overmaade smuk, dandsede som en Duffe, sang til Githaren en Mængde smaa Romancer, og var næsten alle de unge Pigers Dæg-gelam. Da han havde bemærket hendes Kjærlighed til den Kunst, han selv med saa stor Duellighed udøvede, forsømte

han heller ikke i sine Tritimer at give sig et eller andet Grinde til Kjøbstaden, og ved Veilighed at gaae hende tilhaande ved de smaa Forandringer og Anlæg, hun foretog saavel i hiin lille, som i en større, bag Huset beliggende Hauge. Han var netop ogsaa denne Eftermiddag kommen til hende, for at ordne Aldskilligt, som Efteraaret og den tilstundende Vinter gjorde fornødent. Hans Manfins Frakke og graae Straahat hængte paa Stakittet, og i blotte Skjortærmer sprang han raff og bever omkring til alle de Punkter, som Haugens lille Dronning med sit Scepter — en oprykket Blomsterstav — anviste ham. Den fjølige Wind pustede om hendes mørkerøde Sirtses Skjort og det snehvide Forklæde, og lod undertiden Diet skimte Dnridset af det nette Been og en lille Tod, paa hvilken hun forstod at træde saa let og stirlig som en Muus; det mørke, silkebløde Haar skjultes tildeels af en tæt Kappe med brede Strimler, smykket med et chamoisfarvet Baand; og under denne straaede de store, fløgtige Dine, der dog alt imellem antog en mere skjelmff Character, naar den unge Gartner fortalte noget pudseerligt, og hun blev tvungen til at drage den fine Overlæbe bort fra en Række Tænder, saa skjære som østerlandste Opaler. Uagtet al den utvungne Friskhed og Naturlighed, hvormed hun bevægede sig, indgjød dog et vist Noli me tangere, som udbredte sig over hele hendes

Væsen, uvilkaarlig Respect; men ikke desmindre maatte man dog paa en vis Maade give Pastorens drøie Sammenligning Medhold; thi Anne Marie var virkelig fin og blød, som Hvedemeel, og trind og appetitlig i den allernobleste Betydning, og man vilde, om man end ikke vidste bedre, næppe have antaget hende for et Skud af Bagerens og Madamens vældige Stammer. Enhver af hendes Bevægelser var høist gracieus, og det flædte hende yndigt, naar hun, forfulgt af en Bremse, sprang omkring for at frelse sig, eller med det hvide Forflæde svøbt om Haanden knælede ned for at opluge en Melde.

Gartnerens Nærværelse var Felix mere til Besvær, end han egentlig vilde tilstaae sig selv. Han maatte i sit Indre erkjende en vis Grad af Uergrelse eller selv Misundelse over dette vakkre, unge Menneskes Overlegenhed; hans lette naturlige Manerer, forenede med en ikke almindelig Dannelse og medfødt Routine, gjorde ham det saare let at vinde Palmen i det selskabelige Samliv, især fra et Menneske som Felix, hvis ængstelige Forsængelighed og Mistænkelighed betog ham al No, og gjorde ham det næsten umuligt at producere og lade gjælde selv de Fortrin, han muligt maatte besidde. Han blev altsaa i nogen Tid staaende taus og mørk og tvivlraadig midt paa Gaden. Anne Marie havde meget vel bemærket ham; men da

hun af Erfaring syntes at vide, hvor uendelig flau han stundom tog sig ud ved Siden af den franske Floradyrker, og tillige havde en lille ond Glæde af at drille ham, saa stillede hun sig an, som om hun ei havde faaet Die paa ham, og lod ham staae. Endelig var Arbeidet i Blomsterhaugen fuldført; Victor Marteau — saa hed Gartneren — trak sin Frakke paa, hilste Pigebarnet venligt, og svang sig ud over Stakittet, i det han — saa forekom det Kobberstikkeren — med et fornemt, ironisk Smil tilraabte denne: „Nu De, min Herre!“ Først da han var borte, vovede Felix at nærme sig Gitteret; han traadte ind og kaldte Anne Marie tilbage, som just vilde træde ind i Huset.

„Allersomfortræffeligste Jomfru i det Grønne!“ raabte han med tvungen Munterhed, „var det da ikke muligt, at ogsaa jeg kunde blive stedet til Audients? Eller maaskee vil De ned i den anden Hauge bag Huset for at see langs ned ad Landeveien, og sende endnu en Hilsen til Gaarden?“

„Jh, see god Aften, Herr Felix! er De der?“ sagde Anne Marie, i det hun vendte om og gjorde Kunstneren med ironisk Alvorlighed en dyb og pøntelig Compliment, „det hører nu næsten til Sjeldenhederne at see Dem. Har De maaskee været syg? De seer rigtig noget bleg ud, og saa uhyre triste!“

„Jeg befinder mig meget vel,“ udbød Felix hurtig med møjsommeligt undertrykt Æmfindtlighed, „jeg er og har i Sandhed været overmaade rask og i det bedste Humour af Verden; — og var jeg det ikke, saa maatte jeg jo i dette Dieblif, i Deres Nærhed have fundet den kraftigste Lægedom til Helbredelse!“

„Lad dog disse pyntelige Complimenter fare, jeg troer jo ikke et eneste Ord deraf!“ svarede hun, betragtede ham med forslagte Arme, og ventede med indvortes Glæde hans Svar; thi hun kjendte ham vel, og vidste, hvor let han blev stødt og forvirret i Conceptterne, naar et eller andet Udtryk berørte Strænge i hans Indre, hvis Natur han havde formegen Selvfundskab til at miskjende, men som han netop derfor saameget omhyggeligere søgte at unddrage Andres Blik. Uagtet han i Almindelighed besad et stort Herredømme over sit Ansigt og sin Talestemme, skeete det dog flundom, at det Ene eller det Andet røbede det indvortes smerteligt berørte Sted. Hans Forlegenhed, Bestræbelsen for at skjule denne og Uergrelsen, naar det mislykkes, gave hans Holdning noget saa saare comisk, at Pigebarnet kun sjelden kunde afholde sig fra at fremkalde en saadan Situation. Det gif ham her ved smaa, uskyldige Drillerier som i andre Tilfælde i Livet ved virkelige Fornærmelser og Forurettelser: hvor Andre, selv de tomme

Hoveder, med sthændende Tunge og seirende Kraft droge sig ud af Sagen, der stod han taus, forvirret, overvældet af Følelsen af den Uret, han led, — et umyndigt Væsen! Og den Overbeviisning, der ofte paatrængte sig ham, at han ligesom var et Rov for ethvert, selv det største Dummerhoved, — som han ellers i enhver Henseende uden Ubestødenhed turde overse, — naar det kun havde Jernpande nok til at vælte sig ind paa ham, gjorde ham mere og mere mistroisk, menneskefiendsk, og beredte ham Limer, hvis Bitterhed ingen Pen beskriver. Anne Marie's Drillerier derimod vare, som sagt, fra hendes Side høist uskyldige, men desuagtet ham ikke mindre smertelige. Hun pleiede, jo mere hun saae ham i Forlegenhed, at fordobble sine Spydkast, og vidste saa snildt og heldigt at benytte deels sin hurtige Tunge, deels sit Kjøn's Autoritet, deels det specielle Herredømme, som hun nok mærkede, hun øvede over hans Hjerte, deels imellem en lille, pæn Usandhed, saa at han næsten stedse forlod hende oprørt, total overvundet, fast foresættende sig i sit Hjerte aldrig mere at see en Person, der forekom ham skabt saa usigelig deilig, alene for at berøve ham Ro, Fred, Vid og Sands. Dog, som det nu gaaer med flige Forsætter, de bleve brudte den følgende Dag, og uagtet Anne Marie end ikke med et Blik eller et Ord opmuntrede ham hertil, uagtet hendes

Drillerier — af en hende selv maaskee ubevidst Grund — Dag for Dag bleve skarpere, høiede han dog, overvundet af Vanens og Skjønheds Magt, hver Gang igjen sin Nakke under Naget. Hvad der nemlig allermest frænkede ham, var en vis udfordrende Interesse, hvormed hun undertiden yttrede sig om een eller anden af de unge Mænd i hendes Omgangskreds; men uagtet ethvert saadant Ord af hendes Mund var ham som et glødende Dolkestik gennem Hjertet, vidste han dog, skjøndt ofte med qvalt, bævende Stemme nogenlunde at skjule sin bittre Misundelse ved at istemme deres Roes og Berømmelse, og kun enkelte, sjeldne Gange hovede han at hujvale sig selv lidt ved midt i sine Lovtaler at lade indflyde smaa Bemærkninger, hentydende Vink, der muligen kunde formørke de Duntalte og nedsette dem i hendes Gunst. Men mærkede hun dette, da havde det den modsatte Virkning, og hendes Trods gik da saa vidt, at hun just søgte Leilighed til at yttre sin Beundring for dem, han dadlede. Iblandt disse var især den unge Gartner, Victor, det vigtigste Stridsæble, og det er nok muligt, at netop denne Kamp og det Forsvar, hun tidt havde ført for ham, i Forening med hans elskværdige Egenskaber, umærkeligt havde udvidet det Areal, han alt indtog i hendes Hjerte, saa at han tilsidst, hende næsten uafvidende,

kunde ansees for Proprietair og Enebestidder af dette skønne Gods.

„Byntelige Complimenter?“ gjentog Felix, „saa De antager det virkelig kun for tomme Ord, hvad jeg saaledes siger Dem, naagtet De i Gjærningen seer, hvor behageligt og velgjørende Deres Selskab maa være mig?“

Anne Marie svarede intet derpaa, men gav sig ifærd med at opbinde en stor Busk af brogede Asters, næsten de eneste Blomster, hvoraf der endnu var Levninger i Bedene. „Maa jeg hjælpe Dem?“ vedblev han.

„Nei Tak!“ svarede hun kort, „De forstaaer Dem slet ikke paa Haugevæsenet; — Herr Victor har bragt Alt i Orden, og dette her er snart gjort.“

„Hvad har De dog moret Dem med i de sidste Dage?“ spurgte Kobberstikkeren hurtigt, for ikke at lade hende komme ind i sin Yndlingsmaterie.

„Na, jeg har næsten ikke bestilt noget Alvorligt, næsten ikke gjort andet end spadserer, synge og danser. Forleden tog vi en lille Tour ud med Justitsraadens i hans lille Skov; vi morede os fortræffeligt! Herr Victor var saa overgIVEN og lystig, og veltigerede i det grønne Græs saa kunstigt som nogen Acrobat!“

„Ja, som nogen Bajas“ sagde Felix sagte.

„Om Altsenen vare vi samlede hos Justitsraadens her i Byen; først blev der musiceret og Herr Victor sang en Mængde søde smaa Romancer!“

„Ja, han synger ret smukt,“ sagde Felix, „kun lidt affecteret for et danskt Dre; og de færreste af Selskabet have jo desuden kunnet forstaae ham!“

„De fleste blandt os, Herr Felix, forstaae dog nok saa meget Franskt, og desuden ere de smukke Melodier jo dog næsten Hovedsagen. De kan troe, der var ordentlig ligesom et Oprør blandt os unge Biger, vi vare alle indtagne af ham! Han kan ogsaa tale saa yderst snurrligt efter Folk, og efterligne deres Gang og Gebærder. Ja, — men De maa rigtig ikke blive vred! — han gif ogsaa efter Dem, tog Hatten af, og stillede sig hen i en Krog, accurat ligesom De gjør det, naar De ikke er i godt Humour. De maa da forresten vide, at han kan meget godt lide Dem, men beklager kun Deres Melancholie og onde Lune. Justitsraaden viiste os eet af Deres Kobberstik, det store Landskab, De veed, med Kærne, og Herr Victor, ligesom alle vi andre, roeste det og fandt det udmærket smukt. Han er nu saa lystig og lidt satirisk, men han mener saamæn slet intet Ondt med det. Og jeg forsikrer Dem, der blev slet Ingen sparet, vi fik Allesammen en

lille Løraf, — dog, som De kan begribe, i al Godmodig-
hed; for, godmodig er han, det kan De ikke nægte?"

„Hvem?" spurgte Felix med Malice.

„Herr Victor!" svarede Pigen med forundret Stemme
og store Dine.

„Ah, jeg troede," svarede Kunstneren smilende, „De
alt var langt fra ham."

„Na, det er sandt," vedblev den unge Dame hastigt,
og som hun frygtede for at glemme noget, „det maa jeg
dog fortælle Dem! Da vi vare komne hjem i Tusmørket,
gik vi Unge lidt omkring i Haugen og spadserede, og ret
som nu Lovise og jeg staae og snakke sammen ved den
Haugeport, som gaaer ud til Gaden, saa kommer der en
gammelagtig, meget stimpel klædt Mand hen til os; og,
uagtet nu dog Frøken Lovise seer meget fornemmere og
anseeligere ud end jeg, saa henvendte han sig dog udeluk-
kende til mig, som om han ene og alene havde i Sinde
at beære mig med sit Bekjendtskab. Han traadte ind ad
Laagen, nævnede mig ved Navn, spurgte til mit Befin-
dende, og gav mig nogle mystiske Raad og Advarsler —
— stiger i det Mindste Lovise, — som jeg i min For-
virring reent misforstod; og alt dette med saa fin An-
stand, som man ikke skulde have anet hos en Mand af
hans Udvortes, og tillige med saamegen Hjertelighed og

Varme, som om det ret var ham om at gjøre at indtage mig. Dog uagtet al Fiinhed og Beskedenhed, hvormed han talede til mig, havde dog hans Holdning, Klengen af hans Stemme og Betoningen af hvert Ord noget saa myn- digt, saa imponerende, at jeg sandelig, saa overrasket som jeg var, ikke kunde lade være aabenhjertigen at gjøre ham Rede og Regnskab for alt, hvad han spurgte mig om. Det forekommer mig, som om jeg har seet ham i Drømme; men talt med ham har jeg aldrig før. Nei! jeg har aldrig været saa tosjet forbløffet i mine Dage, — og saa veed jeg ikke engang, hvorfor jeg blev det! De kan ogsaa troe, jeg maatte døie mange Drillerier derfor af Lovise; thi jeg pleier jo ellers at være den meest uforjagte af os To. Da han gik igjen, hilste han Frøkenen meget stadselig, men mig — tænkt Dem engang! — mig kys- sede han paa Haanden, og saa saae han paa mig med et Par Dine, saa bevægelige og rørte, som en gammel El- fers i en Comoedie. Nu har han siden i flere Dage hver Vormiddag gaaet her forbi, naar jeg sad og syede under Bislaget derhenne, og hver Gang har han talt med mig, og jeg kan forsikre Dem, hver Gang er jeg blevet ganske forunderlig indtaget af ham. Han maa bestemt have været farlig i sin Ungdom, De? — Forleden Dag, da han stod og talede med mig, faldt hans Dine hændelsesviis paa

min Ehe=Veste, hvor netop det lille Pergamentblad laae, hvorpaa De i Sommer tegnede Deres eget og mit Portrait; jeg havde reent glemt at klippe det over!"

„Klippe det over?" spurgte Felix med Forundring.

„Ja," vedblev Anne Marie, „det kunde jo dog ikke passe sig, at vi To sad saadan med Næsen mod hinanden paa eet og samme Blad!"

„Det skulde altsaa agere en Skilsmisse?" raabte Felix leende.

„Vil De nu bare lade mig fortælle! — Den gamle Mand greb Pergamentet, betragtede Portraiterne med tindrende Dine, og efter en lang Tausshed sagde han: vilde De vel tillade mig at copiere Deres Billede? hvorpaa jeg svarede: De skal saamæn ikke have den Uleilighed, De maa gjerne faae dette her, — og greb efter en Sax for at klippe det over. Men da skulde De seet, med hvilken ængstelig Iver han holdt min Haand tilbage, idet han flere Gange hvisttede: nei, nei! for Guds Skyld gør ikke det! De To høre sammen, og høre dog ikke sammen! — Hvad det skulde bethyde, forstod jeg ikke; men han bad mig saa bønlig, og saa fik han begge Billederne — jeg kunde ikke modstaae hans veemodige Blik!"

„Den lykkelige Siller!" sukede Felix.

„Naa saa De kjender ham? saaledes kaldte Justits=

raaden ham ogsaa. Han skal have kjendt bedre Dage, og Justitsraaden vilde just til at fortælle os noget om ham, et underligt Rygte troer jeg; — De veed, den gode Justitsraad er sommetider lidt fri i sin Mund og upassende i sin Tale, og et vist, mig meget velbekjendt, siffigt Træk i hans Ansigt spaaede mig intet godt af hans Fortælling, hvilket han i Grunden ogsaa forberedte os paa; saa jeg ret blev glad, da Herr Victor kom til og lod os vide, at Theen var inde."

"Jeg syntes, De sagde før, at der ogsaa blev dandsset?" spurgte Kunstneren hurtigt.

"Ja, De kan troe, der blev dandsset, og det ganske artig, lige til Hanen galede. Jeg kan ikke sige Dem, hvor Herr Victor dandsfer nydeligt, og saa fortræffeligt som han fører! — nei! det er, som om man fløi!"

"Na, ja vist, Franskmændene ere letbenede, de ere fødte med Dands!" afbrød Felix hende.

"Vi skiftedes til at spille Claveer, og morede os herligt; men da vi skulde bort, og det ud paa Matten havde regnet lidt, saa var Justitsraaden saa net at lade mig kjøre hjem i Kareth, og Herr Victor, som var fulgt med Vognen, hjalp mig ud, og fik Lov til at bære mig, saa træt og mat jeg var, ind gjennem den vaade Gange til Døren!"

„Og tog sin ridderlige Løn derfor?“ spurgte Felix smilende.

„Herr Victor er slet ikke næsvis, maa jeg sige Dem, men tværtimod meget beskedent!“ svarede Anne Marie med en alvorlig Hovmestertone.

„Jeg heder Dem, bliv dog ikke strax saa alvorlig, fortræffeligste blandt alle Somsruer paa Jorden! man kan jo dog saa uskyldigt og uforvarende komme til at bruge et Udtryk, som ikke er veiet paa Guldvægt!“ sagde Felix og vilde i en beroligende, ærbødig Stilling lægge sin Haand paa hendes forslagte Arme.

„Lad være at røre ved mig,“ sagde Anne Marie og traadte et Skridt tilbage, „jeg kan ikke lide disse Berørelser! Som sagt, Herr Victor er meget fin og beleven.“

„Meget vel,“ vedblev den unge Mand lidt piqueret, „men man pleier dog vistnok at modtage, hvad der saaledes paa en vis Maade avanceres!“

„Sy, Herr Felix!“ udbød Pigen hurtigt og i en næsten grædefærdig Tone, „det var meer end uartig! afskyeligere, end jeg kunde vente det af Dem! Og De vil bilde mig ind, at De har Agtelse, Hengivenhed for mig, De, som kan troe slygt om mig, og kunde føre det over

Deres Hjerte at sige mig saadanne Ord!" Her standsede Brede og Laarer hendes Stemme.

Felix følte meget vel, til hvilken Blumphet hans urimelige Jalouste og krænkede Forsængelighed havde henværet ham, og hvor haardt han havde faaret det delicate, kvindelige Hjerte, der i al sin Uskyldighed med Lyft og Munterhed havde skildret ham sine smaa Glæder og Forlystelser, uden at ane, hvilken uhyre Bitterhed hendes ensfælte, smaa Drillerier kunde have skabt i hans svage Sjæl. Men — smukt var hun selv i sin naive, barnagtige Brede! deilig som altid! Bludselig foer en Tanke ham igjennem Sjælen, en Tanke, der ofte før havde smigret ham, men som han ligesaa ofte i fortvivlet Følelse af sin egen Sammerlighed havde forjaget af sit Hoved: maaskee elsker hun dig! maaskee bruger hun kun Herr Victors Navn for med hans Billede og en forstilt Interesse for hans Person ligesom at dølge og dække sit eget Hjertes Bevægelse! Kunde et hende ligegyldigt Menneskes Uttring saaledes fornærme hende? Vilde hun uden nogen varm Følelse for dig være blevet saa overrasket, saa dybt krænkede ved din ubestændige Udeladelse? Velan, lad altsaa dette Misgreb gjælde for en Prøve, jeg vilde sætte hende paa! Elsker hun Dig virkelig, vil det være Dig let at faae hende til at troe paa en saadan, — af, Kjærlighed er saa god-

troende og tilgiver saa gjerne! — Alle Betænkeligheder, alle egoistiske Hensyn, som forhen saa ofte havde afholdt ham fra lignende Skridt, forsvandt aldeles; hans egen usikre, haablose Stilling, hans Kjærlighed, om man torde kalde det saa, til Frøken Elisa, Uvissheden af hans Fødsel og Stand, fort, Alt traadte i Baggrunden, og kun det liflige Billede af det Nærværende begejstrede ham. Den samme Lidenskabelighed, der nu saa aldeles betog ham den ham ellers egne, ængstelige og snu Bestindighed, begavede ham tillige for Diebliffet med en uopholdelig Strøm af veltalende Ord, der ellers sjelden stod til hans Raadighed.

Anne Marie havde vel ofte i overgivent Lune sagt, at det vilde være hende en høi Glæde, engang med Liden at see en Herre — thi Mandfolk hadede hun jo naturligviis i flige Diebliffe forfærdeligt — i Støvet for sine Fødder, for ret med udsøgt Kulde og Haardhed at pine ham, og tilsidst med Høihed og Værdighed at give ham Afslag paa hans ydmygelige Bønner. „Saa dan skal de have!“ sagde hun. Saa lidt nu dette i sig selv var alvorligt meent, og saa kjæft hun end pleiede at declamere disse sine Ondlingstirader, saa skrækkelig stod dog nu Virkeligheden for hende, saameget mere som den pludselig og uforberedt var traadt hende nær. Hun stod der,

stum og forfærdet, hvid i Ansigtet som den hvide Afters, der blomstrede tæt ved hendes Fod, og ikke engang den Nødvendighed, som forestod hende, nemlig at række Herr Felix en Gave, som Gartneren i lignende Tilfælde næppe havde faaet at bære paa sin Arm, lod hende beholde Besindighed nok til at gribe Fruentimmerets sædvanlige Hjælp i sliq overhængende Fare, — at løbe bort! — Den unge Mand's opbrusende Følelse, hans uvante overstrømmende Betsalighed, hans bevægede Stemme, det smertelige lidenskabelige Udtryk i hans glindsende Dine bedøvede hende aldeles. Hun forstod tilfulde, hvad han sagde, hun fulgte med sin Angst hver en Vending i hans Forsvar, hvert exalteret Udbrud, hvert Fald og Stigen i hans Stemme, uden dog at skjælné et eneste enkelt Ord; og det susede for hendes Øre, som om hun stod paa et larmende Marked. Endelig perorerede han: — „Dg mig, Anne Marie! mig kunde De tiltroe et saa ondt Hjerte? Mine Ord kunde De underlægge den nedrige Hensigt at ville krænke og fortørne Dem, — hvis Billede i al sin Reenhed staaer med liflige Farver præget i mit Hjerte, hvor det som en frist Rose skal bevares, hvor ingen Vinterstorm skal bringe det til at falne! Ak, De veed det altfor vel, De har kun ikke villet forstaae mig: Tanken om Dem har altid begejstret mig, — Synet af Dem, Deres elskelige

Nærhed har electriferet mig, men ogsaa betaget mig Herredømmet over min Tunge. Men nu — De maa saa vrede sig paa mig eller ei, — nu kan jeg ikke tie, nu maa jeg sige Dem" —

"God Aften Jomfru! god Aften Herr Felix! hvor De er blevet veltalende med Gæt!" raabte Advocat Frilands Stemme over Gaugestakittet, "hvad er dog alt det, De staaer der og fortæller vor smukke lille Veninde? Jeg hørte Deres Stemme allerede langt oppe i Gaden, og Handfemageren her ligeoverfor har ogsaa været en andægtig Tilhører af Deres Prædiken!"

Felix forstummede, tildeels grebet af den bittere Tørløse i eet Dieblik at føle sig nedstyrtet fra den høieste Begeistringshimmel, hvortil han nogenstunde havde hævet sig, deels ogsaa pludseligen bragt til Besindelse og til en Betragtning, der endte med det hemmelige, hjertelettende Suf: "ah, det var i Tide!" — Men Bigebarnet vandt hurtigen ved en Trediemands Nærværelse sin qvindelige Fatning, og fik, ligesom Børn efter en i Mørke udstanden Angst, let igjen Munden paa Gang; hun gav sig ibrigen i Snak med Advokaten, spurgte til hans Kones Befindende, forlangte at vide, hvilke Forretninger Kjøbstaden skulde Være af hans Besøg, og bad ham tilfødt med Lune, at han dog vilde see at vedligeholde Hr. Felix i den gode

Stemning, han nu havde: „hun havde aldrig, før i Dag, hørt ham sige saa mange kjønne Ord paa een Gang.“

Advokaten paa sin Side vidste at holde den snaksomme Dame Stangen, og fortalte hende, at han var kommen til Kjøbstaden for at gjøre en Gangst, hvilket ogsaa var lykket ham, uagtet han jo selv ved at passere Anne Mariæ Bolig havde udsat sig for Fængsel og Fangenskab; drevet af samme Frygt vilde han nu ogsaa, især da det stærkt begyndte at mørknes, og et Tordenveir var i Anmarsch, rive sig løs, skjøndt med „blødendes“ Hjerte, og saa hurtigt som muligt bringe sin Kone en Hilsen fra den elskværdige, unge Gartnerske. Skjøndt Anne Marie følte sit Blod stærkere farve Kinderne ved denne Allusion, svarede hun dog rast: „Ja, gaa da, Herr Friland! men jeg beder Dem, tag dog den stakkels Herr Felix med; han er vist ikke ret vel; nys saae han saa bleg ud, og see nu, hvor han blusser, som i Feberhede! Det bliver vist et slemt Veir, og De, Hr. Felix! kan paa ingen Maade taale at blive vaad!“ Med disse Ord nelede hun, og løb ind i Huset.

Felix fulgte mekanisk med Advokaten; og da denne selv havde meget at tænke paa, og desuden nok mærkede, hvor gjerne Kunstneren vilde undgaae Samtale, og man tillige af enkelte, store Draaber, der tunge som Haglforn

raslende faldt i Hasselhækkene,, kunde spore Uveirets Nær-
hed, saa toge begge Herrerne i Ordets bogstavelige Forstand
Veien imellem sig, idet nemlig hver gik paa sin Fodsti, og
naaede med hurtige Skridt Slottet, just som det første Lyn
blinkede, Tordenstraldet gjenlød over den mørke Egn, og
det første Regnskyl, som et Skybrud, fusesede gennem
Natteluften.

4.

Der gives et Slags Mennesker, — og deres Tal er desværre ikke saa ringe, — der af een eller anden Grund ansee sig udelukkende kaldede til at være den øvrige Slægts Hovmestere. Dette er ikke saa bespottelig talt, at hermed skulde menes hine Udvalgte, der styrkede af en guddommelig Flamme i det Mindre som i det Større instinctmæssigen indtage den Plads i Spidsen, der tilkommer dem; deres Commandostav er givet dem fra oven, deres Magt erkjendes uvilkaarligen som saadan, og — Hjorden følger dem som oftest ad en god Wei. Nei, Talen er her kun om hine stakkels Smaafolk, som enten ved høi Fødsel, stor Rigdom, eller andre tilfældige Omstændigheder ere, saa at sige, opdragne til at ansee sig for uomtvistelige Drakler, eller som ved heldige udvortes Forhold have erhvervet sig en virkelig eller indbildt Tiltro i den lille eller store Kreds, som bevæger sig om dem, og som derfor med

en utrolig Driftighed, en afgjort Bestemthed forlange, og som oftest opnaae, at Enhver — selv udenfor deres egentlige Territorium, — skal tage dem og deres Raad for god Mynt og ret Lov. De opnaae virkelig dette Slags Herredømme; thi de fleste Støvets Børn ere for magelige, for indolente eller for sløve til selv at tænke, dømme, handle, kort sagt: at ville, og finde det derfor saare beqvemt at vide i deres Nærhed en Kilde, hvorfra de kunne øse Visdom i deres tomme Spande. Har ikke ethvert Collegium, enhver Commission, enhver privat eller offentlig Forening en saadan Selvherster? Er der ikke i Familierne nok af saadanne uopfordrede Spørgere, der med en ædel Frækhed blande sig i deres, saakaldte, Venners mest private Anliggender, — og see høist forundrede ud, naar deres paa tvungne Raad ikke agtes? Regjere de ikke i Parterret, i Salonerne, i Clubberne? Paa Spindesiden beklædes disse Fæderspøster især af saadanne Koner, om hvis Mænd den ubehøvede Høvel sige: de staae under Tøffelen, — saa og af visse Tanter, Svigermødre, ældre Søstre, som sidde over, og især af arvede Huusveninder, der da gjerne som Gouvernanter eller deslige have, som det hedder, opoffret sig for een eller to Generationers Dannelse og Tugt. Enhver talrig Familie eier gjerne et Exemplar af disse

Getischer, og tilbeder dem med stor Devotion; thi af! uagtet dens sentimentale Werthalsnatur, trænger Familie=Enigheden ofte og stærkt til en Regulator.

Fru Friland havde næppe om Eftermiddagen taget Afsted med sin Mand, der gik til sine Forretninger i Kjøbstaden, før hun, der ogsaa følte sig beskikket til en Raadgiverindes hæderlige og nyttige Embede, var meget ivrig for at opføre Trøken Elisa. Urolig — thi man kunde jo ikke vide? — — over hverken at finde hende i Selskabsalen eller i hendes Bærelse, tog hun i Hast en Hat paa, kastede et Shawl over den ene Arm, og gik ned i Gaugen, hvor een af Tjenerne vilde have seet hende. Ledet af en meget rigtig Taft søgte hun ikke efter hende i de brede Alleer, der endnu stode som Levninger af det gamle, franske Anlæg, ikke heller ved de store, grønne Bladser, hvis Blader, uregelmæssigt omgivne af Krat, kun hist og her bleve afbrudte ved en enkelt Busk, et eenligt Træ.

„Nei,“ tænkte den kloge Fru, i det hun steg over en Buebroe, der dristigt var flaaet over Landeveien for at forbinde den egentlige Slotsbage med den paa Skraaningen anlagte smukke Park, „nei, ved den rislende Kilde, ved Grotten, maaskee ved Vandfaldet, eller ved

det alvorlige gothiske Capel sidder hun vist alene, hvis ikke maaskee —?”

Her gjorde Beien en Vending og nede ved Søen, i Læ af nogle Buske saae hun Frøkenen sidde med et lille Tegnebord foran sig, ivrigt beskæftiget med at portrætere Udsigten. En bredskygget Straahat, hvis Hagebaand hængte løst paa hendes Skuldre, sad let paa de tykke, blonde Fletninger; den høiede Stilling og Dagens lunre Luft havde givet hendes friske Kinder en høiere Farve. Lidt bag hende paa en Græsbank sad Dorette, eller Dorthé, en ung Pige, der agerede en Mellemting af Selskabsdame og Kammerjomfru; hun havde ladet sit Sjtøi synke i Skjødets, og paa hendes stærke, brune Dines Udtryk var det tydeligt at see, at hendes Tanker vare langt borte fra Træer, Blomster, Vand og Luft, som speilede sig i dem. Begge vare saa fordybede i deres interessante Beskæftigelse, at de ikke bemærkede Fruens Komme, før denne stod hos dem.

„Saa taus og saa flittig?“ begyndte Fru Friland.

Frøkenen løftede hurtig Hovedet i Beiret, og saae paa hende med sine klare, godmodige Dine. „Ja“, sagde hun, og bedækkede sin Tegning med Papir, „vi skulle jo snart reise herfra, — min Oncle mener endog saa i Morgen eller Overmorgen, — og derfor skynder jeg mig med at fuldende

Skizzen af Udsigten herfra. Jeg har altid forundret mig over, at man saa ofte, for at bevare en fjær Erindring om et Sted, en enkelt Plet, vælger denne selv til Gjenstand for Billedet, istedetfor at tage den til Udsigtspunkt. Det kan jo dog aldrig være ret tilfredsstillende at kunne sætte sin Finger paa Papiret og sige: der har jeg engang staaet! Jeg mener, man maa tage selv den fjære Plet til Udsigtspunkt; thi de omgivende Trægrupper, Husene, Kirken, Vandet, ja, selv Skymåserne hvis det var muligt at fastholde dem, fort alt, hvad der i et mindeværdigt Dieblif stod os for Die, er just det, der skal vedligeholde, og som Notitser i en Reisedagbog, opfriske, hvad vi have tænkt og følt i det lykkelige Moment, — og ikke det Stykke Jord, hvorpaa vi traadte."

"Saa De hnder denne Plads saa meget?" sagde Fruen, og saae sig betænkeligt om.

"Ja, vi have siddet her tidt i denne Sommer," svarede Frøkenen, medens hun smilende fulgte hendes speidende Blik, "og vi have altid moret os fortræffeligt!"

"Hvem, kjære Frøken, foruden Dem?" vedblev Fruen standhaftigt.

"Min Uncle og jeg," svarede Elisa rødmande, og langsomt tilføiede hun, "og — Dorette, og — Herr Felix! — Han hjalp mig lidt med mine Tegninger, han

malede Blomster til Uncles Flora, og han læste for os; han læser saa smukt for!"

"Og De interesserer Dem meget for dette Menneske! Hvor er det muligt?" udbød den ædle Frue.

"Dette Menneske?" raabte Elisa forundret, "og det siger De i en saa haard, jeg kunde næsten sige foragtelig Tone!"

"Ak, ja," svarede Fruen, der endnu ikke ret havde følte sig for, hvorvidt hun turde gaae med den unge Dame, — det er ikke altid saa let at beregne de unge Damer, — "ak, ja, maaskee synes det Dem, at der ligger lidt for megen Ringeagt i den Tone, hvori jeg omtaler ham; dog nei, det var ikke min Mening! Nei, slet er han dog virkelig ikke, saadan, hvad man kalder slet, nedrig, — nei! men — svag, middelmaadig, i høi Grad bethydingsløs, og saa feilfuld, at han vilde ved een Egenskab, han besidder, kunne anrette stor Fortræd, hvis ikke hans Ubethydelighed betog ham Veilighed dertil. Jeg har staaet i saadanne Forhold, hvor jeg har lært ham at kjende fra Grunden af, jeg gjennemskuede tidligt hans hele Væsen, og tør troe paa Sandheden af min Dom over ham. Jeg vilde saa nødigt, at De, elskværdige Fruen! med Deres blomstrende serten Aar, med Deres brillante Udsigter, endog kun eet Dieblif skulde blændes, skulde føle en — om endog kun svag —

Tilbøielighed for en saa uværdig Gjenstand. Man maa være nok saa skjær og reen, kommer man det Urene nær, da — jeg vil ikke sige, — smitter det, men forbittrer og fordærver Livets Duft. Nei, jeg vil spare Dem den Sorg at glemme, — thi det maatte De dog engang! Hans taagede, egoistiske Bæsen skal ikke formørke min Elisas skyrie Himmel! — Jeg havde engang en kjær Veninde, — ja, hvis vi vare ganske ene," lagde Fruen til med dæmpet Stemme, „skulde jeg forklare mig næiere!"

Frokenen vendte sig taus om til Dorette, og denne reiste sig smilende fra Bænken, og gik langsomt bort.

„De gjør mig jo ganske angst og bange, kjære Fru Friland," sagde Elise spøgende, „ved den høitidelige Tone og de mørke Bærsler, jeg læser i Deres smukke Dine!"

„De maa vide, Froken Melting," vedblev Fruen, i det hun componerede et vigtigt, alvorligt Ansigt, „De maa vide, denne Herr Felix blev som Dreng sat i Huset hos min Fader, der dengang bestyrede en privat Underviisningsanstalt. Saavidt jeg har kunnet forstaae af enkelte Ord, jeg opsnappede af Samtaler mellem min Fader og Moder, betalte en fornem Mand, der dog ikke stod i Slægtskabsforhold til ham, Kostpengene og sørgede for hans øvrige Fornødenheder. Hans Forældres Kaar eller Stand er mig ubekjendt, ikkeheller veed jeg, om de alt dengang vare

døde, eller endnu maaskee leve. Han var en smuk Dreng, — ja, De smiler, thi nu, mener De vel, er det vanskeligt at spore, — men som sagt, han var dengang ret fjøn, et fiint, noget blegt Ansigt, med ret regelmæssige Træk, og naar han var oprømt, i godt Lune, og ikke saa fjanstet og forlegen, som han ofte blev, naar hans kjære Jeg troede sig tilsidejat eller paa nogen anden Maade traadt for nær, havde hans Ansigts Udtryk noget særdeles behageligt. Naar en saadan Gjæst kom i vor Kreds, kan De vel forestille Dem, at mine to Søstre og jeg vare meget nysgjerrige; en ny Figur, som optræder i en Familie er at ligne med en Bog, hvis Titelblad, Tryk og Papir ofte give os Lyst eller Ulyst til at læse den, uagtet vi slet intet vide om Indholdet. Dog uagtet hans Udvortes, som sagt, slet ikke var frastødende, saa var det dog vanskeligt, for at blive i min Lignelse, at faae Bladene i Bogen fra hinanden, og var dette skeet, saa kunde man ikke altid blive ret klog paa, hvad man læste, da det nemlig ofte hændtes, at det, man havde læst paa den ene Side, aldeles blev modsagt paa den anden. Kun kunde man være temmelig sikker paa, at hvert Pagina begyndte med Jeg. Lidt efter lidt bemærkede vi dog Alle, saavel Unge som Gamle, at vi, som det hedder, kunde ganske godt lide ham, og at han, uagtet al Uklarhed i hans hele Væsen, med en for-

underlig, næsten magisk Kraft tillistede sig ad forskjellige Veie de forskjelligste Menneskers Velvillie, Venskab, — Kjærlighed. Een af hans bedste Venner, der var bekendt for sin ugeneerte Oprigtighed, sagde ogsaa engang i min og Fleres Overværelse til ham: „jeg veed og begriber ikke, Felix, hvoraf det kommer, at jeg og saa Mange kunne saa godt lide Dig; der er dog egentligt ikke meget ved Dig!“ Dengang forstod jeg det heller ikke; men senere, troer jeg, er det blevet mig klart. Han var aldrig, hvad man i daglig Tale kalder paatrængende, han nærmede sig yderst sjældent først til nogen Enkelt af sine Omgivelser. Han syntes af et naturligt Instinct, — thi Frugt af Reflexion og Erfaring kunde det dengang ikke være, — at vide, hvormeget det Halvsjulte, det Gaadefulde, især naar det synes at gemme noget Mærkeligt, pirrer de fleste Menneskers Nysgjerrighed, lokker dem hid for at hæve Sløret, og tillige, hvor mange der i deres Opdagelser i Nlandens Rige ere nøisomme eller lidet klartseende. Som man fortæller, gjør Klapperflangen intet Spring, den lokker med en gaadefuld, ubestemt Lyd, den venter paa sine Offere, — de synke bedøvede i dens Gab. Uden at eie Slangens Gift, besad han noget, der lignede dens fortryllende Tiltrækningskraft; han havde en Færdighed i paa en tilsyn-

ladende naturlig Maade at lade noget anes, at synes noget andet, end det, han var; han aabnede sit egentlige Indre saa lidt som muligt, og det, man øinede, vidste han paa saa mange Maader at verle og variere, at det fik Udseende af langt mere, end det var. De fleste fandt sig tilfredsstillende; men bemærkede han hos Een eller Anden et skarpere Blik, saa var han den Første, der, saa at sige, forlod sin Grobring, for ikke at synes den Overvundne. Jeg talte om Klapperflangens Offere; — saavidt skulde min Dignelse vel egentligen ikke strække sig, og hvad jeg har sagt om ham, kunde maaskee ogsaa være tilstrækkeligt til at lade Dem see ham, som han endnu er; thi det Slags Characterer pleie sjelden at hæve sig, men snarere med Alderen at vende sig mere nedad. Dog — han har ogsaa havt Offere, lad mig sige Dem det i Fortrolighed! Jeg regner hertil ikke saa meget de Venner, hvis Tiltro og Hengivenhed han, i det Mindste en kort Tid, tillistede sig; han gjengjældte aldrig nogen Følelse med Alabenhed og Varme; det synes kun undertiden saaledes. Nei, bløde, let bevægelige, qvindelige Hjerter vare hans Offere, Følelser, de rene, de mest glødende, som han øiensynligen selv med Bevidsthed havde vaft, forstod han med den mest beregnede Smildhed at unddrage sig eller med den grusomste Kulde

at støde fra sig; og sjelden eller aldrig opdagede man det rette, indre Motiv, der som en panisk Skræk pludselig jog ham bort der, hvor han dog tydeligen saae en Himmel af reen Omhed aabne sig for ham!"

Fru Friland standsede efter dette pathetiske Udbrud et Dieblis, trak Handsken af sin hvide Haand, og fremtog af den broderede Keticüle et Tørklæde.

"Jeg havde en Veninde," vedblev hun og saae Frøkenen alvorligt ind i de skalkagtigt smilende Dine, "jeg vil ikke forsøge paa at beskrive hende for Dem, thi jeg, som stod hende saa nær, som elskede hende, kunde maaskee lade mig henrive af min Kjærlighed til hende, og min Skildring vilde maaskee komme til at mangle Sandhedens Bræg. Folk sagde om hende, at hun var smuk; jeg troer, ja, jeg ved det, hun var from og god. — Det var omtrent midt i Sommeren, da Herr Felix kom i mine Forældres Huus. Paa den Tid pleiede vi næsten altid at have Besøg af fjerntboende Slægtninge, og disses Nærværelse gav stedse Anledning til smaa Fester, som for det Meste bestod i Lystture i den smukke Omegn. Vi vare saaledes engang, fem sex Vogne i Følge, dragne ud til et Skovhuus; alle min Faders Elever vare ogsaa med, thi han havde gjort sig det til Regel saa meget som muligt at have dem om sig. I den grønne Skov fandt

vi et Telt, nogle Musikanter og en net Dandsplads; der blev drukket Thee, der blev sunget og danset. Felix dansede kun med min omtalte Veninde, han var som fortryllet og havde kun Die for hende. Allerede da vi stode af Bognen, havde han med et vist fremfusende Galanteri, der stundom klæder ham godt, løftet hende ned, og betragtet den lille Pige, der stod for ham i sin simple hvide Kjole og med sine lange gule Loffer ned ad Nakken, med et Udtryk i Ansigtet, der dengang hos ham maastee var lidt comisk, men som siden hos ældre Herrer uvilkaarlig har bragt mig til at gysse. Overalt havde hans Maade at omgaaes os Piger paa, selv medens han var Dreng, en vis Modenheds-Characteer, der naturligviis enten smigrede eller imponerede de ungdommelige Gjenstande for hans Courtoisie. Min Fader, der, som en ægte Discipel af Salzmanns Skole, havde sine Dine overalt blandt de Ungre, bemærkede dette Blik, og har siden oftere omtalt det. Men med en langt anden Betydning var dette Diefast, som et Lyn, trængt ind i min Venindes Hjerte. Hun var blid og blød som en Due, høielig som et grønt Eiv, og hendes Die forlod ikke heller ham den hele Eftermiddag. Mod Aften forstyrredes vor Lystighed ved en stærk og vedholdende Regn. Man trængte sig sammen, saagodt man kunde, i det lille Skovhuus og i Teltet.

Hvor hun var, var ogsaa han. Da vi endelig maatte beslutte os til at kjøre hjem i den øfende Regn, var der Mangel paa Reisetoi. Felix havde af en Hændelse medtaget en stor Reisefappe, og Hændelsen eller hans Snildhed vidste ogsaa at make det saaledes, at han kom til at dele den med min Veninde. Med en ubeskrivelig glad Iver bandt han hende et Tørklæde over Hovedet, fattede sig hos hende paa Sædet, og drog Kappen, ligesom en Galefche op om sig og hende; og, medens han, for Bequemmelighedss Skyld, slog sin Arm omkring hende, og holdt Kappen sammen med den anden Haand, lagde han, skjult for Alles Blik og dristig ved den fortrolige Nærhed, sin Kind til hendes og lod med en forunderlig Veltalenhed, der kun bestod af enkelte smaa Ord, den søde Gift finde Wei til hendes Hjerte. Han kyskede hende, — jeg veed det, — een Gang, kun een; — det var det første og det sidste Kys! — Hun betroede sig til sin Moder, for hvem hun var vant til ikke at skjule noget. Havde denne ellers saa forstandige Kone behandlet Sagen, som den fortjente, og betragtet den blot som en Barnagtighed, vilde hun have sparet sin Datter mange Taarer og Suk. Men slike Hjertes=Unligheder ere for visse ældre Damer altfor interessante; de see i dem en Gjentakelse af deres egen Barndoms og Ungdoms Historie, de finde en Art af bittersød Trøst i at være

Fortrolige, i at raade, bifalde eller forkaste, og, om de endog misbillige, saa forraader dog den Barme, hvormed dette skeer, den dybe Interesse, og forfeiler Hensigten, ja pleier endog at give Næring til den Lidenskab, de synes at ville bekjæmpe. Felix havde aldrig været Barn; min Veninde var det, før hun saa ham. Men efter hiin lille Scene foregik en besynderlig Forandring med hende. Hendes unge Kjærlighed var hende et Bink, der kaldte hende til et høiere, mere forædlet Liv. I hendes unge Sjæl fremtraadte de hidtil dunkle og forvirrede Begreber om Livets Allvor og høiere Pligter klart og reent, hun anjaae sig for hans, i Ordet videste, ædleste Betydning, og stræbte med hele sit hengivne, blide Hjertes Barme, med al sin Villie og Evne at gjøre sig ham og sin Bestemmelse værdig. — De smiler, kjære Frøken? De er lykkelig, at Deres tretende Aar ikke har bragt Dem lignende Erfaringer, eller ogsaa at De med saa let Hjerte kan see tilbage paa dem. — Naagtet de vare Børn, kunde man næsten kalde deres Forhold en hemmelig Forlovelse; de havde endogjaa i al Stilbed byttet Ringe. Men hendes barnlige og dog ædle Reenhed og hans ængstelige Forsigtighed holdt det skjult for ethvert Øie. Der henløb et Aar. Da forandrede Felix pludselig sit hele Væsen, sin hele Opførsel mod min Veninde. Han fjernede sig fra hende, og naar han var

nødt til at være i hendes Selskab, saa var det, som om han ganske havde glemmt dette hemmelige, ubeskrivelige Sprog, der uden Ord, ja næsten uden udvortes Tegn binder Hjerte til Hjerte. Hendes blide, frygtsomme Blik søgte ham stundom, men mødtes af et koldt, næsten ironisk Diefast; han henvendte sjeldnere og sjeldnere Talen til hende, men fremførte derimod i Andres Nærværelse høit og lydeligt, og med et Slags Triumph saadanne Uttringer, der dybt maatte saare hende. Han talte stort om Frihed og Uafhængighed, paastod, at han vilde leve og døe som Bersvend, skaanede ikke sig selv, men erklærede sig for et daarligt Kreatur, der ikke duede til at stride Livets Strid. Vel havde hans Hjerte ikke vendt sig til nogen anden. Men var hendes Kjærlighed, hendes Person maaskee ikke hans Forfængelighed nok? Jeg veed det ikke! End ei et Ord talde han til hende, som kunde have Hensyn til hiint hende saa hellige Forhold. Dog ogsaa her viste sig hans Svaghed og Vaklen; thi stundom, naar en ret dødelig Kulde fra hans Side havde sønderkniust den stakkels unge Piges Hjerte, saa lod det, som om det fortrød ham. Han søgte da med en underlig Tilfærdighed Leilighed til at vise hende een eller anden betydningløs Opmærksomhed og det hændtes ikke sjelden, at han under en saadan Bestræbelse fik Taarerne i Øinene; men da skyndte han

sig bort, retsom om han frygtede for at falde tilbage til det, han nyligen saa formaafeligt havde kaldt et Slaveri!"

Fru Friland gjorde atter her en Pause og borttørrede en Taare, der glimrede i hendes blaa Dine. Frøfens Melting saae lidt forlegen paa hende, men spurgte derpaa hurtigt, som om en ny Tanke foer hende igjennem Sjælen: „Hvad blev det da til? Fortæl mig noget mere om Deres Veninde!" og lagde et særegent Eftertryk paa det sidste Ord.

„Der fandt endelig," vedblev den sindige Frue, „en lille Scene Sted mellem de tidlignodne Børn, der, saa ubetydelig den end kan forekomme', dog havde en afgjørende Indflydelse paa Begges Skjebne, men især paa hendes Character. En Militair=Revue, der blev holdt i Nærheden af den lille By, hvor min Fader boede, havde ikke alene hidloftet en Deel af Omegnens Adel; men ogsaa en Liniedandsertrop og et dramatisk Selskab havde indfundet sig. Ligesom alt det Phantastiske, der tilsyneladende er forenet med et saadant omflakkende Liv, i sig selv havde stor Tillokkelse for ham, saa var der endnu een Omstændighed, der end stærkere drog Felix hen til Luftspringerne og Skuespillerne. Han havde nemlig nylig læst Wilhelm Meister, og idet han misforstod eller slet ikke forstod den

høiere Ironie i dette Bærks Hovedperson, betragtede han det som en reen Realitet, og vidste intet smukkere og bedre, end at sætte sig selv i lignende Situationer, hidlokke lignende Conflikter. Enhver Fritid tilbragte han snart paa Ridebanen, snart bag Coulisserne, hans Forsængelighed foregjøgledede ham tusfnde Illusioner, og hans Phantastiske skabte, i det den dækkede det Usle og Pjaltede, af de gustne, raae og uhøviske Landløberster lutter Marianer, Philiner og Mignons. Den Spænding, der i den senere Periode naturligen havde hersket i hans Indre, havde hos ham, som det ofte hændes svage Characterer, fremkaldt en vis Kraftanstængelse, en Bestræbelse for ved Arbejde at bringe den indre Stemme til Taushed, og dette havde hans Lærere kaldt Flid. Nu var Buen atter nedspændt! — En Aftenstund havde han ledsaget min Veninde, tilligemed en Deel andre unge Personer til Ridebanen. Da Forestillingen var endt, gik han bag efter sit Selskab og søgte at beskytte Damerne mod den eftertrængende Flok. Ved Udgangen standsedes de af Trængselen. Felix stod just og havde beskyttende slaaet begge sine Arme om min Veninde; da følte han et let Slag paa Skulderen. Det var en ung Italiænerinde, een af Truppen, som, med en gammel Raabe over sin Ridedragt, rakte sin magre Arm ud over de Mellemstaaende, og, i det hun med de forte gnistrende

Dine betragtede min Veninde, med et frækt Grin tilraabte Felix: „oh! Signor Felice! er denne Lille la sposina af Vossignoria?“ „Nei,“ svarede han hurtigt, „det er min Søster!“ og drog sine Arme til sig og fjernede sig saa meget muligt fra den Dmtalte. I en lille By kjender man hinanden indbyrdes; Alles Dine faldt derfor paa Felix. Han stod der med et saa inderlig flaut Udtryk i Ansigtet, at han vilde have vaft den lille Piges Medlidenshed, hvis ikke en stærk Tilfætning af Værgrelse og Skamfuldhed havde skrevet sig paa hans Physiognomie, og klart ladet hende læse, hvad der foregik i hans Hjerte. „Han er ikke ængstelig for at bevare Din og sin Hemmelighed, men — han skammer sig ved Dig!“ Som et Stjernesud foer denne Tanke gjennem hendes Hoved, og viste hende den Afgrund, paa hvis Rand hun gik. Hun var frelst, pludselig helbredet, men ved en haard Kuur, en Kuur, der ganske, saa at sige, omstaaede hende. Hendes Sind havde været blødt, bøieligt, det blev nu haardt og alvorligt; hendes forhen saa varme Hjerte blev koldt, og en Flor af den rigeste Phantaste, der længe især af hendes Moder næret ved Musik og Poeste, velgjørende var fremspiret, blev lidt efter lidt fortrængt af en kold Forstandigheds tørre Frugter. Den isnende Rigegheldighed, hvormed hun fra hiint Dieblif behandlede Felix, affkar ham

enhver Tilnærmelse og knuste hans Mod, især fordi den saarede hans Egoisme. Havde han forhen forsømt sit Arbejde, saa henfaldt han nu aldeles til Dovenskab. Han forlod Studeringerne og min Faders Huus for at øve et middelmaadigt Talent paa en Kunst, der netop fordrer Vedholdenhed og Genie. Min Veninde forlovede sig siden med en brav og dygtig Mand, men kun, troer jeg, fordi hun havde Agtelse for ham, og fra hiin Barndomsperiode har hun intet andet tilbage end en enkelt bitter Erindring og en lille Gulbring, som hun af Caprice eller som et Slags Bod endnu bærer paa sin Finger!"

Froken Elise saae med en underlig Blanding af Veesmod og Skalkagtighed paa Fruen, der havde endt sin tørre Fortælling, og da denne vedblev sin Tausshed, greb hun hendes Haand, som for at trykke den mellem sine, men fæstede derhos et smilende, spørgende Blik paa en smal Ring, der sad paa den lille Finger. Fruen trak rødmende og alvorlig Haanden til sig, brød derpaa ud i en temmelig tvungen Latter, idet hun vedblev: „Nu sværmer han forresten," siger Man, „for en Enke-Madame Ludmilla Farmer, — hvad synes De om det Navn? Hun har Benge og eier Huset, hvor han logerer. Det er en lille feed og blond Kone; hun maa være meget ældre end han. Forresten har hun en deilig Teint, blændende Tænder og

små buttede Hænder; men det er nok ogsaa hele Stadsen! Hun seer ud som en rigtig Gaas! Jeg har seet hende! Hun handler med Porcellain og jeg har engang kjøbt Noget hos hende!"

Fruen taug og saae op mod Himlen: „Det trækker op til Torden," sagde hun, „vi maae see at komme i Huus i Tide!" bød Frøkenen Arnen og begge Damerne vandrede tause gennem de snoede Gange.

5.

Iblandt de Foranstaltninger, som Greven havde seet sig nødsaget til at gjøre, for selv paa sit vidt- løftige Slot med nogenlunde Bequemmelighed at kunne indquartere den store Sværm af Gæster, som Skjebnen havde sendt ham, var ogsaa den, at hver enkelt Familie og de med samme forbundne eller bekjendte Personer, saavidt det lod sig gjøre, beholdt Bærelser i Nærheden af hinanden, saaledes at de Morgen og Aften kunde samles til Thee, hvis de ikke vilde foretrække den fælleds Selskabsaal. De enkelte Personer, som ikke henhørte til nogen af Familiernes, vare indlogerede hist og her, hvor et Kabinet var ledigt, og saadanne, blandt hvilke Felix, sluttede sig da til den Familie, hvis lille Menage de nærmest grændsede til. Saaledes var da Felix blevet Medlem af Geheimeraadens Interimshuusholdning, og hans stun-

dom ret behagelige Underholdning, hans Kunstfærdighed, hvormed han villig understøttede den gamle Herres botaniske Studier, den Friheds og Ligheds Tone, som i denne Forstyrrelsens Tid ligesom var blevet stiltiende til Lov, gjorde ham Adelsmanden kjær, og hidførte et fortroligere Forhold mellem dem, end det maaskee vilde have fundet Sted, hvis de først i Hans Excellences Salon i Hovedstaden vare blevne Bekjendte. Den Hjertelighed, hvormed den gamle Herre behandlede ham, den Varme, hvormed han anpriste ham for sin Niece, den blonde Elise, „som en charmant ung Mand og vakker Kunstner“, den underlige, næsten kunde man fristes til at sige, ungdommelig letsnidige Maade, hvorpaa han lidt efter lidt indlemmede Felix i sit Ungdomslivs Mysterier, — alt dette havde vaft mangehaande Tanker og Formodninger i dennes phantastiske Hjerne, af hvilke Hovedresultatet til Slutning altid blev, at han maatte staae i een eller anden nøie Rapport til Adelsmanden, ja der opkom Ideer hos ham ogsaa med Hensyn til Niesen, hvilke han, just fordi de smigrede ham saa meget, næppe vovede at tilstaae sig selv, endstige Andre, og kun en Gang havde han ved et Glas Viin i et Dieblik's Inconseqvents hos Præsten ladet falde nogle tvetydige Ord, hvilke dog Præsten underlagde en, fra hans egen, ganske forskjellig Mening. Havde Felix ikke været saa

forblindet af Forsængelighed, vilde hans Menneſtefundſkab let have ſagt ham, at alle hine den gamle Herres Opmærksomheder mod ham ene og alene kunde være udſprungne af Godmodighed og af den Kjædsomhed, der i denne lange tvungne Ferie maatte falde en til ſtærkt og vedholdende Arbeide vant Mand særdeles beſværkelig. Alligevel kunde deſuagtet denne Gang den ſmigrende Lyſt, at ville tillægge ſin egen Perſonlighed ſaa megen Betydning, ſom han ſyntes, den tilkom, maaffee have ført Felix paa rette Spor, og han foresatte ſig, efter ſin Hjemkomſt til Byen, af al Kraft at vedligeholde og dyrke dette Bekjendſkab, der i ſaa mange Henseender kunde være ham nyttigt og — ærefuldt.

Medens Tjeneren med to Borlys i Hænderne ledsagede Advocaten og Felix op ad de brede Trapper, underrettede han den Førſte om, at han hos Geheimeraaden vilde træffe ſin Frue, og den Anden bad han venſtabeligt i Geheimeraadens Navn at træde ind til ham, da han, — ſom Tjeneren udtrykte ſig, — vilde viſe ham en meget ſmuk Artekøſt, ſom han havde ſaaet i Drivhuſet.

Bed deres Indtrædelse i Geheimeraadens Stue fandt de den hele lille Forſamling taus og beſkjæftiget. Hans Excellence havde paa et ſtort Bord i det ene Hjørne af Værelſet udſtrømmet en Mængde Efteraars-Planter og ord-

nede disse paa graat Papiir ved Hjælp af smaa Blyblyder. Herved blev han understøttet af Gartneren, Victor, der foruden sin egen Kunst ogsaa havde sit Modersmaal, hvori han skulde øve den unge Frøken, at takke for den Naade at indlades. Et Par Benner, der ogsaa hørte til denne Reunion, læste Aviser; Dorette, med de flagernde brune Læffer, syblede ved Theebordet, og i det ene Tag Vinduer, næsten skjulte bag Gardinerne, sad Frøken Elisa og Advocatens Frue saa fordybede i en sagte Samtale, der ofte overdøvedes af Regnskyl og Trærnes Susen udenfor, at de næppe bemærkede Herrerens Ankomst.

„Det er ret vel, at De kommer, mine Herrer!“ raabte Geheimeraaden dem imøde, de maae vel sagtens paa deres lange Vandring have oplevet noget, som kunde være værd at fortælle, og maaskee kunde forjage den ængstelige, melancholske Stemning, der ruger over dette ærede Selskab og mig med. Lordenlusten har rigtignok ofte en lignende Virkning; men dette begynder dog virkelig at blive mig altfor unaturligt lummeret, — figurligt talt. I Tusmørket sad vi saamæn her, og vilde i al Ufkyldighed, ligesom Børn, fortælle hinanden Eventyr; men da vi nu alle, uagtet al Anstrængelse, fløts ikke kunde frembringe noget ret til Diebliffet pasjende, saa foreslog Fru Fri-land, at Enhver skulde blot improvisere en Begyndelse

til en Fortælling, bestandig i en ny Character og med forskellige Omgivelser. Det gik ret artig, og amuserede mig mangfoldigen. Saaledes begyndte Een, efter en Beskrivelse af et vildt Winterveir udenfor, sin Historie ved den lune Kaffelovnsfrog; en Anden lod os see et smilende Landskab, forghldt af den afsteedtagende Sommersol; en Tredie lod sin Helt holde til Hest udenfor en Kro, hvor han traf Eventyr; en Fjerde begyndte: Jeg er født i Aaret 1789 tredie November, min Fader var o. s. v.; en Femte rev os in medias res med et: „Nei, paa min Ore, kjære Herr Profurator!“ sagde Amtmanden og bankede med Hestighed sin Pibe ud. — Dette Spil med Tiden gjorde omtrent det samme Indtryk paa mig, som naar jeg om Aftenen kjører gjennem en Kjøbstad, hvor man ofte gjennem Vinduerne kan see ind til Folk af høist forskjellig Stand og Vilkaar: her er det hyggeligt og venligt, hist koldt og pynteligt, der igjen trist og øde. Jeg føler mig stundom fristet til at stige af og gaae ind eet eller andet Sted, for nøiere at lære de Menneſker at kjende, hvis nærmeste Omgivelser kunne see saa interessante ud! — Tilſidſt joy vor Aftenunderholdning ind; diſſe Herrer fordybede ſig i Aviserne, jeg i Blomſterne, og Liſette blev, hvad der er ſaa naturligt, ſaa occuperet af Fru Frilands elſkværdige Converſation, at de i en heel

Tide ikke have forladt Vinduet derhenne. Men — sæt Dem dog, Messieurs! De maae være mødige; Dorette bringer Dem nok strax Thee. Apropos, min Kjære! hvorledes staae vore Affairer i Byen?" vedblev den snaksomme Herre og trak Advocaten assides, „har De ham?"

„Jeg har søgt og fundet?" sagde Friland hvistfende, „jeg har talt med Politimesteren og — med Siller. Den Sidste har lovet at blive tilstede, og, under det Leide, som jeg efter Deres Excellences Villie gav ham, helligent lovet at indstille sig, naar han blev kaldet. „Det er paa Tiden," sagde han til mig, „det lakker mod Enden!" og overleverede mig et lille fiintskrevet Hefte, som han fremtog af sin Tegnebog!"

„Jeg er meget nysgjerrig!" raabte Geheimeraaden ubilkaarlig, „min tidligere Forbindelse med afgangne Oberst Braun og hans Familie vil sætte mig i Stand til at supplere meget, som maaskee kunde være dunkelt i disse Optegnelser. Hvis De behager, mine Damer!" vedblev han med forstærket Stemme, „jaa und os Deres Opmærksomhed et Dieblif. Herr Friland vil opvarte med en lille Forelæsning! — Til et vist Punkt tør vi nok? ikke sandt?" sagde han til Advokaten.

Victor og de tvende læsende Herrer forlode Bærelset, og Felix troede det ogsaa passende at fjerne sig, men

et bethydningsfuldt Vink af den gamle Herre holdt ham tilbage. Damerne toge Plads i Sophaen, Felix satte sig saaledes i Skygge, at han kunde oversee Selskabet og især have Die med den smukke Frøken og den lille brunette Kammerpige, og da Friland havde fremtaget nogle Paspierer og Alt var roligt, begyndte han.

6.

„Jeg var som opvaagnet af en dyb og langvarig Søvn. Min Sjæl var mat som mit Legeme. Man sagde mig, at jeg havde været syg, meget syg og i lang Tid; deældre talte til mig med en vis forstigtig Forbeholdenhed, og Børnene paa Gaden løb for mig, saasnart jeg lod mig see. Jeg begyndte at ane, hvad jeg siden fik Visshed om. Paa min feige Flugt efter hiint Tidspunkt var jeg blevet syg og vanvittig. I den lille By N. havde man sat mig i Daarekisten; jeg havde spist af en Jernbakke med en Jernskee, mit Blod havde ikke alene flydt for Lancetten men ogsaa for Svøben, mit natlige Søl havde vækket Naboerne og min nøgne Arm havde, naar den foer ud igjennem det lille Hul, der skjenkede mig frisk Luft, ofte skrækket de Forbigaaende. Men al denne Rædsel dæmrede kun i min Sjæl, som længstforglemte, hæslige Drømme. Nu var jeg igjen kommet til Forstanden, sagde man.

Fattigkassen ophørte at yde mig Understøttelse, og Dyrigheden optog et Forhør, hvori jeg skulde gjøre Rede for min Person og mit foregaaende Liv. Hvad jeg svarede, holdt jeg i en saadan Dunkelhed, at man ikke kom paa rette Spor, og min svage Sindsforfatning undskyldte denne Mangel paa Hukommelse. Men det var ikke min egen usle Persons Sikkerhed, det var kun ømme Hensyn til hine endnu levende Elskede, der bevægede mig til at fjerne mig fra Sandheden. Den lange Tid, jeg under min Afstindighed havde tilbragt paa Stedet, gav mig et Slags Ret til at forblive der. Jeg overveiede, hvad jeg skulde foretage mig, for at friste Livet. Ved de Kundskaber, jeg besad, vilde jeg have kunnet flabe mig en beqvem og — som man siger — anstændig Criftenst; men jeg gjøs tilbage for denne Tanke. Ved atter at gribe disse Bestjefstigelser vilde tusind Grindringer atter have bestormet mit svage Sind; jeg betragtede desuden nu alt Sligt som aandeligt Flitter, som noget Forfængeligt; jeg mindedes de i min Barndom mig saa ofte fortalte og forelæste Beretninger om rige, fornemme eller lærde Syndere og Synderinder, der, for at udsone Livets Biøde og forlige sig med Himlen, ikke blot bortkastede Purpur og Guld, men ogsaa lode haant om al verdslig aandelig Prunk, klædte sig i Sæk og Aske, arbejdede som deres ringeste Brødres Slaver og nærrede kun des

res Aand ved ydmyg Betragtning af Gud. Hvad jeg i saa kort Tid i min Barndom havde lært, kom mig her tilgode; jeg greb igjen til Naal og Sax, Medlidenheden gav mig Arbeide, og jeg lever nu her stille og ubemærket. Den eneste Trøst, jeg tillader mig at nyde, bestaaer i, en enkelt sjelden Gang saa hemmeligt som muligt at begive mig til de Egne, hvor de boe, disse mine frygtelige, men dog saa høit elskede, levende Anklagere. Med et sønderknust Hjerte og med Tanken henvendt til dem, har jeg opskrevet Følgende kun som en Bod, og kun for mig selv; thi ak! de tør jo knap vide, at jeg har været til.

Jeg, Heinrich Siller, er født 17— i Hertugdømmet M. i den lille By B. Min Fader var en fattig Skrædder og for at bøde paa Husets Mangel underviste min Moder unge Piger i Skræddersyning. Til vor Families daglige Dmgang hørte en Morbroder; han var meget ældre end min Moder og var eneste Lærer ved en lille Skole i Byen. Jeg behøver ei at beskrive ham; hans Portrait er tegnet tusind Romaner, hvor en gammel, from, lærd men ogsaa pedantisk Skolemester saa ofte maa tjene til Folie for Ungdom og glimrende Egenstaber. Han holdt meget af mig og ved hans Underviisning lærte jeg saa tidligt at læse, især fremmede Sprog, at jeg ikke kan mindes den Tid, da jeg ikke kjendte Bogstaver. Han var stille og blid og uden

Videnskab; kun, naar han kom til at omtale min Moders, hans Søsters, fordums Skjønhed, kunde han blive begejstret, hans Dine tindrede, hans Ord bleve barok sublime; han meddelte mig ganske sin sære Beundring for denne Side af min Moders Elfværdighed og gjorde mig ligejaa forelsket i hende, som han selv var. De Bøger, vi læste sammen i forskjellige Sprog, vare af meget blandet Indhold; snart var det strenge, gudelige, protestantiske Skrifter, snart Romaner af meget usikker Character, snart katholske Legender, snart de lystige, skurrile Folkebøger, som stamme fra Middelalderen. Men alt dette gjorde han i sit Hjertes Enfoldighed; thi han, saavel som mine Forældre hørte til dem, man kaldte „die Stillen im Lande“, og deres Livsændel fornægtede ikke det Maal, som dette Parti har sat sig. Hver Aften blev der hjemme holdt en lille Andagtsøvelse, der bestod i Sang og Forelæsning især af Pietisternes og Theosophernes Skrifter, og disses dybe Veemod, glødende Varme og hemmelighedsfulde Phantaste loffede hvergang rigelige Taarer i Tilhørernes Dine. Og saa jeg græd, jeg vidste ikke hvorfor. Jo mere jeg havde grædt, jo mere vilde jeg græde, og jeg kunde stundom, hensmeltet i Taarer, men med de saligste, skjønt uforstaaede Tølelser kaste mig med Hovedet i min Moders Skjød, hvor jeg først lidt efter lidt kom i Nolighed, naar jeg følte

hendes venlige Haand glide gennem mine gule, frøllede Lokker. Thi gule Lokker havde jeg, og en fjøn Dreng var jeg, og dette fik jeg da ogsaa tidt nok at høre. Naar nemlig min Morbroder, der tidligere havde ledsaget en Adelsmand paa Reiser i fremmede Lande, og forstod de vigtigste europæiske Sprog, paa sin Viis og i sin Fritid havde givet mig Underviisning snart i dette, snart i hiint Tungemaal, saa tilbragte jeg den øvrige Tid enten i vor lille Hauge eller helst i det Bærelse, hvor de Damer sad, som lærte at sye hos min Moder. Jeg husker meget vel, at, hvergang jeg kom ind, opstod der en Jubel; de fappedes om at kjæle for mig, de satte mig paa deres Skjød, kaldte mig med de sødeste Navne, trykkede mig i deres Arme og vare nær ved at kvæle mig med minutlange Kys. Alt de første Indtryk, man i den tidligste Alder modtager, som oftest ere de varigste, de, der egentlig give Characteren sin Retning og gjøre Udslag for hele Livet, har ogsaa jeg erfaret, og dette maa undskyldes, at jeg fortæller disse og lignende Ubetydeligheder om mit tidligere Liv. Af alt, hvad jeg har fortalt om min Opdragelse, vil man let kunne skjønne, hvordan jeg blev. Mit meste og kjæreste Selskab var kvindeligt, med Drenge havde jeg liden eller ingen Omgang.

Vor Hauge, min eneste frie Legeplads, blev for mig

en Edens Hauge; Cheruben, som udjog mig, var min Fader med sin Allen. Det lille, firkantede Stykke Jord, hvis Prydelse var et Par gamle, udlevede Bæres- og Ublestræer samt nogle Ribs- og Stikkelsbærhækker, laae bag Huset og grændsede til tre andre smaa Hauger, der tilhørte en Dreier, en Slagter og en Handskemager. Disse tre agtbare Borgere havde hver en lille Datter omtrent paa min Alder, og som Naboer havde vi tidligt gjort Bekjendtskab med hinanden gjennem de Stafitter, der adskilte Haugerne; de vidste, paa hvilke Tider af Dagen jeg pleiede at komme, og næppe viste jeg mig paa Trappen, som gik ned fra Huset, før mit Navn lod mig imøde fra tre Sider. Jeg løb da snart til det ene, snart til det andet Blankeværk og converferede mine smaa Veninder. De vare meget nysgjerrige og spurgte bestandigt. Her kom min tidlige vakke Phantaste, men især mit afgjorte Gang til Praleri mig herlig tilpas; og det kom mig ikke an paa at fortælle dem de vidunderligste Historier, hvori jeg naturligviis selv spillede en Rolle, eller ogsaa at love dem det deiligste Legetøi og deslige, som min Indbildningskraft var istand til at skabe, og paa mange andre Maader at gjøre mig vigtig. Om de end ikke just troede noget af alt dette, saa havde jeg dog i det Mindste den Glæde, at de med Iver gik ind i mine Phantaster, og hjalp mig selv at udmale dem.

Dog blev denne „løbende“ Conversation mig tilfødest mindrest behagelig. Ikke altid vilde jeg, at Rätchen skulde høre og vide, hvad jeg fortalte Suschen, eller at denne skulde være deelagtig i mine Underholdninger med Lieschen. Jeg satte dem derfor lidt efter lidt Stævne paa tre forskjellige Tider af Dagen, og havde saaledes i nogen Tid den Fornøielse at være tête-à-tête med hver af dem, og det, saa at sige, i Ordets bogstavelige Forstand; thi for ret i maaelig Fortrolighed at kunne sladdre sammen, satte vi vore smaa Ansigter ind mellem Gitterets Rægter. Men denne uforstyrrede Lykke varede ikke ret længe. Det er mig ubekjendt, af hvad Grund det ikke behagede dem saaledes at tale med mig alene. Engang, da jeg just var dybt inde i en lang Fortælling, hørte jeg pludselig fra de to andre Sider af Haven mit Navn, og den ene af Smaapigerne var saa ivrig for at kysse mig, at hun stak sit Hoved gjennem Stakittet. Da hun nu ikke strax kunde faae det tilbage igjen, gav hun sig til at skrige ynkeligt, og de andre to saavel som jeg selv istemmede af Angst hendes Skraal. De fire Fædre kom til, man hjalp den lille Pige af Snaaren, de Gamle skjendte, der faldt fra alle Sider fornærmelige Talemaader, hvilke især gik ud over mig, og Enden paa Tragoedien blev, at min Fader greb mig ved Armen, førte mig til Værkstedet og bankede mig dygtigt med sin

Men. Min Fader var ellers af Temperament fløv og indolent, og dette er det eneste Tilfælde, hvor han har grebet til saa kraftige Forholdsregler. Efter Executionen satte han mig op paa Skrædderbordet og sig selv i en Rænestol, hvorpaa han holdt en lang Tale til mig, hvis korte Indhold var, at jeg nu skulde sidde der, indtil jeg havde lært hans Gaandgjerning; at jeg for Fremtiden ikke maatte uden Ledfagelse sætte min Tod i Haugen, og at jeg skulde vogte mig for Fruentimmer. Denne Bending i Talen bragte ham til at omhandle denne Sammerdals Fristelser i Almindelighed, og han arbejdede sig saa dybt ind i denne Materie, at hans Hjerte blødgjordes af Beemod, hans Taarer strømmede rigeligt, jeg faldt ham ogsaa grædende om Halsen, og i denne Omfavnelse lovede ham alt, hvad han fordrede.

Endnu en lille Hændelse, der omtrent paa denne Tid indtraf, maa jeg dog her anføre. Det var nemlig, kort førend hiin Haugefalon blev lukket for mig, at der yttrede sig en Egenskab hos mig, om hvis Natur og Virkelighed man ofte har stridt og endnu vil stride, fordi den, som det synes, staaer i altfor nøie Forbindelse med Ting, der ligge udenfor al menneskelig Erfaring og Fatteevne. Det hændte sig nemlig, at een af mine Legesøstre en Eftermiddag blev fundet skrigende og grædende i en stor Stikkelsbærbusk,

hvor hun ynkeligt havde tilredt baade sine Klæder, sit Ansigt og sine smaa Arme. Da man udspurgte hende, hvorledes hun saaledes kunde være faldet i Busken, fortalte hun med grædende Taarer, „at hun var krøbet ind i Skrædderens Hauge, hvor en Lægte i Stafittet var gaaet løs, havde derpaa listet sig op ad Trappen og ind i Forstuen. Her havde hun hørt Nogen komme, og havde skyndt sig ud af Døren. Da havde hun seet Heinrich staae langt nede i Gangen ved Hækken, med Ryggen vendt mod hende; og hun havde nu saa thyst som muligt, men dog i fuldt Løb villet styrte sig bag paa ham for at kysse ham. Da var hun faldet paa Ansigtet i Tornene og Heinrich var blevet borte med Get, og var ikke kommet, uagtet hun skreg saa jammerligt om Hjælp.“ — Det blev oplyst, at jeg paa den Tid var halvanden Mil fra Byen i Følge med min Faders eneste Lærling, der bar noget Arbejde til en Kunde. Den lille Piges Fortælling blev altsaa anseet for Opdigtelse og Besmykkelse, hendes Fader, der var Slagter, gav hende en eftertryffel'ig Tugtelse, og saa var den Sag glemt. Men jeg er senere smerteligt blevet mindet derom og selv overbevist om Sandheden af hendes Udsagn.

Paa Skrædderbordet sad jeg da og lærte i kort Tid, hvad min Fader kunde lære mig. Hvad der imidlertid nogensunde trøstede mig og gjorde mig min Fængsling

lettere, var den Omstændighed, at min Morbroder, efter en lang Strid besangaaende med min Fader, i mine Tritimer vedblev sin Underviisning, hvilken han endog lidt efter lidt, altsom jeg voksede til, udvidede til mangehaande Gjenstande, hvis Nytte for en fattig Skrædderdreng kunde synes meget tvivlsom. Lillige havde min fromme Moder, som jeg elskede med hele mit Hjertes Varme, engang i en fortrolig Stund foreholdt mig, at jeg ved Haandværket ikke alene med Tiden skulde forsørge hende, hvis muligen min Fader døde før hun, og hun da var forladt og gammel; men at dette ogsaa vilde skaffe mig en forønsket Leilighed til at see fremmede Lande og Stæder; thi naar jeg var blevet Svend, skulde jeg jo, som Skif og Brug var, paa Vandring. Dog Skjebnen vilde det anderledes.

Jeg erindrer grant den Mandag Morgen, der hidførte en saa stor Forandring i vore Udsigter og Planer. Min Fader blev kaldt fra Værkstedet ud i Dagligstuen, for, som det hed, at modtage et med Posten indløbet Brev. Lidt efter kom han tilbage; han var ganske bleg, han vilde synes rolig, men kunde ikke ret komme afsted dermed. Han slog i Bordet for at finde Saren, han kastede Papper og tilfkaaret Løi hensigtsløst mellem hinanden, greb en gammel Kjole, holdt den op mod Dagen og stirrede med et forunderligt tankeløst Smil paa den; tilfidsst slyngede han et

Persejern saa uforstigt ind under Bordet, at han ramte vor gamle Hund, som laae der og sov. Dens Hyl vakte ham af hans Nandsfraværelse; han satte sig ned paa Gul og kjælede for den jamrende Hund, favnede den tæt til sit Bryst og mumlede een Gang efter den anden: „tie kun stille, min stakkels Dreng! jeg gjorde det jo ikke med Willie! nu skal du ogsaa faae det godt paa dine gamle Dage!“ — Derpaa reiste han sig op med et dybt Suf, og sagde til mig, der imidlertid med Forbauselse havde betragtet hans underlige Færd: „kom ind lidt til din Moder, Heinrich!“

I Stuen stod min Moder med Papiret i den sittrende Haand og Glædestaarer i Dinene. Brevet, der indeholdt Efterretningen om en min Fader tilfalden, meget stor Arvelod, var det, som havde afftedkommet Forstyrrelsen. Naar fattige Folk pludseligen erholde et saadant Budskab om en uventet Lykke, saa pleier deres første Tanke gjerne at være en Tvivl om Sandheden deraf. Saaledes ogsaa her; min Fader vilde ikke fæste Lid til Efterretningen, min Moder modsagde ham kun svagt, og dog gjorde Muligheden et heftigt Indtryk paa dem begge. Sagen havde imidlertid sin Rigtighed. Penges og Documenter bleve os tilstillede gennem Dyrigheden, og det varede ikke længe, før vi forlode vor gamle, suævre og mørke Bolig for at indquartere os i een af Byens anseeligste Gaarde. Alt Udvortes hos

os fik en anden Skikkelse; kun det indre Liv blev uforandret. I vore store, pyntelige Bærelser samlede, som hidtil, hver Aften de samme fromme Sjæle, og det syntes næsten, som om den timelige rige Velsignelse havde forstærket Andagtens Varme og Inderlighed. Til enkelte Fattige gav min Fader Lidet eller Intet; men derimod var det hans første Foretagende at anlægge en Fabrik og et Arbeidshuus, for paa denne Maade at lade dem nyde Godt af hans Lykke og lade dem tilflyde de Almisser, som han syntes, han skyldte dem.

Hvad mig selv angaaer, da var min første Bevægelse at bortkaste Naal og Sax. Min Morbroder jublede; thi nu kunde han, hvad han ønskede og haabede, gjøre en Lærd af mig, og i Løbet af et Par Aar havde han og en yngre, dertil antaget Lærer ogsaa bibragt mig saa mange Kundskaber, at jeg — skjøndt i saa ung Alder — turde lade mig indskrive ved Universitetet i G. Jeg berører kun i Korthed disse og de to næstfølgende Aar; jeg omtaler ikke den Tid, da jeg, isørt min phantastiske, brogede Burschensdragt, offentligt sværmede for Sang, Druer og Patriotisme, men hemmeligt ved den natlige Lampe, med forfængelig Kraftanstrengelse søgte at udvikle, nære og styrke min Aand; thi selv ikke hiint Ungdoms-Sværmeri, ikke disse alvorlige Beskæftigelser formaade at forandre noget i den Retning,

min Character engang havde taget. Jeg holdt af mine Venner og var en trofast Kammerat, jeg elskede mine Bøger; men en lille, qvindelig Tod, en tyk, glindsende Haarfletning, en blændende Nakke, et Diekast fra et Par blaae Dine kunde bringe mig til at glemme alt Andet. Det drev mig da ofte til pludselig at forlade mine Følgesvende, der — det maa siges til deres Noes — vel jublede vildt i Apollo's Forsal og offrede paa den humlekrandsede Bacchi Altar, men næsten stedse agtede paa den ærlige, „troe Eckards“ Vink, der skræmmede dem bort fra hiint natlige, Syndens Bjerg. Men det blev ogsaa hos mig kun ved en uskyldig, stille Betragtning; jeg var endnu ufordærvet, jeg var ung, jeg forstod mig ikke selv.

En smuk Sommereftermiddag gik jeg alene over Broen, der fører ud over N. Floden, og vandrede hensunket i dybe Tanker langs Bredden; jeg kunde ikke blive mæt af det Syn, som den gammeldags By, Slotsruinerne oppe paa Bjerget, Floden, Viinhaugerne, Solen og den klare Luft frembød. Jeg steg op i en Viinhauge, satte mig paa en Terrasse under et Valnødtræ, og overlod mig ganske til den Nydelse, som ubestemte, længselsfulde Drømmerier i en smuk Egn og især i en vis Alder saa ofte skjænke os. Saa aldeles glemte jeg Tiden, at da Aftenklokkens Klang fra Byens Hovedkirke vakte mig og mindede mig om, at

Kloffen var sly, maatte jeg skynde mig, hvis jeg nogens lunde betids vilde naae til et Vertshuus i Nærheden af de paa Bjerget liggende Ruiner, hvor nogle af mine bedste Venner havde sat mig Stævne. Jeg skyndte mig, det bedste jeg kunde, op ad de brede Steentrapper, ilede gjennem Haugerne, og hørte allerede langt fra, medens jeg gik ned ad den brede, løvdækkede Gang, i hvis ene Ende Studenterne i deres brogede Dragter vare leirede om et langt Bord, tydeligt deres jublende Rundsang. Men næppe fik de Die paa mig, før Sangen forstummede og Alles Blik stivt og med en vis Forbauselse stode heftede paa mig: Senior, der præstderede, havde nær tabt det store Kruus, som han just vilde føre til Munden. Fortrædelig spurgte jeg, hvad alt dette skulde bethde?

„Det skal jeg sige dig, min Broder!“ tog Senior Ordet, i det han med den ham egne Værdighed reiste sig i Sædet, men dog betragtede mig med et underligt, sly Blik; „Du og vi Alle veed, hvor reen og uskyldig, hvor ærbar og tugtig Hannchen, Vertens Datter og vor Hebe, er og altid har været! Du veed endvidere“ — —

„Hvad kommer alt dette mig ved?“ afbrød jeg den høitidelige Senior.

„Jeg taler, min Broder! og jeg haaber, Du hører,“ vedblev han med et strengt Blik; „Du veed endvidere, siger

jeg, at i vort Broderskabs Comment intet mere alvorligt indskærpes" — her hævede han Stemmen til Pathos, — „end Respect for den qvindelige Værdighed, og at vi have lovet at agte den og forsvare den med Liv og Blod, hvor- somhelst den trænger dertil. Ikkeheller kan det være Dig uvitterligt, at en Broder i vort Samfund, den ædle, høj- hjertede Berliner-Theolog, Sachheim, er trolovet med Jomfruen hifinde, og at han har Faderens, den værdige Philisters Samtykke. Siig mig derfor i disse vore Brøders Nærværelse, hvad kan bevæge Dig, min Heinrich! til, som man siger, at rende Pigen i Hælene, importunere hende med utidig Approximation, og det lige for vore Dine?"

„Min gode Senior!" sagde jeg, med Haanden paa hans Skulder, og saae ham i Følelsen af min gode Samvittighed aabent ind i det arrede og skjæggede Ansigt, „vil Du og de Andre have mig til Bedste, saa maae I hitte paa noget, som er moersommere!"

„Det er sandt" — „Det er, som han siger" — „Vi saae dig jo" raabte nogle Stemmer.

„Silentium! jeg vil tale!" tog Senior igjen Ordet; og vedblev derpaa med sin sædvanlige Sindighed: „Det er ikke meer end tre Minutter siden, da gif Hannchen med en stor Stabel af tømte Kruus paa hver Haand bort fra

nærværende Bord, for atter at forsyne disse tørstende Unglinge med yderligere Lædskelse. Just som hun gaaer op ad Trappen til Huset, kommer Du min Ven, Heinrich Siller, gaaende fra den Allee hist til Høire, med din sædvanlige cavalliermæssige Gang, som jeg saa ofte har taget Dig i Skole for, skrider op ad Trappen og forsvinder i Huset, — som der pleier at staae i de flette Romaner. Hvorledes Du nu forresten som et Lynblink har kunnet komme ned ad den anden Bei, gennem Byen og op ad den brede Steentrappe og herhid fra den modsatte Side, see, det forstaaer vi ikke, men haabe, at Du vil styre vor billige Videlyst?"

Jeg taug. Mig var Sagen klar i al sin tilskyndende Uklarhed; men jeg kunde jo ikke give den efter min Erfaring og Formening sande og fyldestgjørende Oplysning uden Fare for at gjøre mig latterlig og dog ikke blive troet. En isnende Kulde overfoer mig, og en sørgelig Anelse om, hvad Udgang Sagen vilde tage, dæmrede for mit indre Die. Efter et Par Secunders Betænkning svarede jeg saa roligt, som det var mig muligt: „Jeg har i Dag ikke sat min Fod i Kneipen der!“

„Hvorledes? Hvad siger Du?“ raabte Flere.

„Du lyver!“ skreg Sachheim, der ubemærket var kommet til, havde været Vidne til Samtalen og i min

drælende Benægtelse kun troede at see en Bestræbelse for at skjule en Brøde.

„Som jeg siger, skulle I troe det,“ vedblev jeg lidt heftigere, „jeg kom nys fra hiin Side af Floden! Vi to,“ i det jeg vendte mig til Sachheim, „tales ved en anden Gang!“

„Naar og hvor Du vil!“ raabte han med haanlig Stemme og lilliehvid i Ansigtet, „jeg skal vide at tugte Dig, usle, forløbne Skrædderdreng!“

Mit Svar paa denne Tiltale bestod i at kaste ham min gallonerede Hat i Ansigtet og trække min Kaarde. Alle foere op fra deres Pladser og trængte os fra hinanden.

„Respect her!“ lød Seniors vældige Stemme „enhver Ting til sin Tid, Kammerater! Sagen her maa først opklares, og siden — det er min Pligt — maa Heinrich søge sin Opreisning, og den skal han have! Lad os tale med Hannchen!“

I det samme kom just den unge Pige, bærende en stor Balle fuld af skummende Kruus. „Hør Hannchen! kom hid!“ beghndte Senior; men han fik ikke fuldført sin Tiltale, før Pigebarnet med et høit Skrig mere slængte end satte Ballen paa Enden af Bordet, og løb ind i Huset igjen. Senior og et Par andre fulgte efter, og fandt hende i en Samtale med Forældrene, hvoraf fremgik, at

hun, efter hendes udtrykkelige Paastand, tydeligt vilde have feet mig staae alene ved Vinduet i den lange Sal, da hun derigjennem bar Krujene ned i Haugen; og derfor havde Synet af mig, midt iblandt de øvrige Studenter saameget forfækket hende. Sachheim smilede haanligt ved denne Fortælling og Alle saae paa mig, som om de forlangte en Forklaring. Jeg tog stiltiende min Hat op fra Jorden, og gik bort. Nede i Byen folgte jeg et Par Verker og ordnede mine Sager til Afreise. Genimod Aften kom Udfordringen fra Sachheim. Vi reiste med vore Secundanter til M. og paa fæst Grund gav jeg min Modstander et Saar, som Lægen betragtede med Bekymring. Jeg skjulte mig samme Dag i en Landsby i Nærheden af M., hvor Sachheim skulde ligge i Kuur. To Dage efter Duellen fik jeg et Brev, hvori een af vore fælleds Venner paa Sachheims indstændige Bøn, opfordrede mig til hemmeligt at besøge ham. Indhyllet i min Kappe vandrede jeg i Tusmørket til M., hvor jeg ankom, da Nattens Mørke gjorde det muligt for mig ukjendt at snige mig til det Herberge, hvor Sachheim opholdt sig. Da jeg traadte ind til ham forlod hans Oprarter Værelset; selv rakte han mig venlig og veemodig sin matte Haand.

„Vær rolig for mit Liv,“ sagde han, „Lægen giver nu godt Haab. Alt Nag være glemmt! Gid jeg havde troet

Dig! — Saa forunderligt det kan synes, saa maa Du vide, at nu kan Ingen være mere overbevist om Sandheden af Dit og Hannchen's Udsagn, eller om hiint Hemmelighedsfulde, hvorfor vi intet ret Navn have, end jeg nu er. Hør kun!" lagde han til med sagtere og næsten ængstelig Stemme, „da jeg om Morgenens efter vor afgjorte Trætte, efter et kort, feberagtigt Blund slog Dinene op, og trak Gardinet lidt tilside, da saae jeg Dig sidde ved Vinduet histhenne, ubevægelig, bleg i Ansigtet og betragtende mig med stive, spøgelseagtige Dine. Du kjender mig, Du veed, jeg er hverken Gufon eller Sværmer, og jeg er nu overbevist om, at jeg var Ihsvaagen. Dog i hiint Dieblif traadte dog den Tanke mig nær, at det kunde være en Drøm; jeg gjorde den Prøve at lukke Dinene et Par Secunder, og saa, da jeg atter aabnede dem, var Du borte! Jeg trak i Klokkestrængen; min Tjener, som var i Forværelset, traadte ind ad dette Kammer's eneste Dør, jeg spurgte ham, tilsyneladende ligegyldig, hvem det var, der nys forlod mit Sovestue? Han saae paa mig, som om han troede, jeg talede vildt, og benægtede at have seet Nogen komme eller gaae. Slig mig nu — ifald det dog skulde være muligt — var det Dig selv? eller skal jeg troe paa —"

Jeg lod ham ikke tale ud. „Tro, hvad Du vil og

kan for Din videnskabelige Samvittighed; men det maa Du troe mig paa mit Ord: jeg var selv langt fra Dig, og kun mine Bekymringer, mine ængstelige Tanker vare hos Dig!"

Sachheim trykkede min Haand og forstikkede mig i vort Broderskabs vante Udtryk, at han troede mig, og at vort Venkab ikke blot var fornøjet, men ved denne, som han kaldte det, skjebnesvangre Hændelse end mere styrket og befæstet. En forudførende Anelse, lagde han til, sagde han, at, om vore Veie endogsaa nu adskillede os, saa vilde de dog engang støde sammen, og En af os vilde da vorde den Andens Fatum. — Jeg hørte smilende paa disse Uttringer, som jeg tilskrev hans sygelige Tilstand; derpaa taug han og henfaldt i dybe Tanker. Da jeg forlod ham, maatte jeg love at besøge ham, før jeg drog fra denne Egn; thi, som Sagerne nu stode, torde vi ikke vente at mødes i Universitetsstaden H.

To Dage efter mit Besøg hos Sachheim, skrækkedes jeg ved Nygten om hans pludselige Død, og ved Efterretningen om, at man paa Requisition fra H. søgte at faae fat paa hans Drabsmand. Forfulgt af de bitterste Følser flygtede jeg nord paa. Det var altsaa den første Blet, Verden havde sat paa mig; hidtil havde jeg i enhver Henseende været reen som et Barn.

I den store frie Handelsstad S. standsede jeg min Slut. Jeg forbigaaer med Taushed det Tidsrum, jeg tilbragte her; det var saa fuldt af bittere Erfaringer. Tid efter anden tilmeldte min gamle Oncle mig Tabet af en stor Deel af vor Formue, en Følge af ufornuftige og uheldige Speculationer og svag Bestyrelse, og dernæst min Faders dødelige Afgang. Dog hvad der mest bedrøvede mig og forvirrede min Tro paa det Godes Bestandighed hos Mennesket, var det, som min Oncle i de heftigste, man kunde næsten sige, Skinsygens Udtryk berettede mig om min Moder. Saalænge min Fader levede, havde hun bevaret sin sædvanlige Holdning. Rigdommen syntes ikke at have forandret noget hverken i hendes Indre eller Udre. Men med min Fader syntes hendes gode Aand at have forladt hende. Hun var ikke mere ung, og Sporene af hendes fordums Skjønhed vare kun svage. Dog meente hun endnu at kunne gjøre disse gjældende. Hendes Skjebne kastede hende i Hænderne paa et Menneske, en omflakkende Kunstner, der først bedrog hende for Resten af hendes Formue og tilsidst for hende selv. Hun forsvandt; som man sagde, var hun med hiin Person reist til Syden; og man saae hende ikke siden. Alle disse Sorger og en Række af andre Ulykker og Krænkelse, der i det enkelte Menneskes Liv ere af stor Betydning, men i den store Masse af Livserfaring

kun fremtræde som Trivialiteter, nedtrykkede og svækkede mit Sind, gjorde mig lidt efter lidt, idetmindste i mine egne Dine, aldeles uduelig og uskikket til med egen Villieskraft at opretholde mig. Snart hævede Følelsen af mine Kundskaber mig til et Haab, som det næste Diebligs mørke Stemning igjen udslukkede, snart forekom jeg mig aldeles forkastet og forladt, for et Dieblig efter igjen at varme mig ved nogle smigrende Solglimt. Men netop denne ubestemte Bølgen i mit indre Væsen svækkede de reelle Kræfter hos mig, og bragte mig tilsidst til den trostesløse Overbeviisning, at jeg intet formaade ved egen Kraft. Jeg besluttede da, i et Anfald af den sorteste Melancholie, ganske at underkaste mig Andres Villie og Magt, og besad dog endnu saamegen Styrke, at jeg udførte denne Beslutning. I den nærliggende Stad N. lod jeg mig hos en dæst Hververs Officier indskrive som menig Soldat, og gif kort Tid efter med en Transport til Hovedstaden K., hvor den høieste Lykke og den dybeste Glendighed ventede mig.

En langvarig Fred og heldige udbortes Omstændigheder havde gjort Landet og navnlig Hovedstaden, man kunde vel sige, mere end velhavende; en udbredt, livlig Handel meddeelte, som en Hovedpulsåare, sin sunde Kraft og Varme til enhver af Statens Livsfunctioner; Rheden laae fuld af Skibe, Flaget blev hædret i de fjerneste Zoner;

i Byen byggedes pragtfulde Boliger og i Omegnen fremstode flere og flere smagfulde Landsteder; i Hovedstaden fandtes Landets vigtigste Væreanstalter, den var de høieste Regjeringscollegiers Sæde, Flaaden var stationeret og Hofset residerede her. Endelig havde ogsaa adskillige Regjeringsforanstaltninger, der i fri og ædel Mand ragede langt frem over Tidens Forventninger, givet Folkets Selskælp et høiere Sving, og havde, i Forening med Regentens udmærkede Personlighed vaft Forhaabninger om en varig og stedse tiltagende Fremtidshyffe. Alt var fuldt af Liv, Lyst og Driftighed.

Det Regiment, hvorved jeg som Fremmed blev ansat, forshnede udelukkende Orlogsslaaden med Søsoldater, og bestod af Folk, der vare hvervede fra alle Verdens Hjørner og Kanter. Efter kort Tids Forløb blev jeg Underofficer. Den strenge Disciplin, der ifølge Corpsets Bestanddeles Natur var nødvendig, den hyppige Vaabenøvelse og den øvrige Tjeneste trykkede mig ikke, men var mig i min Sindssforfatning endogsaa i høi Grad velgjørende; og hvad der ved min Stilling kunde være mig ubehageligt, nemlig en nærmere Omgang med mine raae Kammerater, blev jeg snart og paa en faare behagelig Maade fjernet fra.

En Formiddag havde jeg en Rapport at bringe min Capitain. Jeg bankede paa og traadte efter Sædvane strax

ind. Capitain Braun sad ved sin Stribepult og foran ham stod et ungt Menneske, hvis pjaltede, lurvede Dragt og skumle, listige Blystognomie ikke syntes at love noget godt. Det var en ny Recrut, som Capitainen forhørte; men, som det lod, faldt det ham vanskeligt at bringe det ud af Karlen, som han ønskede at vide. Samtalen blev ført paa Fransk; den Fremmede talte dette Sprog meget usfuldkomment, og det var mig let, da jeg lyttede til Samtalen, baade, at bemærke at han gjorde dette med Forsæt, maaskee for at undgaae visse Tilstaaelser og Forflaringer, der vilde have været ham til Skade, som ogsaa af hans Udtale at slutte mig til, hvilken Landsmand han var; den hvislende Udtale af enkelte Bogstaver og enkelte Ord, som han med Flid blandede i det Franske røbede tydeligt Spanieren, hvilken Formodning endmere det blanke sorte Haar og den olivengule Farve bestyrkede. Samtalen havde taget en saadan Vending, at Capitainen, hvis han havde forstaaet Spansk, meget let vilde kunne have endt den til sin Fordeel; men den snedige Karl benyttede sig behændigt af den gjensidige Sprogforvirring, og snoede sig fra ham som en Mal. Ved et saadant Punkt kunde jeg ikke undlade at gjøre en utaalmodig, heftig Bevægelse. Capitain Braun kastede Dinene hen til mig, og da han formodentlig be-

mærkede et Smil paa mit Ansigt, sagde han med rolig Stemme: „Hvad mener Du?“

„Hvis Capitainen tillader,“ svarede jeg i mit eget Modersmaal, „troer jeg let at kunne tvinge Karlen til at rykke ud med Sproget!“

„Gjør det, forsøg det, hvis Du kan!“ vedblev han.

Jeg fortsatte nu Forhøret ved i det franske Sprog at gjøre Personen nogle ubetydelige, med stor Eieghydighed fremførte Qvæstioner, og da jeg troede at have gjort ham ret sikker, hvilket jeg især sluttede af hans spodske Mine, opfastede jeg ham pludselig med forstærket Stemme og i godt Castiliansk et meget captieux Spørgsmaal. Han studsede, men svarede uforvarende i samme Sprog, idet han søgte at undvige; men jeg forfulgte ham med hurtige Spørgsmaal, der lidt efter lidt saaledes indviklede ham i Modsigelser, at Sandheden tilsidst laae klar for os. Han var af en saa slet Bestaaffenhed, at Capitainen end ikke til vort Corps skjottede om at antage ham, men lod ham overlevere til Politiet, der befordrede ham ud af Landet.

Otte Dage efter denne lille Hændelse lod Capitain Braun mig kalde. „De er hervet,“ sagde han til mig i en saa høflig Tone, som man sjelden finder hos Overmænd, „og ansat i Corpset; Deres Forhold her har været ulastelig; jeg har altsaa ikke egentlig nogen Ret til at

fordre nærmere Oplysning om deres Personalier. Og dog — maa jeg sige Dem — har deres hele Holdning og især det siddt her i denne Stue forefaldne givet mig stor Lyft til at vide meer om Dem, end der var fornødent til deres Ansættelse. De er ikke det, De vil synes at være. Kunde De overtale Dem til at indvie mig i deres Livs indre Kredse, saa vilde jeg maaskee faae Lyft og Leilighed til at gjøre Dem deres Stilling mere overensstemmende med deres Dannelse og egentlige Tilbøielighed; thi den Plads, De nu staaer paa, har De ikke ganske af fri Villie valgt. Ikke sandt?"

Den Venlighed og umiskjendelige Interesse for min Person, der aabenbarede sig i denne Tiltale, kunde jeg ikke modstaae. I al Korthed, men fuldkommen stemmende med Sandheden, gav jeg ham et Omrids af mit foregaaende Liv og lod ham saa klart, som det var mig selv muligt, ogsaa beskue Beskaffenheden af mit Indre; tillige forelagde jeg ham adskillige Papirer, som bekræftede Sandheden af mine Udsagn. — Efter et Diebligs Betænkning vedblev han: „Det vilde være mig en let Sag ganske at skaffe Dem fri for den militaire Stilling, hvori De dog egentlig er og vil blive fremmed; men jeg troer, De selv vil finde det rigtigst indtil videre at bære de Baand, De selv i Tølelsen af Deres Svaghed har paalagt Dem. Men den strengere

Evang vil jeg lette, og give Dem Leilighed til ved Anvendelsen af deres rige Kundskaber saavel at forskaffe Dem en bedre Tiltræelse, som ogsaa især lidt efter lidt at vænne Dem til at stole mere paa Dem selv og komme paa det Reene med, hvad De bør gjøre for Deres Fremtid. For ret at vise Dem, hvormegen Tillid jeg sætter til Dem, og hvormeget Haab jeg nærer, at De igjen ganske vil hæve Dem i Deres eget Omdømme, vil jeg strax skaffe Dem et Arbeide, hvis Natur er mere passende for Dem end „Spire om! og Benstre Sving!“ Med disse Ord aabnede han en Dør og bad mig følge sig.

Vi traadte ind i et Bærelse, der med tre Fag vendte ud til Byens største Plads, og hvorfra man havde Udsigt til Theatret, et kongeligt Slot og en Havn, opfyldt med Handelsffibe. Paa hver Side af Mellempillerne stode Blomstertrapper, som vare forsynede med en rig Samling af sjeldne Potteplanter. I Fordybningen mellem begge Blomsterterrasser inde i Vinduet sad to unge Damer, den Eine var blond, den Anden stærk brunet. De vare Begge af samme Alder, saa omtrent sexten til sytten Aar. En Brodeerramme med hvidt Broderi, hvorpaa de i Fælledsskab ivrigt arbeidede, stod imellem dem; men ved vor Indtrædelse hævede de begge de deilige Hoveder, rejste sig og traadte os imøde. Begge de unge Piger vare smaa af Væxt, maaffee endog under det

Maal, som Academiet vilde fastsætte som Skjønheds Grændse. Deres rige Haar var tildeels opheftet ved et bredt, om Hovedet let slynget Baand, hos den Ene luseblaat, hos den Andet blegrodt, tildeels hængte det i brede, fyldige Lokker ned om Halsen og Skuldrene. Over den folderige Silkefjole, af samme Farve, som Baandene, bare Damerne Halvfjoler, foran aabenstaaende, af hvidt, stribet Mousjelin, og paa de smaa Fødder stærkt udringede couleurte Skoe.

De reiste sig Begge fra deres Arbeide, og medens de hilste paa Capitainen og affides med ham førte en sagte Samtale, havde jeg ret Leilighed til at drukne mit Blik i al denne Deilighed.

„J veed, kjære Børn!“ sagde endelig Capitain Braun høit, idet han tog begge Sylphiderne om Livet og trykkede dem til sig, „J veed, jeg holder ikke meget af denne Studsen ved noget, der træder lidt udenfor den flagne Landevei, denne Ubestemthed! En Smule Courage! Jeg vil ikke tvinge Jer til Noget, det veed J! Men mit Raad er det dog, at J skulde forsøge det — kun en Prøve? Hvad?“

Begge de unge Damer saae tause paa ham; den Brunette med et livligt, skjelmisk Udtryk i de sorte Dine, den Blonde, hvis klare, fine Ansigt og blaae Dine vare mindre bevægelige, med et idyllisk, dueagtigt Blik, der ikke var ganske frit for Sværmeri.

Capitainen vedblev og syntes i sin Tilstale til Hine snarest at ville sætte mig ind i Forholdene: „Siden din Moder døde, Annette! har jeg ikke foreslaaet Dig noget, hvortil Du med Billighed har kunnet sige nei! og hvad Dig anbelanger, min elskværdige Niece, Felicia! da er Du af en saadan Natur, at jeg stundom er ganske angst og bange for at raade Dig til noget, af Frygt for at Du, som nu engang ikke kan sige nei, skulde lade Dig overtale til Ting, der vare Dig imod. I have begge To — det Lov maa jeg give Jer — regjeret, ja regjeret mit Huus til min fulde Tilfredshed; paa det Regimente har jeg intet at udsætte, Gud bevares! og jeg vil paa ingen Maade fratage Jer noget af Magten; men raade — det maa jeg jo dog nok? og desuden har det jo før været jeres eget ivrige Onske!“

„Men Papa,“ sagde Annette, hævede sig paa Taaen, tog ham om Hovedet og hviskede ham et Par Ord i Øret.

„Na, ikke andet end det!“ raabte Capitain Braun leende, „det skulde vi snart faae forandret! Jeg skaffer ham Lov til at trække en anden Kjole paa; er det saa godt? Altsaa, d'accord?“ Han rakte dem hver en Haand og dreiede sig med de unge Piger hen imod mig, som i Baggrunden af Stuen havde været Vidne til den lille Scene.

„Det var altsaa det, jeg vilde foreslaae Dem: vil De paatage Dem at undervise disse to unge Damer i det franske og italienske Sprog? Timernes Antal overlader jeg ganske til dem selv indbyrdes at bestemme; Honoraret bliver min Sag. Men hvor —?“ lagde han til med rynket Binde og vendte sig ligesom utaalmodig et Par Gange til Høire og Venstre. „Dog jo,“ vedblev han efter et Diebligs Betænkning, „ved Siden af mit Comptoir i det lille Bibliothek, der passer det sig jo ogsaa bedst; der kunne De studere og jeg alt imellem høre lidt om Clevernes Fremskridt.“ I det samme slog Hovedvagtens Klokke. „Tausend! allerede saa mange! Farvel, jeg kommer snart igjen og vil da høre, hvad Aftale der er gjort!“

Han skyndte sig bort og lod mig alene tilbage hos de to Damer. Den, man kunde næsten sige, raae Forlegenhed, der i qvindeligt Selskab saa ubehageligt mærkes hos mange tyske „Burscher“, en Følge af deres eensidige Færd, havde jeg rigtignok for en Deel fjernet fra mig; men min egen naturlige Blyhed gjorde mig det dog umuligt først at begynde Samtalen. Lillige forekom det mig, at Capitain Braun altfor uilfærdigt og med en næsten letsindig Hast havde bragt denne Sag i Gang og altfor pludseligt sat mig i et saadant Forhold til sin Familie. Felicia syntes at dele min Forlegenhed; men Annette, der i det Hele lod

til at være den egentlige Regentinde, lod sig derimod ikke forbløffe. Hun satte sig foran et lille gammeldags Chatol, i hvis øverste Skabs Dør et stort Speilglas var indfattet, fremtog Pappir, Pen og Blæk, og ordnede vore Affairer, idet hun meget naivt over Skulderen tilsendte mig de Spørgsmaale, paa hvis Besvarelse Anordningen beroede. Medens jeg gav de fornødne Underretninger, og hun, spillende med den hvide Tjersfane paa de røde Læber, hørte til, mødte jeg ofte hendes sorte Dine i Speilet ligesom hende. Da vor Aftale var endt, reiste hun sig, rakte mig Timeseddelen og affærdigede mig med et: „Altsaa see vi Dem i Morgen?“

Dette Smorgen kom og mange andre fulgte efter. I Begyndelsen beskjæftigede det uvante Uraeide mig næsten udelukkende, og det var kun nu og da, at jeg hos mine Elever bemærkede andet end, at de, som næsten alle kvindelige Elever, vare med al Iver og Flid ved det, de foretogede dem. Men alt eftersom Underviisningen selv blev mig lettere, aabnedes mine Dine for mine Omgivelser, og de unge Dammers Personlighed tegnede sig lidt efter lidt i klarere Omrids. Begge vare elskværdige; men Formen, hvori denne Elskværdighed traadte frem, var hos hver af dem væsentlig forskjellig. Frøken Annette syntes ved første Blik lidt fornem; men denne Fornemhed fik ved næiere Betragtning et vist Anstrøg af Ironi og Naivetet, der tydeligt viste,

at den ikke var hende i Kjøde haaret, og den Livlighed og Lyft, den Kjæfthed og Frihed, hvormed hun opfattede og behandlede alt, hvad der kom hende imøde, tilintetgjorde lidt efter lidt ganske hiint kolde Slør. Der var næsten Intet, som jo kunde vække hendes Latter, og selv det Alvorligste vidste hun at afvinde en comiff Side. Felicia var mild og venlig, men mere alvorlig, og en bly Andseelse for at træde frem i Uttringer og Domme, røbede lidt den landlige Opdragelse. Men vovede hun sig stundom til at fremsætte en Mening, eller med høitrydmende Kinder at bekjæmpe en Andens, saa kunde man være temmelig vis paa at høre noget sundt og veltænk, medens Brunetten i sin kjække Iver tidt forsvarede de særeste Baastande, som hun ved mindste Modstand igjen lod falde. Naar saaledes Annette ofte uopholdelig lod sin Tunges Livlighed og sit Lune fri Raadighed, sad Felicia for det Meste taus og fæstede sine smilende blaae Dine paa mig, som om de vilde spørge: er hun ikke velsignet? er hun ikke moersom? Og hvor velsignet, hvor yndig var hun saa ikke selv!

Det er saa ofte gjentaget, at ligecartede Characterer i det daglige Samliv sjelden komme i en ret og skjøn Samstemning, og dette er især anvendt paa Ægtefælsforholdet; men det kan vistnok ogsaa finde Anvendelse i Venfæbabet. Den Stilstand, der næsten uundgaaelig maa finde Sted,

naar to aldeles eensartede Aander leve Livet sammen, synes at hindre, eller idetmindste ikke at fremme nogen ret inderlig Tilnærmelse; medens derimod den tilsyneladende Strid mellem to forskjelligartede Sind, liig en usynlig Bæv, bestandig frem og tilbagearbejdende, lidt efter lidt slynger dem i hinanden til en fast og uløselig Fletning. Og saa her gjælder det: uden Bevægelse, intet Liv!

Trods min liden Erfaring i Verden og mit, som jeg troede, ringe Kundskab til den qvindelige Natur, blev det mig dog klart, at netop Forskjelligheden i disse to elskværdige Væseners Characterer maatte have været det vigtigste og stærkeste Motiv til den inderlige Kjærlighed, der knyttede dem til hinanden. Og betragtede man nu deres Ydre, saa maatte man, forekom det mig, ikke engang i denne Henseende ønske at see dem adskilte. Det blide Sværmeri og den kjække Trods, der var deres Characterer egen, syntes at have et fuldkomment tilsvarende Afbillede i Physiognomiet af hele deres ydre Holdning; enhver Mine, enhver Bevægelse, Maaden, hvorpaa hver af dem foretog sig selv de ubetydeligste Hverdags-Handlinger, var saa ganske conform med deres Indres Hovedstemning. Og ved alt dette var det mig, som om det kun blev til et Hele af Skjønhed og Dude, at det kun da fik Betydning, naar de fremtraadte i Forening; den Enes Skjønhed, saavel den aande

lige som den legemlige, var som et Complement til den Andens. Ubevidst syntes de selv at føle dette, idet de næsten altid enten hjemme eller ude viste sig sammen. Farverne var det Æneste, der stundom adskilte deres Dragt; de sang Duetter sammen og spillede helst fiirhændige Claveer-compositioner; de broderede ved een Kamme i Fælledskab; og da jeg efter lang Beden endelig fik Lov til at see deres foregaaende tidligere Arbeider, var det mig i høi Grad paasfaldende at bemærke, hvorledes deres Haandskrift, der i Besyndelsen fandtes himmelvidt forskjellig, gradeviis var blevet een og den samme.

Der var intet Nyt i alt dette; det Forhold, hvori jeg var traadt til de to unge Damer og de Omstændigheder, som ledsagede min Indtrædelse i Huset, de Sagttagelser, jeg anstillede saavel over deres forskjellige Characterer som over det Indtryk, de gjorde paa mig, den synlige Indflydelse, dette mit forandrede Liv havde paa min Aand, kan synes meget ubetydeligt og hverdags. Mig var det et Studium, — hvad siger jeg? — et Studium? En Gjenfødelse, et nyt Liv var opgaaet for mig, en ganske nysskabt Verden var aabnet mig, en Verden, jeg vel havde anet, men aldrig kjendt, en Verden fuld af de sødeste Tillokkelser og rig paa de modigste Forhaabninger. Thi Mod havde jeg faaet og med kjæf Tillid til mine Kræfter tog jeg atter til det

fyldige Forraad, jeg tidligere havde samlet, men som i min Fornedrelses Tilstand ligesom var svundet for min Bevidsthed. Jeg følte saa klart Sandheden af det, Een blandt mine berømte Landsmænd har sagt: at Kjærligheden er den Hovednøgle, som lukker op for Alt i Mennesket. Som efter en befrugtende Regn spirede ogsaa Alt det, der saa længe havde ligget som et dødt Frø gjemt i mit Indre, frem til et frodigt Liv; det Eine drog det Andet frem, arbejdede sig op, vorte og forgrenede sig til alle Sider og optog med Lethed alt Nytt, der forekom. Mine Tanker bevægede sig derved uafsladeligt hen til den Lysheds, som havde vaakt dem til Liv, og mit Hjertes eneste Ønske var ret at være Noget, for at blive værdig til den Gimmels, der syntes at aabne sig for mig. Jeg elskede! Det var som en Aabenbaring, der umiddelbart skjænkede min Sjæl en klar Anskuelse, en uimodsigelig Sandhed. Jeg elskede — men hvem? Af, dette Spørgsmaal gjorde jeg mig ikke selv. Det faldt mig aldrig ind at tænke mig disse To adskilte; ligesom de for min Tanke kun udgjorde eet Væsen, saaledes var det ogsaa mit Hjerte umuligt at fjerne dem fra hinanden, og hvis det maatte hengive sig til den Eine, saa kom det med Nødvendighed ogsaa til at omfatte den Anden med samme Kjærlighed.

So længer jeg drømte mig ind i denne fortryllede

Kreds, jo fastere troede jeg mig overbevist om, at jeg ikke kunde, ikke burde leve uden at eie begge Hjertes. Jeg tænkte snart slet ikke paa det mod Guds og Menneskers Lov Stridige, det Uffkyelige i at give efter for et saadant Vanvid; jeg bekæmpede for mig selv af al Magt og med alle de Vaaben, der stode til min Naadighed, enhver af de menneffelige og, som jeg paaftod, grusomme og fornufftsstridige Bestemmelser, der vilde vise mig tilbage fra mit Staseri. Og da jeg nu endelig klart saa, hvor frit, uforsbeholdent og naivt begge de unge Piger aabnede mig deres Tankers Løndom og lode mig henrykt skue, hvad der foregik; — da Hændelsen — Skjebnen — Gud satte mig i Besiddelse af alle Midler til at udføre min i eensomme, fortvivlede Timer udrugede Plan, saa — — —

7.

Her standsede Advocaten i sin Forelæsning, og bemærkede med et fint Smil: „Det forekommer mig, at Alt dette begynder at blive altfor overstadigt — überschwänglich, som vore Naboer sige, — og det Følgendes Indhold,“ lagde han til og skottede med en betænkelig Mine over til Damerne, „det seer mig rigtignok ud til Allehaande!“

„De har Ret,“ hviskede Geheimeraaden, „det er en Ting, som kun vi To tør være vidende om!“

En Tjener traadte i dette Dieblif ind og meldte en fra Bhen nys ankommen Herre, som ønskede at gjøre Herfabet sin Opvartning endnu i Aften, hvis det var beleiligt.

Næppe havde Tjeneren udtalt, før en pludselig Rødme fløi over Frøken Elisas Kinder; hun fik meget travlt, reiste sig hurtigt fra Bordet, hviskede et Par Ord til Fru

Friland og vilde forlade Bærelset; men Onkelen kaldte hende tilbage:

„Kjære Barn! hvorfor vil Du forlade os? Forund os Din Nærværelse endnu et Dieblif. Det vil dog vistnok interessere ogsaa Dig at gjensee vor unge Sømand og af hans Beretning maaskee erholde beroligende Svar paa tusind Spørgsmaal, som sikkerligt ligge Dig paa Hjerte!“

I det Samme aabnedes Døren og en ung Søofficier traadte ind med al den djerve Frihed og ridderlige Tiinshed, som næsten altid har udmærket Marinens Officierer. Felix, hvis skinsyge Die Intet undgik, og som meget rigtigt havde bemærket Frøkenens Bevægelse, undersøgte nu den Fremmedes Person saa nøie, som om han skulde male ham.

„Na, ja saamæn!“ tænkte han, „det er jo en ganske smuk Karl, men dog altfor lang og smal. Hans Skabning er forresten ret regelmæssig, det kan jo ikke nægtes, — og hans Holdning ganske pafsable. Denne store, frumme, saakaldte Romernæse, den lider jeg ikke; skjøndt det ovale Ansigt tager sig godt ud under det brune, krøllede Haar. Farve har han da ikke meget af. Ah! han har været syg — saaret! Han bærer den venstre Arm i Bind. See, see! en Helt! en Fædrelandsfrelser! Ja, Gud hjælpe os for Frelse, vi fik! Na, det kan han da ikke gjøre ved! — — Det maa altsaa være den store Dilettant i Kunsten,

som gamle Mæltling har fortalt mig om. Jeg er bange for, at han passer bedre ved sine Kanoner og blandt sine begede Kammerater, end i Musernes Tempel!"

Uden at overhøre et eneste Ord af de Meddelelser, der deels Iydeligt, deels med halv Stemme udverledes mellem Lieutenanten og Geheimeraaden og Nicen, havde Felix ført denne opbyggelige indre Monolog. Derpaa bøjede han sig hen til Tomsfru Dorette, der endnu sad og syede, og hviskede i en temmelig fortrolig Tone til hende:

"Dorette! er det ham?"

Dorette slog sine brune, smilende Dine op mod Kunstneren, og svarede hurtigt og sagte: "See paa Trøfelen!"

I Sandhed! det var ikke muligt at tage Feil. Der sad hun ved Bordet, støttende Hovedet paa Haanden, der var halvt skjult i de glindsende Krøller; Kinderne blussede og de tindrende Dine hvilede ufravendt paa Sømanden, der nu stod og talte med hendes Onkel og Advocaten. Et eget, undseligt Smil laae om hendes Læber. Ganske henfjunken i Betragtning syntes hun knap at høre eller ændse, hvad der blev sagt, og det hurtige Mandedræt, der hævede hendes Bryst, røbede tydeligt den indre Bevægelse. Ogsaa Officierens klare, fjæffe Dine dvælede under Samtalens

Løb stadigt ved hende; ogsaa han syntes lidt aandsfraværende.

Felix forstod altfor vel at tyde denne Billedskrift, og de Slutninger, han drog deraf, vare ham saa piinlige, at han ikke kunde modstaae Fristelsen til paa een eller anden Maade i det Mindste for Diebliffet at forstyrre denne tause Samtale. Han gjorde et Par Skridt frem for at nærme sig Frøkenen; men den gamle Herre traadte ham i Veien, tog ham fortroligt under Armen og idet han førte ham hen i et Vindue, sagde han:

„Imorgen forlader jeg dette Sted og jeg raader ogsaa Dem til at søge Hjemmet, som nu igjen er blevet os aabnet. Det gjør mig ret inderligt ondt, at vi nu paa nogen Tid maae skilles; men det skal, haaber jeg, ikke vare længe! Jeg havde troet at kunne tilbyde Dem en Plads i min Voiture; men nu maae jeg bede Dem tillade mig at tage mit Ord tilbage. Lieutenant Haller har, som De seer, endnu ikke forvundet Følgerne af det Saar, han fik strax i Begyndelsen af Beleiringen. Ja, han blev egentlig ret alvorlig syg, da han altfor tidligt stillede sig til Tjeneste. Det er saa naturligt,“ lagde Geheimeraaden til, idet han smilende jaae hen til Krigsmanden, der stod i en stille Samtale med Frøken Elisa, „at man kjæler lidt for disse brave Folk, som have sat Liv og Lemmer i Bove for os.

Ikke sandt? Seer De, jeg skal nok skaffe Dem en Plads f. Ex. paa en Kalvevogn, hvoraf der afgaaer flere til Byen i Morgen. Men det er meget tidligt. Dog De er jo raff og rørig, det vil ikke anfægte Dem. — Nu hjertelig Tak for al Deres venlige Overbærelse med en gammel Cavalier, der i al denne Tid visjelig har misbrugt Deres Tid og Talent. Men — jeg vil gjengjælde Dem dette — og jeg kan!"

Her taug Geheimeraaden et Par Secunder, og saae ud af Binduet, som om han vilde samle sine Tanker.

"Jeg kan," gjentog han, "gjengjælde Dem Deres elskværdige Forekommenhed mod mig; jeg kan skjenke Dem Noget, som jeg uden at støde an mod Delicatesjen kan og skal give Dem, og som De ikke kan andet end modtage med Glæde. O, De aner ikke — De kan ikke forestille Dem, hvor det vil være mit Hjerte kjær," udbrød han begejstret, "paa denne Maade at slynge et Baand om os, saa stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille vore Hjerter! — Nei, nei! rolig! sindig! For Diebliffet kun dette. Nu lev vel! lykkelig Reise! De skal snart høre fra mig!"

Han omarmede derpaa den forbausede Felix, trykkede hans Haand og saae ham længe ind i Diet med et Blik, der syntes at udtrykke en dyb, vemodig Glæde. Saa lod

han ham tage Afsked med de øvrige Tilstedeværende, og Felix, der under alt dette følte sig mere og mere forlegen og forvirret, forlod Værelset, forfulgt af Sømandens store, alvorlige Dine og Fru Frilands sarkastiske Smil.

Med bankende Hjerte og ganske beruset af alle de Forhaabninger, som Geheimeraadens høitidelige Tiltale atter havde vaakt i hans letbevægelige Sjæl, ilede Felix til sit Værelse, og medens han her ordnede Alt til sin Afreise, gjennemgik han i Tankerne alle de tillokkende Muligheder, der før ofte havde været hans ensomme Timers Kjæledægger; og dette uden engang at lade sig forstyrre af den modbydelige, nedslaaende Forestilling om, at han næste Dag og Nat skulde sidde paa Toppen af et langsomt fremskridende, himmelhøit Varels, og i denne gratieuse Situation maaskee blive seet af Fru Friland.

8.

I de næstfølgende Dage skeete da den store Udvandring fra Grevens gjæstfrie Slot. Den ene Familie drog bort efter den anden, flere maaskee uden at finde et Spor af deres forrige Hjem i Byen.

Blandt de først Afreisende var Hr. Felix. Tidlig om Morgen en efter hans sidste Samtale med Geheimeraad Melting, der i saa høi Grad havde hævet hans Mod og spændt hans Forventninger, førte han langsomt ud fra Ladegaarden, Bakke op og Bakke ned, gennem Skove, over Sletter, maatte dvæle længe i de ringeste Kroer, og først næste Morgen ved Dagbrækningen fik han fra F—berg Slots Bakke, hvor det endnu vrinlede af Telte, Bivouacquer og fiendtlige Soldater, Die paa den ulykkelige By. Han havde paa Veien været saa heldig at undgaae ethvert Møde, der vilde generet ham, ethvert Die, hvis Udtryk havde kunnet saare; og paa den lange, langsomme Rejsesart havde

han ret havt god Tid til i Mag at udmale sig Fremtidens Herligheder. I denne Fremtidens lysende Glorie saae han da sig selv som anerkjendt Søn af en rig, fornem og for-maaende Mand, i en glimrende og uafhængig Stilling, let ført hen ad Livets Vej, ikke ved hans egen Møie og Anstrængelse, men ved en mild Skjebnes Haand; og den Kunst, som han troede at udøve med Held og som hidtil havde ydet ham et tarveligt Udkomme, skulde da være ham som en smykkende Tilgift, en udbortes Brydelse, den selv hans fornemme Omgivelser manglede. Ak, han glemte reent eller vidste ikke, at Flid, Kjærlighed og Odmøghed maae være Sjælen i enhver, selv den meest begavede Kunstners Liv, og han saae slet ikke — selv om hine Forhaabninger om Stand og Rigdom gik i Opsyldelse, — paa hvilken huul og falsk Grundvold hans drømmende Phantaste og hans lysvaagne Forfængelighed byggede deres gjennemstigte Slotte.

Dog altsom han nærmede sig Byen, maatte han lidt efter lidt stige ned fra sine Drømmes Himmel og tænke paa den paatrængende, uundgaaelige Virkelighed. Hans Tanker førte ham til det lille Tagkammer, som han for nogle Maaneder siden havde forladt. Vilde han igjen finde sin fattige Seng, sin Stol, sit Bord, Speilet paa Vinduesposten, sit Tegnebræt, sin Brændekurv med den sidste Lev-

ning fra Vintertiden? eller var alt dette opslugt af Ilden? var Huset forsvundet lige til Grunden som saa mange andre? Og Gierinden af Huset? Levede hun endnu? Skulde hun endnu, som forhen, med al sin jævne og stille Venlighed kunne modtage ham i sin lille, mørke, men stirlige og hyggelige Dagligstue, hvor hun saa ofte havde skjenket ham Thee og med en kjærlig troende Sjæl hørt paa hans vindige Pral? — Alle disse Spørgsmaal trængte sig saa uimodstaaelig ind paa ham, alle disse Billeder, saa simple, men tillige saa fredelige og glade, toge hans let bevægelige Phantastie og hans ustadige Tanke saa ganske i Besiddelse, at der lidt efter lidt i hans Hjerte opstod en Følelse, der havde megen Lighed med Længsel, en Utaalmodighed, der nærmede sig meget den Hjerte=Angst, man pines af ved Tvivl og Uvisshed om et elsket Væsens Skjebne. Deraf kom det, da han langsomt rullede fra Slotsbakken hen gennem Forstaden, at han med hele sin Sjæl fløi forud til den Gade, det Huus, der var Maalet for hans Reise; og da endelig Vognen standsede ved Acciseboden for der at aflæses og visiteres, steg han af, fik sin Kuffert paa Nakken af en Sjouer og ilede med hurtige Skridt ind i Byen. Han var saa betagen af Higen efter at komme hjem, at end ikke al denne Udelæggelsens Vederstyggelighed, der ved hvert Trin, tilhøre og tilvenstre frembød sig for hans Die,

gjorde det stærke, tragiske Indtryk paa ham, som han selv i Forveien havde formodet, men kun fremskyndede hans Skridt.

Det var meget tidligt paa Morgenstunden, Alt var stille i Gaderne, alle Boutiker endnu lukkede. Endelig dreiede han om fra N.—torv ind i R.—gade. „Gud være lobet!“ Han slog Hænderne sammen af Glæde. Der stod jo det pyntelige, fire Etagers Huus heelt og holdent i Række med de andre! Mandeløs sprang han op ad Trappen og ringede paa. Den velbekjendte Klokkeflang syntes at hyde ham et venligt Velkommen. Den gamle Stuepige lukkede op. Hun havde under hele Rædselen næppe forladt Huset: men hver Morgen havde hun stadigt spurgt den lille Matrosdreng, der bar Vand og fløvede Brænde for hende: „Naa, Peter, kan vi knibe ham?“ (Vjenden nemlig) hvorpaa hun ligesaa stadigt havde faaet det Svar: „Jo, wenss han bare ikke vil stjære Vandet fra os af!“ — Hun stod nu der i Døren og snappede efter Veiret af Forundring over at see deres Logerende igjen.

„Jh, Du min Gud og Skaber! er det Dem? Naa, saa er De da sluppet fra det Pak med heelt Skind. Her have vi rigtignok døiet Ondt i lang Tid; og især tilsidst tog han grueligt slemt paa; men vel var det, at han dog ikke skar Vandet fra os af!“

Uden at agte paa hendes Snak, havde Felix flere Gange gjentaget sit Spørgsmaal: „Hvorledes har Madamen det?“ Endelig fik han Svar.

„Na jo saamæn,“ sagde Sabine, „hun har det ret godt, som man kan have det, naar man har maattet see paa saa megen Sorg og Glendighed og har udstaaet saa megen Angst. Hun er inde i Boutiken. Vær saa artig!“

Felix gik ind gennem Hjørnestuen, stillede sig ved Døren, som førte ind til Boutiken og lagde Diet til det lille runde Vindue. Derinde gik Madame Farmer, isørt et sneehvidt, folderigt Underskjørt og en lysrød, langskjødet Nattrøje, der mere fremhævede end dulgte hendes fyldige, faste Figur. Over den venstre Arm hængte et Bidsteklæde og i den høire Haand havde hun en lille Støvekost, med hvilken hun flittigt arbejdede mellem sine Kopper, Tallerkener og Fade. Under den fine Natkappes brede Strimler viste sig hendes regelmæssige, sunde Ansigt med det staaende Udtryk af Mildhed og Indolence.

Felix aabnede Døren sagte og traadte ind.

Madamen vendte Hovedet lidt til Siden og fik Die paa ham; men hun udstødte intet Skrig af Glæde eller Overraskelse; hun tabte ikke det Fad, som hun just havde børstet og astørret. Nei, hun satte ganske sindigt bemeldte

Fad hen paa Disken og et Par andre ovenpaa, lagde Støvefost og Bidsteklæde fra sig og gif Kunstneren smilende og rolig imøde, slog begge sine Arme om hans Hals og trykkede et ret tæt Kys paa hans Læber. Det eneste Tegns paa indre Bevægelse, der blev synligt, var, at hendes klare, blide Dine bleve lidt mere glindsende end sædvanligt. En god Engel maatte nok have sendt hende denne Taaredug, der blandede hendes Dine lidt, saa at hun ikke saae, hvad hun ikke havde godt af at see. Hun bemærkede ikke den fjantede Forlegenhed, hvormed Kunstneren modtog hendes velmeente, naive Hilsen; hun anede ikke, hvilken Forandring der nu atter var foregaaet i hans Sind, idet han sammenlignede den fornemme Verden og det elegante Liv, han nylig havde forladt, med de jævne, borgerlige Omgivelser, hvori han nu igjen skulde finde sig hjemme; en Sammenligning, der gjorde hans svage Hjerte koldt og forstæmt.

Ganske ugeneert lagde hun sin venlige Haand paa hans Arm, saae op og ned af ham og sagde:

„Naa, det var jo rart, at vi har Dem! Jeg haaber, De har havt det bedre, end vi her. Men, Gud være lovs vet, vi slap dog bedre fra det, end mange tusind Andre. De seer, her er end ikke knækket en Rude. Deres Værelse staaer saamæn til Dem accurat, som De forlod det. Jeg vilde rigtignok have ladet det male og pudse lidt op for

at overraske Dem dermed, naar De kom hjem; men saa kom al denne Ulykke paa, og saa blev der Intet af, for den Gang. Gaa nu op og klæd Dem om, og kom saa ned og faae lidt at spise og drikke. De er vel ganske forkommet af den lange, kolde Natterejse! Saa skal jeg fortælle Dem og De skal fortælle mig, — og det skal blive moersomt!" Med disse Ord vendte hun sig ganske rolig igjen til sit Arbejde, som om Intet var forefaldet, og Felix gik op. — —

— Trods alle sine glimrende Udsigter, var Felix dog, da han igjen var kommet i Orden i sin gamle Bolig, strax betænkt paa at begynde den Tegne = Underviisning, hvoraf han hidtil for det Meste havde levet. Lillige foresatte han sig at fuldende et Arbejde, der ved hans Landreise var blevet afbrudt, og hvorom han i Lyse Diebliffe selv havde den bedste Formening, medens en mismodig Stemning ofte igjen var i Stand til at sætte ham i Hovedet, at der ikke kunde tænkes noget Glettere. Det var et Kobberstik efter et Billede paa Kunstammeret, af en hollandsk Maler. Det fremstillede en af hine Scener af det lavere Folkeliv, der, fulde af djerv Kraft og skalkagtigt Lune, ved saamangen dygtig Kunstners Bensel træder os imøde med flaaende Sandhed og altid er saa tillokkende. Han havde anvendt sine bedste Kræfter og den ham størst-

mulige Flid derpaa, og besluttede nu, naar det om ikke lang Tid var færdigt, at sende Geheimeraad Melting et af de første og bedste Aftryk, avant la lettre. Det skulde være en Baamindelse; og den syntes virkelig at være fornøden. Thi der gik otte Dage efter Hjemkomsten til Byen, der gik fjorten Dage, ja næsten en heel Maaned var forløben og endnu hørte Felix Intet fra sin gamle Belynder, og han begyndte at blive ængstelig og urolig for sine skinnende Sæbebobler. Det hjalp ikke, at han i sine mange eensomme Timer søgte at styrke og befæste sig i Troen paa den Herlighed, som skulde komme; det hjalp ikke, at han idelig gjentog sig Excellencens sidste fortryllende Ord, især denne mærkelige, bethydningsfulde Sætning: „Jeg vil slynge et Baand om os saa fast og stærkt, at Intet i Verden saa let skal kunne adskille os.“ Intet mægtede at dæmpe den piinlige Uro, som Geheimeraad Meltings Tausshed uafsladelig vakte i hans Sjæl, han havde Møie med at styre sin Utaalmodighed, og maatte anvende al sin Kraft for at kunne vedblive sit Arbeide.

9.

En Morgenstund sad Felix just saaledes tankefuld og adspredt i sit lille Værelse. Han havde lagt Gravstikken fra sig og stirrede med forslagne Arme ud ad det halv tildækkede Vindue op mod det Stykke af den blaa Himmel, som han kunde skimte, da det i det Samme bankede paa. Døren aabnedes og hans Velærværdighed Hr. Pastor Petersen skjød sin velnærede Personlighed indenfor og traadte med smilende Ansigt, men ganske forpustet hen til ham.

„Her har De mig, Høistærede!“ sagde han stønnende, idet han lod sig synke ned paa en lille Kørstol, saa den knagede, „her er jeg, som jeg lovede Dem! Men — det var dog en forfærdelig Hov Trappetrin, jeg maatte trampe op ad, for at nyde den Glæde og Ære at see Høistærede. Min forrige Nabopræst, Magister Hartman, vilde have sammenlignet den med Jakobs Himmelfste, — ja, for

det var en meget lystig Patron! — Ja jeg har saamæn, med Skam at tale, alt været her et Par Ugerstid, men jeg har desværre været forhindret fra tidligere at opføge Dem. Her til Byen kom jeg, som De kan begribe, ikke alene; men jeg frygter for, ja, jeg er næsten vis paa, at jeg kommer til at reise alene hjem."

"Hvorledes? jeg forstaaer Dem ikke!" sagde Felix adspredt.

"Jh, jeg sagde Dem jo dog, Søstærende! sidst da vi taltes ved, — den Dag, da De mødte ham, Siller, som havde været inde i Præstegaarden — — af ja, den Siller! det Skind! Jeg maa dog sige, jeg har ondt af ham, — hm! — Nei —, hvad jeg vilde sige: De husker jo nok, at jeg alt dengang havde besluttet at bringe min stakkels, syge Felicia herind og faae hende paa Hospitalet. Alle Mennesker raadede mig dertil, og jeg vilde da saa gjerne gjøre, hvad der kunde gøres, til hendes Lindring; thi om egentlig Helbredelse, vidste jeg, kunde her ikke være Tale. Saa laante jeg da en Karosse af Greven, som ret er en rar, velsignet Herre, og fik hende da, vel indpakket i Sengklæder, ret lempeligt og beqvemt herind. Ved Professor C—s Godhed havde jeg beredt hende Plads og nu ligger hun derude. Men — var det nu Reisens Besværighed, som hun ikke har kunnet taale,

eller havde Gud allerede nu besluttet at tage hende til sig, nok er det, hendes Tilstand har efter Lægernes Skjøn i saa høi Grad forværret sig, at man hvert Dieblif kan vente Oplosningens Time. Nu har jeg fra hende til Dem en Bøn, med hvilken jeg forener min egen. De veed selv og mindes vel nok, hvor usigelig glad og oplivet hun var histude de enkelte Dieblifke, da hun med fuld Bevidsthed kunde see Dem sidde ved hendes Smertensleie. Ja, det var sær forunderligt, hvor meget hun holdt af Dem! Nu vilde hun saa inderligt gjerne see Dem igjen, blot een eneste Gang see Dem, inden hun gaaer bort herfra. Det kan De da ikke nægte hende? Vel?"

Felix saae ved denne Anmodning halv ærgerlig og forlegen paa Præsten og fremstammede nogle intetstgende Udflugter; men denne bad saa bønligt og overtalte saa varmt, at det dog tilsidst lykkedes ham at overvinde den unge Herres Ladhed eller rettere den Modbydelighed, han følede ved at træde et Dødsleie nær.

„Men jeg frygter for, at det har Hastværk, Høistærede!“ vedblev Præsten, lidt forstemt ved hans Mølen.
„Kjære! Dersom De vidste, hvad hans Excellence Geheime- raad Melting meddeelte mig, da han igaar lod mig kalde til sig, saa troer jeg ikke, De vilde tage i Betænkning“ — —

Geheimeraadens Navn virkede paa Kunstneren som en Trylleformel. Han saae med store Dine og oprømt Ansigt paa Præsten, tog sin Frakke og Hat og sagde: „Nu er jeg færdig! — Naa, hvad var det saa, Geheimeraaden fortalte Dem?“

„Kom, kom! lad os gaae!“ afbrød Præsten ham hurtigt; „ja, hvad han sagde mig, det tør jeg endnu ikke aabenbare. Det er mig forbudt; og det kunde ogsaa let blive til uoprettelig Skade for hende, — hvad jeg vilde sige, for Dem — Nei vist ikke! De maa ikke friste mig! Kom nu, lad os gaae!“

Paa Gaden begyndte den Forstemning, som Felix ved sin Opførsel havde frembragt i Præstens Sind, lidt efter lidt at forsvinde, og medens de langsomt vandrede den lange Vej til Hospitalet, gjorde Præsten sig lystig over adskillige af de Gjenstande, der kom ham for Die, og Felix, mørk og indesluttet i sig selv, lod ved sin Tausshed hans Snaksomheds Strøm have frit Løb.

„Her er dog en Guds Betsignelse af kjonne Fruenspersoner i denne gode Stad! Vimsede de ikke, min Sandten, Gade op og Gade ned, saa man er færdig at løbe Genoverende ved hvert Skridt, man tager. Og pene ere de! Kun Skade, næsten Ingen af dem kan gaae rigtig! Ind til Beens, vraltende, flæbende, hoppende, svinkende, — og

store brede, flade Fødder, samt Elephantsmalbeen have nu de Fleste! De gaae næsten, som om de slet ingen Kraft havde i Hosterne. Ja, Herregud! Hoster have de da heller ikke meget af — at sige naturlige — saavidt man kan skjønne. — Jeg skulde rigtignok ikke selv, som min forrige Nabopræst Magister Hartman gjorde, driste mig til at vise dem, hvorledes de burde bruge deres Been. Ja, det var en suurrig Fætter, den gode Magister! Han prædikede engang om Mariæ Besøgelse, Luceæ Evangelium, 1ste Capitel 39te Vers. Ah, ja det kjender De nok; der er gjort saa mange deilige Billeder over den Begivenhed. Naa, nu vilde den gode Magister i sin Begeistring ret gjøre sine Tilhørerinder begribeligt, hvorledes Maria var gaaet hen ad Bjergene. „Hun gif hastelig, staaer der, kjære Børn! Hun gif ikke som Kjøbstedfrøkenerne svinkende, svaiende; hun gif ikke heller som I her i vor By trampende, stampende. Nei, hun gif hastelig! Hvis jeg var nede paa Kirkegulvet skulde jeg nok vise Jer, hvordan hun gif!“

Under dette og andre lignende Udbrud af Præstens Lune, hvorved Felix stadig holdt sig taus, vare de i B—gade komne Hospitalet saa nær, at de kunde øine Borten. Da saae de Siller blive lukket ud derfra. Han gif langsomt, med blottet Hoved henad Fortouget, Dinene

vare fæstede paa Jorden, og han knugede Hatten med begge Hænder mod Brystet, som om han bad en Bøn. Bleg og med taarefyldte Dine kom han dem imøde.

„Stakket!“ hviskede Præsten, „nu har han været derinde og“ — —

„Hvorledes?“ udbrod Felix forundret, „har han været derinde hos —?“

„Savist har han været derinde!“ svarede Præsten hurtigt „hvorfor skulde han ikke — — Dog spørg ikke! Vi, til vi sees hos hans Excellence. Min Mund er lukket!“

Da de nærmede sig Siller, slog denne Dinene op og stirrede forvirret paa dem, som vaagnede han af en Drøm. Gamle Sagn fortælle, at de Dødelige, som vær= digedes at skue det Himmelske i umiddelbar Nærhed, lang Tid derefter paa deres Ansigt bære ligesom en synlig Af= glands af den evige Herlighed. En saadan vidunderlig, livsalig Klarhed syntes at omstraale Sillers vemodige, blege Ansigt, og at lyse ud af hans taarefyldte Dine. Han standsede foran Præsten og Felix, rettede sig i hele sin Høide og drog Beiret dybt, sundt og let, som om et Bjerg var faldet fra hans Hjerte. Han lagde Haanden paa sit Bryst og sagde med høitidelig, men sagte Stemme:

„Gaa ind, Felix! gaa ind og see en Engel! Og var De end nok saa retfærdig og god, De maa vandre

bedre derfra. Gaa, skynd Dem! Hvert Minut er et Tab!"

Taus trykkede han Præstens Haand og fortsatte derpaa sin Gang. De tvende andre Herrer traadte ind i Hospitalets Gaard, og lidt efter aabnedes den Syges Værelse for dem.

Det var en klar Dag; Solens Straaler, dæmpede af grønne Forhæng, flød gjennem de høie Vinduer og udbredte et mildt beroligende Lys i det stille Kammer. Den opvartende Kone hvistede et Par Ord til Præsten, som derpaa satte sig paa en Stol, der stod ved Sengen, medens Felix traadte nærmere og med forslagne Arme taus betragtede den Syge. Hun syntes at ligge i en blid Slummer, og det var tydeligt at see, at hun hvilede. Intet Træk af Smerte vansstrede det ædle, blege Ansigt; hendes to smaa Hænder med de blegblaae Nærer i den sneehvide Hud laae halvaabne paa Teppet, og Mandedrættet var svagt, men roligt.

Taus og alvorlig havde Felix alt længe saaledes staaet, hensjunken i Beskuelsen; da aabnede hun med Gæt sine Dine, og hendes Blik faldt ligesom instinctmæssigt paa Felix.

Hendes Stemme flumrede i hendes Bryst; hun kunde ikke tale; men mat bevægede hun den ene Haand henimod

ham, et svagt Smil dæmrede om hendes Læber og i de fugtigt glindsende, store blaae Dine aabenbarede sig et Udtryk saa usigeligt, saa mægtigt, at han ikke længer kunde modstaae, men sank, overvældet af Bemod og uforstaaet Smerte, ned paa Knæe foran den lave Seng, greb den Syges venstre Haand, lagde sit Ansigt paa den og græd bitterligt. Isen om hans Hjerte syntes at smelte; hans Hovmod syntes knust; det var, som om de bedre Spirer i hans Sjæl, halv gvalte og visnede, nu paany fik Liv og grønneedes; han skammede sig ved sin Usjælsked; han gjorde hellige Løfter i sit stille Sind; og en ny, ædel Kraft syntes at give hans Forsætter Styrke. Og dog — under dette indre, mægtige Omsving — indtraadte der Dieblikke, da han reflecterede, og endog beundrede sig selv i denne nye Situation.

Han løftede sit Hoved i Beiret og saae paa Felicia. Hendes Dine hvilede ufravendt paa ham. Der laae en heel Verden af Kjærlighed i dette Blik, et saadant, som det kun er forundt saadanne Dine at fæste paa den Elskede. Det var en Kjærlighed, ukænket af Lidenstabs; en Kjærlighed, reen og stjer som Himlen, hvorfra den stammer. Hun saae paa ham; men det var, som om han ikke kunde udholde denne Glands. Han bøiede sit Ansigt

igjen paa hendes fine Haand og trykkede sine hede Læber paa den. Da følte han, at Felicia sagte lagde sin høire Haand paa hans Hoved og lod den hvile der. Alt var taust og thyst omkring dem. Længe — længe laae han i denne Stilling, hans stille Taarer strømmede, ubevidst vandrede hans Hjertes Tanker en Vej, de sjelden havde vandret. Hendes Haand hvilede endnu paa hans Hoved.

Endelig reiste han sig mat og drømmende. Der laae hun med et ubeskriveligt Smil om Læberne. Dinene vare lukkede. De aabnedes ikke mere.

Og han vidste ikke, ved hvis Dødsleie han havde dvælet; men hun vidste, paa hvis Hoved hun havde nedbedet Belsignelsen, — den eneste Urv, det var hende forundt at efterlade ham. — — — — —

Felicia var ført ud til Kirkegaarden i Landsbyen, og Vinterstormen jusede alt over hendes lille Gravhøi.

Efterat have sendt sin Søster det sidste Farvel og dækket hendes Støv, var Præsten, paa Geheimeraadens Anmodning, igjen kommet ind til Byen. Han besøgte strax Felix, hvem han traf i en stærkt bevæget Stemning, i en næsten feberagtig Spænding. Samme Dag

havde han nemlig sendt sit nu fuldførte Arbejde til den gamle Herre, og fra denne modtaget en meget venlig Indbydelse til om Aftenen. En lignende havde Præsten faaet.

10.

Medens det udenfor regnede og sneede og Stormen foer susende gjennem Gaderne, hvor de fattige Lygter snarere gjorde Mørket bemærkeligt, end lyst for Folk, lignede det Indre af Geheimeraad Meltings Bolig mere et Foraar end en Vinterleir. Den gamle Herre yndede det Theatralste: selv det daglige Livs Begivenheder lod han gjerne træde frem i en mere pompeus Form, end de egentlig trængte til. Denne Aften glædede han sig nu til ligesom at spille et ophøiet Fatums Rolle, og der var rigeligt sørget for, at Scenen kunde være Forestillingen værdig. Hele den elegante Etage var opvarmet og oplyst; man traadte overalt med Velbehag paa de bløde, brogede Gulvtepper og indaandede Dufsten af en Mængde Blomster og Træer, der i sørlige Potter og Baller vare anbragte rundt omkring. Størstedelen af denne Flor var en Gave fra Greven; og Victor Marteau havde selv maattet bringe disse sine Pleiebørn ind

til Hovedstaden. De tre Tjenere vare i Gallalivree, Papegoiens Buur var skjult af en grøn Silkehætte — fort, Alt aandede en stille Festsighed. Paa et Bord stode to store Billeder i forgyldte Rammer, vendte mod Væggen.

Hans Excellence selv, iført en fort Huusdragt, med en lille Stjerne paa Brystet, gik op og ned ad Gulvet i Dagligstuen og dreiede tankefuld sin gyldne Daase mellem Fingrene. En Tjener meldte Advokat Friland.

„Men Deres Frue?“ raabte Geheimeraaden, der saare nødigt vilde savne Tilskuere ved sin Soiree, hurtigt den Indtrædende imøde.

„Johan havde Befaling at bede hende først træde ind til Frøkenen,“ svarede Friland smilende, „og dette faldt mig ret beqvemt, da jeg endnu har Adskilligt at meddele Deres Excellence!“

„Ja,“ sagde den gamle Herre, „jeg havde nok ønsket det lidt før, — De veed, i Aften“ —

„De har Ret,“ sagde Advokaten hurtigt, „men der er Intet forsømt. Alle Invitationer ere besørgede i Deres Navn, og de fornødne resterende Oplysninger have vi endnu god Tid til at udverle. At jeg ikke har meddeelt Dem Fortættelsen af Sillers Selvbekjendelser, hvoraf jeg paa Landet læste en Deel for Dem, har jeg havt Grunde til, som jeg en anden Gang skal sige Dem. Af Manuskriptet

hørte De dog saa meget, at det maatte være Dem klart, hvad hans Lidenskab førte ham til. Han begik virkelig denne Forbrydelse! Det er ubørt! De vil maaskee spørge, hvorledes Saadant var muligt her i vort Land? De har Ret, det er høist mærkeligt, at det kunde skee; men vist er det, at det lykkedes ham. Jeg har selv seet begge Bielses-Attester, begge udstedede samme Dag. Ak, Lidensskaben er saa opfindsom! Paa een og samme Dag lod han sig vie til de to unge Piger, som ikke anede det Rædsomme. Ogsaa her maa man spørge: hvor var det muligt? Ja, var man overtroisk, saa kunde man let falde paa at antage, at onde dæmoniske Magter ogsaa her havde drevet deres Spil og hjulpet til at fremme en Mørkets Gjerning. Med en Troendes fulde Overbeviisning paastaar ogsaa Siller selv, at hiin gaadefulde Egenkab hos ham, nemlig at han var en Dobbeltgjænger, hvorpaa han i Manuskriftet anfører flere Exempler, netop paa hiin Dag havde yttret sig og været medvirkende Middel til at indhylle Sagen i et tættere Mørke. Capitain — Oberst Braun skulde nemlig, efter hans Paastand, i sit eget Huus have seet ham, siddende med en Bog i Haanden i et Værelse, medens dog Siller, paa den Tid, om Eftermiddagen, var en god Fjerdingvei borte fra Byen! Lillige indtraf der to Omstændigheder, der ligesom arbejdede for ham. For

det Første kom den i hans Optegnelser omtalte Berliner Theolog, Sachheim, med hvem han i Nærheden af M—m havde haft en Duel, netop paa den Tid, da Siller gik i sin høieste Ecstase, her igjennem Wien, for som Gesandtskabspræst at begive sig til St—m; og denne fik Siller — Gud maa vide hvorledes — bevæget til, i Hotellet, hvor han var, at foretage den ene Vielse; medens den Anden samme Dags Eftermiddag fandt Sted i det nærliggende Fr—gs Kirke. Hertil kom dernæst, at Sillers gamle Oncle, Skolemesteren, som han ogsaa omtaler, nogen Tid iforveien var død, og havde efterladt Søstersønnen en langt betydeligere Formue, end man efter hans Stilling skulde have ventet. Dette især gav den ulykkelige Forblindede Mod til at udføre sit rasende Forehavende; han fik derved Midler ihænde til, ifølge sin Plan, at flygte bort til en fjern Verdensdeel, for der at skjule sig og sin Brødes Offere for Menneskers Dine og Lovens Straf!" —

„Forunderligt!“ sagde Geheimeraaden halv sagte.

„Ja, og naar man nu læser hans Skrift,“ vedblev Advokaten, „maa man forbauses over den overtalende Kraft, de snilde Conseqventser, de subtile Sophisterier, hvormed han søger at besmykke sin Gjerning. Man kan heller ikke nægte, at det selskabelige Livs altfor frie Former og

Datidens Mandsretning jo saavel maa have understøttet ham i hans Forehavende, som ogsaa indgivet ham en Art af Tro paa det Undskyldelige deri. De vilde — med al Afsky for Tingen selv, dog ikke kunne nægte hans Apologie en vis Beundring!”

„Hvad siger De! Jeg gad dog nok“ — udbrød Geheimeraaden.

„De skal faae det at see!“ sagde Advocaten og vedblev: „Siller er i Fremstillingen i høi Grad ridderlig, paatager sig al Skyld og Ansvar og seer op til sine Elskerinder, som til to overjordiske Væsener. Men — skjøndt han nu ikke med eet Ord antyder Saadant — saa fremgaaer det dog soleklart af Beretningen, hvor overhaands naivt de unge Piger, hver i sin Characters Medfør, ere komne ham imøde; det kan ikke være en Følge af Sil-lers forfængelige Indbildning eller et Blændværk af hans Lidenskab. Nei, det fremlyser tydeligt af Begivenhederne selv, og jeg kan ikke nægte, at jo de gode unge Damer“ — — —

„Ja, ja! javist!“ sagde Geheimeraaden halv ironisk, halv vemodigt smilende, „jeg vil gjerne troe det! I de Tider — og den gode Oberst — wahrhaftig, ellers en brav Soldat og en fortræffelig Mand! — han var dog i visse Punkter — ja, han var ofte meget uforsigtig, meget

letstindig! Ak, jeg har jo kjendt ham saa nøie, vi var de bedste Venner! Vi have tidt og mange Gange — — Nu, men Børnene? Ja, den Gne kjender jeg, men Pigebarnet? Den lille Annettes Datter?"

„Ogsaa hende kjender De og seer hende her i Aften?"

„Saa har min Anelse dog ikke bedraget mig! Altsaa en dobbelt Glæde!" lagde den gamle Herre til, som talede han til sig selv. „Ja, jeg husker det godt! Hun tog paa Landet, den stakkels lille Annette, for sin Helbreds Skyld. Man saae hende aldrig mere!"

Advocaten fortsatte sit Referat: „Paa min Anmodning kom Siller til mig i Formiddags; mine Forsikringer om de fredeligste Hensigter havde dog tildeels beroliget ham; thi uagtet han yttre stor Anger og Fortrydelse, saa mærker man dog hos ham en dødelig Frygt for offentlig Vanære og Straf. Blandt flere Oplysninger, han gav mig, forekom ogsaa følgende: Efter Dobbeltvielsen var der mellem de to Cousins opstaaet først en meget let forklarlig gjensidig Tilbageholdenhed, der lidt efter lidt næsten blev til, hvad man kalder et spændt Forhold. Under denne Stemning var det, i Anledning af et Portrait af Siller, hvilket nu er i Præstens Eie, kommet til et mere lidenskabeligt Udbrud, der igjen havde hidført en Forsoning og en gjensidig Udverling af den frygtelige Hemmelighed. De ædle

Dwindesjæle fornægtede ikke deres Natur; de forenede sig nu Begge for at frelse den, de havde elsket. I et Brev, som de Begge havde underskrevet, erklærede de ham, at de aldrig vilde see ham tiere, tilfagde ham en Tilgivelse, og besvore ham, saasandt han elskede dem, at frelse sig og deres Navne for Straf og offentlig Bane ved en øieblikkelig Flugt. Var det, som han selv siger, Feighed, der ganske lod ham tabe Hovedet, eller tænkte han paa i Fraværelsen at kunne forberede deres fælleds Flugt, nok er det, han adlød deres Villie og forsvandt herfra Byen, hvilket han saameget lettere kunde iværksætte, da han alt forlængst var udtraadt af Tjenesten. Hvor han kom hen, hvor han blev sindssyg, er ham ikke selv klart; men efter en længere Omflakken fandt han sig, helbredet, i den lille Kjøbstad her i Landet, hvor han siden har ernæret sig ved sine Hænders Gjerning, og hvorfra han af og til havde voyet sig til de Egne, hvor han kunde haabe at see een eller anden af dem, der vare hans Hjerte saa nær. — For ikke længe siden stod han ved Fru Felicias Dødsleie, og havde — som han udtrykte sig — ved en hellig Haandspaalæggelse erholdt Tilgivelse og Afløsning. Han var vemodigt stemt men rolig, og underkastede sig gjerne enhver Bestemmelse, som Deres Excellence vilde tage med Hensyn til hans og Børnernes Skjebne. Deres og min Formodning om Datteren, som

støttede sig paa de af Oberst Braun efterladte Papiere, er fuldkommen rigtig, og Siller er inderlig taknemlig for den glade Fremtid, der aabner sig for dette elskværdige Barn. Hvad De altsaa har besluttet at ordne i Aften, vil vistnok blive til almindelig Glæde og Velsignelse. Selv maa jeg takke Dem for, at De paa en Maade har gjort mig deelagtig heri, ved i denne Sag at benytte mine Kræfter!"

"Min Ven!" sagde Geheimeraaden og trykkede Advokatens Haand, "derom tale vi en anden Gang. Det er mig, der skylder Dem Tak; De har hjulpet mig til at opfylde de Pligter, der paalaae mig med Hensyn til denne Familie. Kun Skade, at det saa at sige kun ved en Hændelse og saa seent blev min Lod at tage mig af Sagen. Dog nu, Gud være lovet! nu aander jeg alt friere," sagde Geheimeraaden rørt og tog en Priis.

11.

Lidt efter lidt samlede Selskabet. Pastor Petersen bragte Frøken Anne Marie; senere kom Gartneren Victor Marteau. Geheimeraaden førte Anne Marie, der med al mulig Freidighed fandt sig i den forenne Mand's Courtoisie, til en Sopha og tog selv Plads paa en Stol hos hende; medens de Andre hilste paa Fru Friland og den hvidklædte Frøken Elisa, som i det Samme traadte ind. Selskabets dæmpede Samtale bevægede sig meest i Erindringer fra Sommeropholdet paa Landet og i Beretninger om Byens ulykkelige Stjebne og Gissninger om Fremtiden.

Da aabnedes Salens Fløjdør med temmelig megen Larm og udenfor saae man to Herrer complimentere hinanden; Ingen vilde være den Første. Den Eine stod der med et flaut, ærgerligt Ansigt, bukkede og frammede sin Hat; den Anden gjengjældte hans Bif rigeligt, men med

et overgivent Smil om Munden. Endelig sagde denne: „Naa, i Guds velsignede Navn! vil ikke De, saa vil jeg!“ og dermed traadte Søofficieren ind, fulgt af Hr. Felix.

Denne havde saa sikkert haabet at gaae til en tête-à-tête med den gamle Melting, og saae sig nu ganske uformodet henfat i en Kreds, hvis Bestanddele endmere forøgede hans naturlige, piinlige Forlegenhed. Med usikre Skridt gik han hen over Gulvet for at hilse paa Berten og Damerne; undervejs mødte hans strøifende, ængstelige Blik Fru Frilands ironisk smilende Ansigt. Blodet foer ham voldsomt til Hjertet. Endelig havde han overstaaet Silånernes Dvaler og krøb bagved de Andre hen i et Vindue, hvor han ligesom søgte Trøst hos Præsten, der venligt og drøit rystede hans Haand.

Geheimeraaden, som stod midt i Stuen, lod sit Blik glide rundt: da faldt hans Bine paa de to Billeder, som stode opstillede paa Bordet.

„Jeg maa dog,“ udbrød han, „vise Dem, mine Damer og Herrer! et Par Foræringer, jeg nylig har faaet, og som ere mig meget kjære!“

Han vendte det ene Billede fra Væggen. Et almindeligt Udbrud af Beundring lod fra Alles Læber; kun Felix stod som forstenet. Det var hans Billede og dog ikke hans. Denne Kraft og Reenhed i Udførelsen, denne dri-

stige Føring af Gravstikken, denne fuldendte Sammensmeltning af alle Partier havde han selv aldrig kunnet ane. For hans Die, der kunde Originalen udenad i ethvert Detail, i enhver Farvetone og Bysvirkning, var dette som et Underværk.

„Det er sendt mig fra vor unge, tappre Ben der,“ vedblev Excellencen og saae hen til Lieutenanten, der med forslagte Arme roligt stod og betragtede sit Arbeide. „Hvem skulde vel troe det, han har i sine Fritimer dog virkelig bragt det temmelig vidt, af en Dilettant at være!“

Alle vare enige i at rose Billedet og udhæve de enkelte Skjønheder, og Felix rømmede sig og lavede sig just til ogsaa at sige Noget, da Geheimeraaden vendte det andet Stykke om. Det var ogsaa et Kobberstik, efter samme Original som det Foregaaende, udført af Felix. Men af, Forskjellen var altfor stærkt fremtrædende! og den dybe Tausked, som Alle iagttog, den forlegne Spænding, der opstod i Selskabet, var en mere sønderknusende Kritik end en lydeligt udtalt Dadel. Felix stod som paa Gløder; hans Blik mødte atter uimodstaaeligt Fru Frilands Dine og hendes Smil soer ham som et Dolkestik gjennem Hjertet.

„Ogsaa et meget fortjensfuldt Arbeide,“ bemærkede Geheimeraaden forbindtligt, „hvorfor jeg er Dem meget

tafnemmelig, min kjære, unge Ven! Det har været mig og maa være Enhver yderst interessant at kunne sammenholde disse to forskjellige Maader at opfatte eet og samme Sujet paa; og det har ret glædet mig paa begge Sider at have kunnet finde saameget Skjönt og Godt."

Med disse Ord vendte han hurtigt begge Skilderierne mod Bæggen og gjorde derved paa en Maade Ende paa den stakkels Kobberstifters Lidelser. Derpaa stod han et Dieblig taus, i Tanker; fik ved en snild Manoeuvre stillet sig omtrent i Centrum af den Halvcirkel, som Selskabet just dannede, og, benyttende sig af den indtraadte Pause, rømmede han sig, tog en Priis og begyndte med megen Høitidelighed:

"Mine Venner! Først maa jeg takke Dem Alle, at De ere komne min Opfordring imøde og have indfundet Dem her i Aften. Jeg har sørget for, at vi kunne være uforstyrrede. Hvad jeg har at meddele Dem, er vel en Eiendom, der tilkommer de Fleste blandt Dem, men som ogsaa bør indskrænke sig til denne Kreds, en Kreds, hvis Medlemmer sammenholdes ved Traade, skjøndt disse for Flere blandt Dem" — her faldt Geheimeraadens Dine tilfældigviis paa Felix, hvis Hjerte bankede af Forventning — „endnu ere usynlige. Tilfælde — Hændelse — Skjæbne har lagt disse Traade i min Haand, og jeg føler mig høist

lykkelig ved at kunne være Den, der skal bringe Orden og Harmonie i det tilsyneladende Forviklede, og jeg smigrer mig med det Haab, at Enhver af dem, jeg nu har i Tansker, skal vandre herfra med et glad Hjerte. Deres Velærværdighed Hr. Pastor Peterfen!" vedblev han, tog Præstens Haand og førte ham i Paradeskridt hen til Anne Marie, „De kjender denne unge Dame, at hun er en Datter af Deres forlængst bortgangne Cousine, har De længe vidst. Jeg kan forestille mig Deres Glæde, naar jeg nu meddeler Dem, at De nu ogsaa for Verdens Dine tør anerkjende et saa elskværdigt Bæsen for Deres Myndling!"

Den jævne, godmodige Præst svarede Intet paa denne pyntelige Tiltale, men tog Anne Mariæs Haand og trykkede den mellem begge sine med en gemhytlig Mine, som kunde sige: „Vi kjende hinanden, her behøves ingen Ord!"

Den gamle Herre vendte sig til Gartneren: „Hr. Victor Marteau! jeg har forskaffet mig den Glæde at kunne være den Første, der meddeler Dem, at De er blevet ansat som Slotsgartner paa F—borg. De vil der finde en Birkefreds, som er Deres Talenter værdig. — Og nu," idet han saae hen til den rødmende og forvirrede Anne Marie og lod sit Blik et Secund hvile paa Søofficeren

og sin Niece," nu tør jeg vel nok gaae videre i vore Beskjendelser?"

Anne Marie slog Dinene ned; hun havde næsten tabt alt sit freidige Mod, og svarede kun med et næppe bemærkeligt Nif.

„Eh bien!" vedblev Excellencen, „maa jeg da foreskille det ærede Selskab to Par unge Forlovede: Hr. Victor Marteau og Frøken Anne Marie, og Holger Haller og min Niece, Elisa. Gud velsigne Jer, kjære Børn!" tilføiede han med bevæget Stemme, idet han i vedbørlig Form lagde deres Hænder sammen.

De Dvrige anbragte deres Lykønskninger og selv Felix havde saamegen Selvbeherstelse, at han kunde fremføre et Par passende Ord, der dog naturligviis ganske bleve overhørte i den almindelige Jubel.

Nu vendte Husets Herre sig da tilsidst til den forulykkede Kunstner og sagde til ham med en af Rørelse bærende Stemme: „Tro ikke, Felix! at jeg har glemt Dem! Jeg vil skjenke Dem Noget, hvorefter Deres forsmittede Hørelser saa aabne Hjerte vist mangen Gang har følt dyb Længsel, — jeg vil aabne Dem en Faders Arme!"

Den gamle Mand udtalte disse Ord med megen Varme, og han havde just antaget en saa udtrykksfuld, theatralisk Stilling, som meget vel kunde fortolkes: „Kom i mine

Arme!" at Felix i den faste Overbeviisning, at hans høitflyvende Forhaabninger nu endelig begyndte at blive til Virkeligheder, hurtig gjorde et Par Skridt fremad, ligesom for enten at kaste sig i Geheimeraadens Arme eller for hans Fødder; da denne i det Samme, forundret og med vidtaabnede Dine, lod Armene synke og sagde i en ordinair Hverdagstone: „Ja, hi lidt!" hvorpaa han vendte sig bort og traadte ind i et tilstødende Værelse.

Den unge Mand's Bevægelse var ikke undgaaet de Andres Opmærksomhed, og medens dog de Fleste lagde Baand paa sig, mødte den ullykkelige Felix tredie Gang Fru Frilands haanslige Smil.

Efter et Par Secunders Forløb aabnedes Døren igjen og Geheimeraaden traadte ind, førende ved Haanden Skrædderen, Heinrich Siller. Den sorte Sørgedragt, som han bar, fremhævede hans Blegthed og det lidende Udtryk i hans Ansigt; men hans Fremtræden var rolig og fuld af Anstand; det saaes, at det ikke var ham uvant at bevæge sig i de finere Selskabsformer.

„Her, min kjære Felix! her er Deres Fader!" sagde Geheimeraaden, „og her, Herr Siller! staaer Deres Søn!"

Felix taug; Blodet var nær ved at sprænge hans Hjerte, det susede for hans Øren og Løftet syntes at knuge

paa hans Hoved. Et Ord — eet lille Pust — og den glimrende Sæbeboble, der længe havde været hans Tankers Liv, var forsvunden!

Det er oftere bemærket, at den meest forknytte Character, den i de almindelige Livsforhold meest Umyndige og Forsvarløse ofte i den yderste Nød, i den høieste Fortvivlelse kan vinde en ellers usædvanlig Styrke og forstaae at rede for sig. Det indtraf her med Felix. Denne Scene blev ham uudholdelig. Med en voldsom Kraftanstængelse ligesom trængte han det brusende Blod tilbage, trak Veiret dybt, hævede sit Hoved, og, idet han traadte tilbage og med en Haandbevægelse afviste enhver Tilnærmelse, sagde han med fast og sikker Stemme:

„Jeg kjender ikke denne Mand, som De kalder min Fader. De forlanger formodentlig, at Blodets Røst skal tale i mit Hjerte? Blodets Røst troer jeg ikke paa. Jeg kjender ikke denne Mand! Har han forskudt mig i min Barndom, har han forladt mig i min Ungdom? har han frivilligt forsømt sine Pligter mod mig, eller har Skjebnen tvunget ham til, hvad han har gjort? — jeg veed det ikke! Men jeg vil ikke kaste mig i hans Arme, før jeg kjender ham og han mig. Deraf vil det afhænge, om jeg finder mig forpligtet til at være som hans Søn; deraf vil det afhænge, om jeg finder mig foranlediget til

at bringe Deres Excellence den Tak, som jeg i Dag nægter at udtale!"

Efter disse Ord, bukkede han dybt for hele Selskabet og skyndte sig at forlade Værelset, da han især frygtede for, at den uhyre Medlidenhed, han følte med sig selv, maaskee kunde afpresse ham Taarer, til hvilke han nødigst vilde have dette Selskab til Vidne.

Medens Præsten ilede ud efter Felix for at sige ham et Par beroligende Ord, og Fru Friland, Frøkenen, Victor og Lieutenanten havde trukket sig tilbage i et Cabinet, stod Geheimeraaden med aabne Dine og aaben Mund midt paa Gulvet og havde næsten tabt Contenancen. Dog fattede han sig snart; Forestillingen var kun afbrudt, ikke endt.

Siller stod med foldede Hænder og Dinene fæstede mod Jorden; lidt fra ham stod Anne Marie og skjulte sit yndige Ansigt i sit Tørklæde. Geheimeraaden nærmede sig til dem, og spurgte med vemodig Stemme:

„Siller! veed De, hvem De staaer saa nær?"

„Af ja, jeg veed det," svarede han sagte, „men hun? veed hun det? vil hun vide, hvem jeg er?"

„O, saa gjerne!" hulkede Anne Marie, og strakte Haanden imod ham, „jeg veed det — jeg anede det —"

Sillers Dine straaede med nyt Liv; han traadte hen til den unge Pige, bøiede sig med Anstand, greb hen-

des Haand og trykkede et mere ridderligt end faderligt Kys paa den. Derpaa betragtede han hende med et Udtryk af inderlig Henrykkelse, og hvissede ved sig selv: „Ja, jeg kjender disse Træk!“

Anne Marie tog kjærligt hans Haand, førte ham til en Stol og satte sig hos ham. Victor kom til og tog ogsaa Plads ved hans Side. I en dyb og stille Samtale mellem de Tre blev det afgjort, at Siller skulde boe hos dem, saasnart de havde bygget deres egen Urne i F—borg. Den practisk dygtige og livlige Franskmænd vidste at hæve alle Betænkeligheder, fjerne alle Hindringer. Geheimeraaden, som ikke kunde modstaae Fristelsen, sluttede sig til denne lille Kreds, og lovede personlig at opsoge Felix og paa enhver Maade forsøge at bringe ham til Reason.

Mandeløs og forpustet kom Præsten tilbage. Han havde forgjæves stræbt at indhente og standse Felix. Som en Mynde var denne pilet over Torvet; halv ubevidst var han kommet hjem til sin eensomme, kolde Bolig høit under Taget; han stod nu der med den brændende Bænde trykket mod Ruden, og stirrede ud i det natlige, sludfulde Mørke, og sammenlignede med dette sin Fremtid. I sammentrængt Skare droge her hans Livs Gestalter, som i en Troldlygte,

forbi hans indre Die; her prøvede han sig selv og dømt; her følte han det Retfærdige i Skjebnens Tugtelse; her nedsteg hans Hjerte atter i den Ydmhyghed, hvori det ved hiin Dødsfeng var blevet saa blødt; her fornøede han sine bedre Løfter og Forsætter; og førend han seent om Natten fastede sig paa sit Leie, havde han taget en fast Beslutning.

Ved Geheimeraadens Souper, i den hyggelige, runde Spisefal, herskede en stille, men ikke ublandet Glæde. Siller var taus; det øvrige Selskab kunde ei heller ret bringe Liv ind i Samtalen. Kun paa Pastor Petersen gjorde Excellencens udsøgte Kjøkken og fine Wine nogen Virkning, hvilken yttrede sig i adskillige pudseerlige Indfald og Anekdoter, som dog ingen uden Tjenerne havde Glæde af.

Næste Morgen gik Felix ned til sin lille, trinde Bertinde og friede formeligt til hende. Den gode Kone blev slet ikke overrasket derved; hun tog det som Noget, der forstod sig af sig selv, og rakte ham rolig, men med inderlig Glæde sin buttede Haand. Derpaa blev der ved Trokosten, ved hvilken de vare alene, aftalt det Fornødne med Hensyn til Giftermaalet og lagt Planer for Fremtiden. Samme Formiddag forærede Madame Farmer sin unge Brudgom et stormægtigt, tykt Gulduhr, med Kjede og et

Læs Signeter, som Alt havde tilhørt hendes første Ægteherre, og vidste i det Hele taget ikke alt det Gode, hun jo vilde gjøre ham.

En Maaned efter forkyndte et flet Vers i Adresse-
Noisen Herr Felix Sillers og Enkemadame Ludmilla
Farmers Ægteforening.

